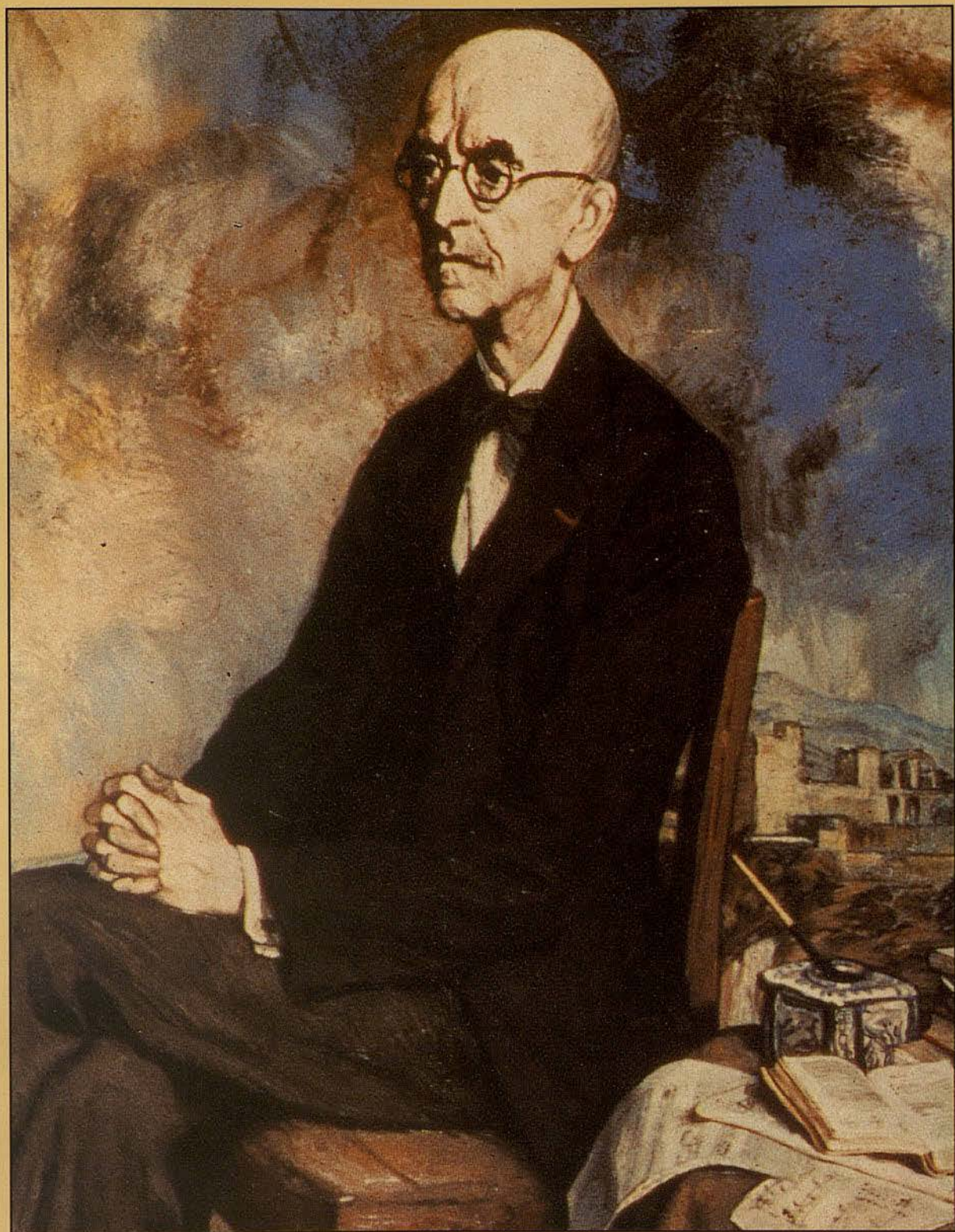

MANUEL DE FALLA

A mig segle de la seva mort

**FEDORA BARBIERI,
LLEGENDA DE LA LÍRICA**

**ARRIBA EL MUSICAL
CANDIDE**

Adagio, la vostra botiga de música

Pianos
Orgues electrònics
Instruments professionals
Vent i corda
Informàtica musical
Partitures

BARCELONA
Muntaner, 300, Xanfrà Laforja
Tel. 200 81 00
CENTRE COMERCIAL GLORIES
Avda. Diagonal, 200, local B228
Tel. 486 01 87
BARBERÀ DEL VALLÈS
BARICENTRO - Tel. 718 97 51

MADRID
Hermosilla, 75, Esq. Gral. Pardiñas
Tel. 435 89 89
MADRID-2
LA VAGUADA - Tel. 730 48 82

3A ÈPOCA ANY XIII
NÚM. 138, ABRIL 1996

Consell de Direcció:
Pere Artís (editor), **Pere Burés**
(Coordinació amb Catalunya
Música), **Jaume Comellas** (direcció
periodística) i **Lluís Millet** (direcció
musical)

Maquetatge: **F.S.**
Secretaria de redacció: **Teresa
Martínez**
Fotografia: **Pau Barceló**

Publicitat: **Art-Co/ 2000, S.L.**
Pg. de Sant Joan, 25, 3r 2a
Tel.: 245 21 11

Preimpresió: **Ormograf, S.A.**
Impressió: **Agpograf**
Distribució: **Distribarna, S.A.**
Dipòsit legal: B-34.432/83

Consell Editorial: **Fèlix Millet**
(President), **Montserrat Albet**, **Josep
Ma. Bricall**, **Josep Ma. Busquets**, **Josep
Caminal**, **Oriol Carbó**, **Jordi Casas**,
Josep Casanovas, **Joan M. Clavaguera**,
Gregori Estrada, **Gabriel Ferrer**, **Joan
Guinjoan**, **Carles Guinovart**, **Oriol
Martorell**, **Joan Matabosch**, **Xavier
Montsalvatge**, **Ramon Muntaner**,
Ramon Pla i **Xavier Turull**.

Col·laboren en aquest número:
PERE ARTÍS, **JOSEP CASANOVAS**,
XAVIER CASANOVAS-DANÉS, **CESC**,
DANIEL CODINA i **GIOL**, **JAUME
COMELLAS**, **ÀLEX COLÀS**, **JOSEP
CRIVILLÉ** i **BARGALLÓ**, **JORDI
MALUQUER**, **TERESA MARTÍNEZ**,
MÒNICA MONTORIOL, **PAU NADAL**,
JOAN PADROL, **JORGE DE PERSIA**,
DAVID PICÓ S., **ANTONINA
RODRIGO**, **ALBERT SUÑÉ**, **FRANCESC
TAVERNA-BECH**, **LLUÍS TRULLÉN**,
JOAQUIM VILÀ i **FOLCH** i **JOAN VIVES
BELLALTA**.

CATALUNYA MÚSICA
REVISTA MUSICAL CATALANA
Sant Francesc de Paula, 2
Tel 268 10 00
08003 BARCELONA

Els articles publicats a "Catalunya
Música/Revista Musical Catalana"
expressen només l'opinió dels seus
autors.

© de les reproduccions autoritzades,
VEGAP, Barcelona 1996.

Portada. Manuel de Falla, per Ignacio
Zuloaga.

revista musical catalana

EDITORIAL

PANORAMA

Gaetà Renom

Manuel de Falla

TEMA

MUSICALIA

Fedora Barbieri

SCHERZANDO

LLIBRES

DISCOS

- 5 *Un públic emergent*
- 6 *Candide arriba a Barcelona*
per **Joan Padrol**
- 11 *Gaetà Renom. Aquell tenor de l'Orfeó Català*
per **Teresa Martínez**
- 14 *Mikrokosmos: Divergències i contrastos*
per **Pere Artís**
- 17 *Del seu affm.: Sr. Eliahu Inbal*
per **Jaume Comellas**
- 18 *Tangents: Una mancança*
per **Jordi Maluquer**
- 22 *Les cendres de La Fenice encara fan caliu*
per **Àlex Colàs**
- 25 *Davant una nova edició del Concurs M. Alavedra*
per **RRMC**
- 26 *Maazel i la Pittsburg al Palau*
per **Josep Casanovas**
- 28 *Beethoven en integral*
per **X.C.-D.**
- 30 *Un Mozart poderós i profund en les mans de
Zacharias*
per **LL.T.**
- 31 *Una digna Traviata*
per **Pau Nadal**
- 32 *Però el clarinet es deia Woody Allen...*
per **Albert Suñé**
- 33 *Falla: 50 anys de perspectiva*
- 34 *Persistència d'un llegat molt personal*
per **Josep Casanovas**
- 36 *Falla i Catalunya, una relació d'afecte sentit*
per **Jorge de Persia**
- 40 *Falla-Lorca: una amistat productiva*
per **Antonina Rodrigo**
- 45 *Fedora Barbieri. En la pell de més de cent
personatges*
per **Lluís Trullén**
- 49 *Penoràmica Gerhard amb l'Orquestra del Lliure*
per **F. Taverna-Bech**
- 50 *Una obra emblemàtica de Berio*
per **F. T.-B.**
- 52 *La dansa de Cesc Gelabert o el desig de la pròpia
creació*
per **Joaquim Vilà i Folch**
- 55 *per Cesc*
- 55
- 56

OT ALLÒ QUE US INTERESSA

Més de 70 revistes d'abast nacional estan associades a l'APPEC.

Per a més informació: APPEC Rambla de Catalunya, 10, 1 er.

08007 Barcelona Tel. 412 76 28 Fax: 317 83 86

Ho
trobareu
a les
revistes
en català

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

INFORMACIÓ GENERAL
INFANTIL I JUVENIL
CULTURA
RELIGIÓ
POLÍTICA
PEDAGOGIA
AGRICULTURA I RAMADERIA
ESPORTS
MÚSICA
ARTS PLÀSTIQUES
TEATRE I CINEMA
CIÈNCIA I TECNOLOGIA
ENTRETENIMENTS
HISTÒRIA
FOLKLORE
SATÍRIQUES
ARTS DECORATIVES

catalunya música / revista musical catalana

Ja en sou subscriptor?

INFORMACIÓ:

Sant Francesc de Paula, 2 – Tel. 268 10 00 – 08003 Barcelona

Sense necessitat d'anàlisis sociològiques ni de demostracions estadístiques prolixes, un fet és evident, en el comportament d'un determinat sector del món musical català dels nostres dies: el generalitzat enlluernament que produeixen els noms mítics.

I no és infreqüent que, en ser-ne anunciada alguna actuació, s'exhaureixin ràpidament les localitats del concert corresponent (fins i tot, sovint, abans de ser coneguda la programació que oferirà el protagonista de torn).

No jutgem. Només constatem. Altrament, el fet no és pas d'ara, sinó que enfondeix les arrels en el temps.

Al costat, però, d'aquest capteniment, n'hi ha un altre de minoritari, basat en la valoració dels dos elements que configuren un concert: l'interès de la programació i la idoneïtat dels intèrprets.

Capteniment minoritari, sí, però en vies d'un creixement real i sostingut, com a conseqüència de múltiples factors, entre els quals són prioritaris l'extensió d'una activa receptivitat (més enllà, doncs, de la passivitat inherent al *do ut des*) i la coneixença prèvia de les obres objecte d'interpretació, possibilitada pels enregistraments de tot signe. D'aquest capteniment, n'acabem de tenir una prova tangible en l'interès amb què ha estat seguida la integral dels quartets beethovenians, organitzada per la Fundació "la Caixa".

Un interès que ha abraçat tant les audicions pròpiament dites (amb l'aforament cobert en un percentatge superior al 90 %) com les activitats connexes: les tertúlies, el curs monogràfic i les conferències prèvies a les audicions. Amb el benentès que, majoritàriament, el públic assistent ha estat d'una mitjana d'edat notòriament jove.

El fet invita a l'optimisme. No solament per allò que té de positiu l'atenció prestada a un cicle cabdal de la història de la música (per un altre cantó, un cicle dissortadament poc prodigat a casa nostra) com pel fet, sociològicament revelador, de la presència d'un sector social distint del que configura el panorama habitual.

Probablement, també, no sigui aliè al fet objecte de comentari una incidència del món discent; motiu de més, si fos així, per ser oberts a l'esperança.

Sigui com sigui, és agradable de constatar un creixement del públic musical, amb l'emergència d'una nova franja entre aquell sector per al qual la música és un bé essencial.

Un públic emergent

Candide arriba a Barcelona

per JOAN PADROL

La nova proposta del musical *Candide* a l'escena barcelonina omple les expectatives dels afeccionats a aquest gènere que tant d'èxit ha tingut els darrers anys amb obres com *Roma, ciutat golfa*, *Germans de sang* i *Sweeney Todd*.

El projecte de convertir en un musical la novel·la de Voltaire prengué cos arran de la unió dels talents de Lillian Hellmann, autora del llibret, i de Leonard Bernstein i Richard Wilbur, autors de la música i la lletra de les cançons, respectivament. Potser un dels principals atractius per a la posada en escena va ser la multitud de localitzacions que l'obra necessitava, ja que aquesta sàtira de l'autor francès descriu les aventures del jove Candide i la seva promesa Cunegunda, els quals, sota la tutela del seu professor de filosofia, el Dr. Pangloss, creuen estar en *el millor dels mons possibles*. Aquest idealisme tan primari es manté malgrat patir el desterrament, la ruïna, una topada amb la Inquisició espanyola i la traïció, mentre deambul·len pel món, amb estades a les ciutats de Lisboa, París, Buenos Aires i Venècia abans de tornar a la seva Westfàlia nadiua. Finalment, accepten el fet que la saviesa no s'adquireix assolint la perfecció sinó fent que la vida tingui algun sentit, tot intentant aconseguir el millor de la realitat.

Aquestes idees de Voltaire, banals però perilloses al seu temps, transmeses amb un estil viu i incisiu, satíric o cínic, però sempre clar i elegant, queden una mica difuminades en el musical *Candide*. De fet, sempre ha estat un misteri l'habilitat dels americans a saber entreveure un musical de possibles argu-

Una obra de grans exigències interpretatives

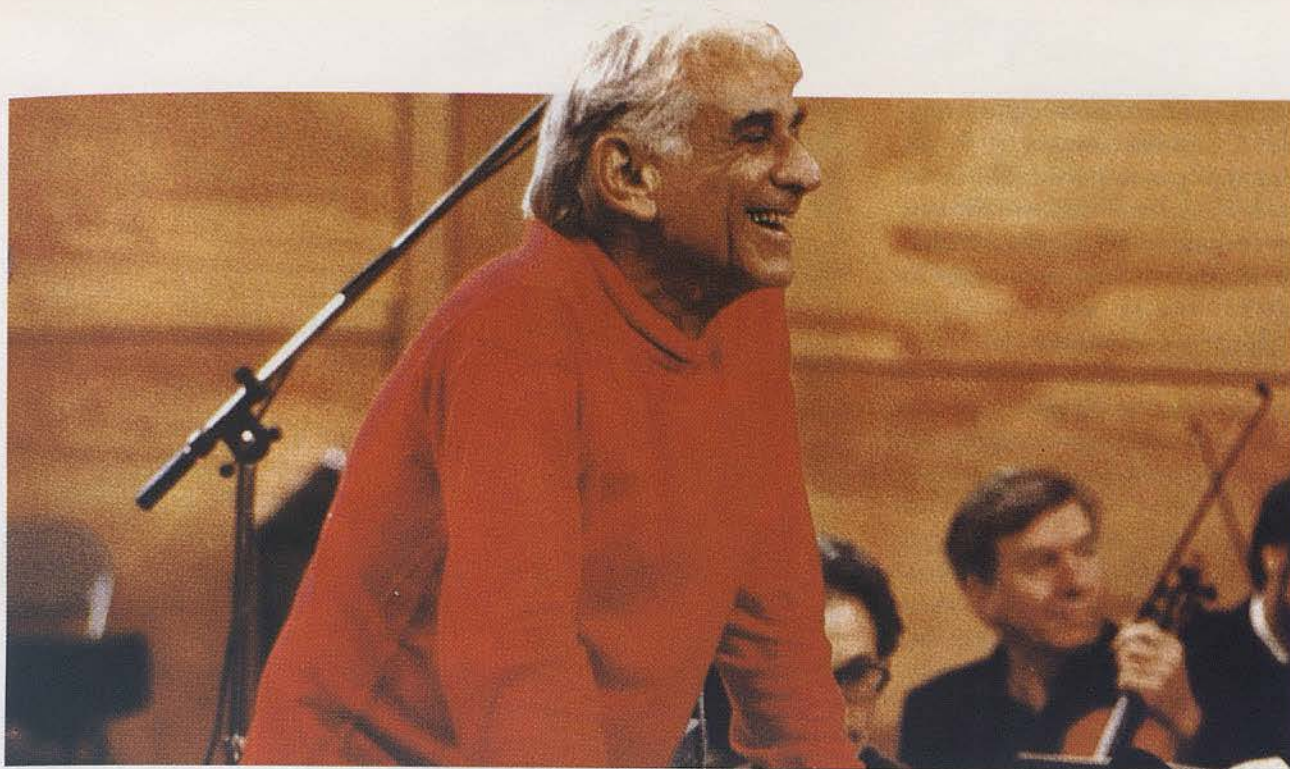
ments tristos i foscos. Recordem el cas d'*Oliver!* sobre la novel·la *Oliver Twist*, exemple paradigmàtic de musical sòrdid i macabre, que ha arribat a les seves darreres conseqüències amb *Sweeney Todd*, que analitza els efectes devastadors provocats per la Revolució Industrial al Londres victorià. A *Candide*, després de les nombroses desgràcies esdevingudes als protagonistes, el seu optimisme innat encara els dona forces per cantar com a expressió del seu estat d'ànim o com a manifestació d'un brusc rampell d'alegria...

Un cop decidit el projecte de crear un musical sobre la novel·la de Voltaire, publicada el 1759, Lillian Hellmann fou l'autora del llibret. Nascuda a Nova Orléans, aquesta adaptació esdevé el seu debut al musical, encara que la seva obra de teatre *La lloba* (*The little foxes*) es convertís posteriorment en una òpera amb el títol de *Regina*. La seva carrera com a autora de teatre va començar l'any 1935 amb *The children's hour* (al cinema *La calúnia*) i entre els seus èxits hi ha *Watch on the Rhine*, *Another part of the forest*, *The searching wind* i *The autumn garden*.

L'autor de les lletres de les cançons és Richard Wilbur, poeta i dramaturg de primera fila, amb addicions de Dorothy Parker en algunes d'elles i Jean Latouche. Wilbur va treballar a *El misantrop* de Molière i el va

presentar a Nova York i Boston. Guanyador del Premi de Roma el 1954, entre els seus volums de poemes figuren *Things of this world*, *The beautiful changes* i *Ceremony and other poems*.

Parlar de Leonard Bernstein és parlar d'una llegenda de la música americana. Compositor, director, pianista i comentarista d'àmplia erudició, va néixer el 25 d'agost de 1918 a Lawrence, Massachusetts, d'origen hebreu i ascendència russa. El seu pare havia emigrat als Estats Units a primers de segle, on va fundar un famós saló de bellesa. Bernstein va graduar-se a la Universitat de Harvard l'any 1939, passà després al Curtis Institute i fou també professor de la Berkshire Music Center. En les seves composicions es nota la influència d'un dels seus professors, Walter Piston, i en la seva meteòrica carrera professional va ser assistent de Sergei Koussevitzky en el festival musical de Tanglewood. Després fou substituït d'Arthur Rodzinski al capdavant de la Filharmònica de Nova York. I en una nit memorable de novembre de 1943 es consagrà en substituir urgentment, tenint 25 anys, l'inoblidable Bruno Walter, per malaltia, al capdavant de la mateixa orquestra al Carnegie Hall; el 1945 era ja director de la New York City Centre Orchestra. Nen prodigi i gran coneixedor de la música popular, pianista dotat d'un talent sorprenent, el seu èxit fou immediat i des d'aleshores la seva reputació com a gran músic només augmentava. Les seves obres com a compositor són marcades per la introducció del jazz a la música escènica nord-americana com ningú no ho havia intentat des de l'època de Gershwin. El mateix Gershwin havia provat anteriorment aquesta fusió, però com deia Bernstein en un dels seus

Leonard Bernstein

llibres, *Gershwin és un jazzista que intentava compondre a l'estil clàssic, mentre que jo sóc un clàssic que intenta compondre jazz*.

La seva única composició original per al cinema va ser la banda sonora de *La llei del silenci* (*On the waterfront*, 1954) per la qual fou nominat a l'Oscar. Per al ballet, destaquen les partitures de *Fancy Free* —una de les seves primeres incursions en el ballet modern feta en combinació amb el famós coreògraf Jerome Robbins a principis de 1944— amb unes idees musicals que es poden considerar un avanç del que seria tretze anys després *West Side Story*, la música de la qual va servir també de base a una altra obra musical —*On the town*—; *Facsimile*; i *The age of Anxiety*, que inicialment era la seva *Simfonia núm. 2*. També sobresurt la *Simfonia Jeremiah*, guanyadora de diversos premis.

Per al teatre musical, la partitura de *Candide* és la quarta que va escriure per als escenaris de Broadway. La primera va ser *On the town* (al cinema, *Un dia a Nova York*, 1949), amb lletres de Betty Comden i Adolph Green el 1944; *Peter Pan* el 1950, obra en què també va ser autor de la lle-

tra de les cançons, i que van estrenar a Broadway Jean Arthur en el paper de Peter Pan i Boris Karloff en el doble paper de Mr. Darling i el capità Garfio; *Wonderful Town* el 1953, amb lletres també de Betty Comden i Adolph Green, amb Rosalind Russell com a gran estrella de l'obra; *Candide* el 1956; *West Side Story* el 1957, amb lletres del futur *enfant terrible* de Broadway, Stephen Sondheim; i *1600 Pennsylvania Avenue* el 1976, amb Alan Jay Lerner com a autor de les lletres. Leonard Bernstein va morir l'octubre de 1990.

Eric Rogers, autor i director musical, va dir sobre Bernstein que, com a compositor i orquestrador, era despietat amb els músics, ja que, en ser un gran tècnic, no veia cap raó perquè els altres fossin menys eficients que ell. Les seves exigències interpretatives eren, doncs, extraordinàries. Això no obstant, no hi ha una dificultat tècnica especial en la ràpida i animada obertura de *Candide*, la peça que inicia la representació d'aquesta *comic operetta* que recorda vagament Offenbach. És una obertura de tall clàssic, en forma de sonata, molt rítmica i ballable, i amb una clara

influència francesa; una cosa lògica perquè la història original és de Voltaire.

I amb l'anàlisi succincta d'aquesta obertura, podem passar ja a l'anàlisi de l'obra. *Candide* té dos actes i set quadres o escenes, el primer amb quatre i el segon amb tres, amb setze números musicals. Després de l'obertura, el primer quadre del primer acte té lloc a Westfàlia, *Candide* i Cunegunda són a punt de casar-se i el Dr. Pangloss, professor de *Candide*, exposa la seva filosofia ("The best of all possible worlds"). *Candide* i Cunegunda canten el seu duo d'amor ("Oh, happy we"), però abans de la cerimònia esclata la guerra entre Westfàlia i Hesse. Cunegunda resulta ferida mortalment, i per això *Candide* abraça l'ideal panglossià ("It must be so") abans dels seus viatges iniciàtics pel món.

El segon quadre transcorre a Lisboa, on un àrab místic prediu esdeveniments fatals. La Inquisició apareix en les figures de dos vells inquisidors que jutgen i sentencien a la força molts ciutadans, entre ells *Candide* i el Dr. Pangloss. Però s'esdevé sobtadament un terratrèmol, que permet la fugida de *Candide*; el Dr. Pangloss, en canvi, n'és víctima.

En la continuació d'aquest quadre, Candide viatja a París, amoïnat per la pèrdua de Cunegunda i el Dr. Pangloss i incapaç de conciliar els ideals panglossians amb les desgràcies que ha patit.

París és el centre del tercer quadre. Una alegre masurca ens introdueix en l'ambient d'una casa dubtosa que regenta un Marquès i un Soldà i on trobem Cunegunda com a serventa d'una Vella Dama. Quan està abillada amb les seves joies ("Glitter and be gay") apareix Candide, que, bocabadat ("You were dead, you know"), aconseguix alliberar-la després de matar en un duel el Marquès i el Soldà. La continuació d'aquest quadre és el viatge a Buenos Aires de Candide, Cunegunda i la Vella Dama amb un grup de pelegrins que viatgen amb vaixell cap al Nou Món.

Al quadre quart, l'acció transcorre a Buenos Aires. El grup de pelegrins és rebut al palau del Governador, però immediatament els agafen tots com a esclaus, excepte Cunegunda i la Vella Dama ("My love"). Apareix un escombriaire, el pessimista Martin, futur company que posarà a l'aguait Candide dels perills que trobaran. Cunegunda, instigada per la Vella Dama, consent a viure al palau del Governador ("I am easily assimilated"), però Candide, fascinat per les notícies d'Eldorado, s'escapa un cop més per cercar fortuna i planeja tornar per rescatar Cunegunda ("Quartet Finale").

Al segon acte, el primer quadre transcorre altre cop a Buenos Aires, on el Governador planeja desempallegar-se de dues dames tan incòmodes ("Quiet"). Candide torna d'Eldorado cobert d'or per emportar-se Cunegunda ("Eldorado"), però el Governador, que les ha ficades dins un sac i les ha deixades en un barca al port, li diu que ja han salpat cap a Europa. Li ven un vaixell en mal estat que de seguida s'enfonsa, mentre el

Xavier Albertí, director del muntatge de *Candide* a Barcelona (foto: T. Miró)

Governador l'acomia des de la seva terrassa ("Bon voyage"). La continuació d'aquest quadre és el viatge de Candide a Venècia. Candide i Martin són rescatats del naufragi i suren sobre l'oceà en una taula de salvació. Martin és devorat per un tauró, però el Dr. Pangloss reapareix miraculosament. I mentre repara l'avaria contrasta la seva filosofia amb les experiències que ha patit Candide.

El segon quadre té lloc a Venècia, on trobem Cunegunda en un luxós *palazzo* ("What's the use") convertida en una minyona i la Vella Dama en una dona elegant. Apareixen Candide i el Dr. Pangloss, però l'ambient de disbauxa, el vi i el joc ("Gavotte") fan que una avara multitud els estafi i els deixin sense or, sense amics i sense esperances.

El tercer quadre transcorre novament a una Westfàlia en ruïnes, on ha tornat Candide. S'hi presenten Cunegunda, Pangloss i la Vella Dama, que encara conserven una mica de

l'optimisme de l'ideal del professor. Però Candide, que ja n'ha tingut prou, amb tot el que li ha passat, els diu que l'única manera de trobar un sentit a la vida és cultivant el seu propi jardí ("Maker our garden grow").

Com podem veure amb l'argument, *Candide* és una obra visualment molt atractiva per les nombroses aventures dels herois. Però encara que l'obra porti el títol del seu càndid protagonista, l'autèntic paperàs i la primera figura de l'espectacle és el Dr. Pangloss. El paper de Candide, en canvi, és escrit per a una bella veu de tenor; Cunegunda, per a una tessitura de soprano; i la Vella Dama per a una mezzo-soprano. Malgrat els ritmes diferents de les cançons, cap no té una melodia sobresortint, llevat del seu tema d'amor, la cançó dels joves promesos abans del casament ("Oh, happy we"), que és la més coneguda. Una de les sorpreses de la partitura són les frases en castellà de "I am easily assimilated" al palau de Buenos Aires. Però

Candide no va aconseguir atraure les audiències de Nova York o Londres, encara que obtingués crítiques excel·lents i que el públic que anava a l'espectacle quedés fascinat per la bellesa dels seus nombrosos decorats.

L'obra es va estrenar a Nova York el dia 1 de desembre de 1956 al Martin Beck Theatre de Broadway, i hi assolí només 73 representacions. Presentada per Ethel Reiner, amb decorats d'Oliver Smith, vestuari d'Irene Sharaff, il·luminació de Paul Morrison i direcció musical de Samuel Krachmalnick, aquesta producció constitueix l'única actuació a Broadway de Max Adrian, actor irlandès format en les obres shakespearianes i en els musicals britànics. També va ser l'únic musical dirigit per Tyrone Guthrie. En el repartiment, Max Adrian era el Dr. Pangloss i el seu contrapunt, el pessimista Martin; Robert Rounseville era l'idealista Candide; Barbara Cook la seva promesa Cunegunda; i Irra Petina la Vella Dama.

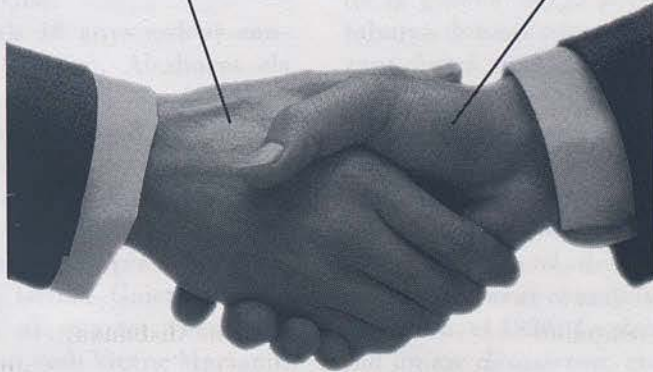
Als escenaris de Londres no va arribar fins al 30 d'abril de 1959, al Saville Theatre; hi fou un altre fracàs esclatant, ja que només s'hi van fer 60 funcions. Amb coreografia de Jack Cole, al repartiment Lawrence Naismith era el Dr. Pangloss i Martin; Denis Quilley, era Candide; Mary Costa, la jove Cunegunda (i el futur actor d'*Oliver!*); i Ron Moody, el governador de Buenos Aires.

Amb un nou llibret, lletres addicionals i un espai escènic molt imaginatiu de Harold Prince, el musical va tenir una breu reposició el 19 de desembre de 1973 al Chelsea Theatre Centre de la Brooklyn Academy of Music. Entre els canvis, es va suprimir el personatge de Martin i hi va ser afegit el de Paquette. Arran de les crítiques molt favorables amb què fou rebut, el musical va reaparèixer a Broadway, al Broadway Theatre, el 8 de març de 1974. Allí va aconseguir 740 representacions, amb direcció de Harold Prince, coreo-

grafia de Patricia Birch, decorats i vestuari d'Eugene i Fanne Lee, il·luminació de Tharon Musser, direcció musical de John Mauceri, nou llibret de Hugh Wheeler, i algunes lletres noves de Stephen Sondheim. Lewis J. Stadlen encarnà el Dr. Pangloss i el Governador; Mark Baker fou Candide; Maureen Brennan era Cunegunda; i June Gable fou la Vella Dama. La cosa més espectacular d'aquella presentació, i el que ha quedat en el record dels qui tingueren la sort de veure-la, va ser la transformació que va experimentar el Broadway Theatre en crear-s'hi deu àrees diferents d'actuació unides per rampes, ponts, plataformes i trapes. Per emfasitzar la naturalesa especial d'aquella representació, el públic seia en graderies o en tamborets, mentre l'acció l'envoltava. Com va dir el desaparegut Jorge Fiestas, testimoni privilegiat d'aquella funció, al número 1.332 de la revista "Foto-

gramas" del 26 d'abril de 1974, a la seva crònica *Nueva York. Primavera 74*, pàgina 16: *El senyor Prince i els seus col·laboradors han esfondrat tot l'interior del Teatre Broadway. Vull dir que l'han buidat. Després hi han fabricat sis escenaris, sis, a diferents alçades. En aquests sis escenaris i a sota i a dalt de quatre passadissos-escalas, la companyia representa Candide mentre els espectadors, en cercle, contempen la funció asseguts en bancs. Un muntatge prodigiós, on un està envoltat per totes bandes d'art, de bellesa. En total són 24 actors, però en semblen 400 perquè cada un representa un mínim de quatre papers. Quan deixo la sala, tota l'audiència està dempeus cridant braves que commouen els ciments...*

Només queda per comprovar si aquesta versió de Harold Prince és la que podrem veure al Teatre Romea, a partir d'aquest mes d'abril...

AGRUPACIÓ MÚTUA

FUNDACIÓ ORFEÓ CATALÀ PALAU DE LA MÚSICA

Continuem d'acord.

L'acord de col·laboració que en el seu dia van signar Agrupació Mútua i la Fundació Orfeó Català - Palau de la Música, ha estat renovat per a la temporada 1995-1996.

Sabem molt bé què és sentir passió per la música

GRAN TEATRE DEL LICEU
Reconstruïm el Liceu

L'emoció, la dedicació,
el perfeccionament, els sentiments...
Sabem molt bé què són aquestes sensacions.

Aquesta és la raó per la qual col·laborem
amb el Palau de la Música com a Membre
d'Honor de la Fundació Orfeo Català
i amb la Fundació del Gran Teatre del Liceu
com a Membre del Consell de Mecenatge,
donant suport així a la divulgació
de la cultura musical a Catalunya.

Al Grup Winterthur sabem molt bé què és
sentir passió per la música.

Grup Winterthur:

Winterthur Assegurances

Winterthur Vida

Schweiz

Equitativa

HispaSalud

winterthur

Programa de
suport a la cultura del
Grup Winterthur

GAIETÀ RENOM

Aquell tenor de l'Orfeó Català

Ben segur que els cantaires de l'Orfeó Català de l'època del mestre Lluís Maria Millet i el públic en general el recorden. Sí, aquell tenor de veu fàcil, amable, melodiosa i de dicció perfecta. Aquell solista de l'Orfeó Català, membre del quartet vocal Orpheus, la veu

catalana de la ràdio a la postguerra... I per a molts el successor d'Emili Vendrell, que no ha tingut descendència artística. Aquell solista que ens havia posat la pell de gallina en la versió de l'evangelista de la Passió segons sant Mateu. Sí, en Gaietà Renom.

per TERESA MARTÍNEZ

Aquesta veu, que en els moments més durs del franquisme havia estat un símbol de catalanitat a través de les ones hertzianes, va néixer el 3 d'octubre de 1913 al barri barceloní de Ciutat Vella. Passà la seva infantesa al barri de Gràcia, on estudiava a l'escola dels germans cristians de La Salle. Quan tenia sis o set anys els germans de l'escola ja em feien fer solos a l'església a les celebracions de final de curs, recorda el tenor.

De ben jove comença la seva carrera musical de la mà de Mn. Ricard Penina a l'escolania de la parròquia de Sant Felip Neri de Gràcia (mossèn Penina n'era el mestre de capella). Als 16 anys, ja cantaire del cor de Sant Felip Neri, i seguint el consell de mossèn Penina i els del Sr. Aràjol, veí seu i membre de la Junta de l'Orfeó Català, ingressa a l'Orfeó (a partir d'ara identificarem l'Orfeó Català simplement com a Orfeó). Durant dos anys estudia solfeig i consolida la seva formació musical a l'Orfeó de la mà del mestre Salvat. Gaietà Renom recorda una anècdota d'aquell temps: *Un dia, mentre feia exercicis de veu, passava el mestre Lluís Millet i en sentir-me va exclamar: "Caram, quina veu!". En aquella època tenia una gran*

El quartet vocal Orpheus al final dels anys 60. D'esquerra a dreta: Gaietà Renom, Josep M. Parellada, Agustí Dalet i Vicenç Mariano

extensió de veu. Era fesca, una veu que sortia de manera natural i el mestre Millet em va anar fent pujar fins a arribar al Mi natural. Era un gran goig cantar a l'Orfeó!

Així, als 18 anys esdevé cantaire de l'Orfeó. Aleshores els tenors solistes de la formació eren Emili Vendrell i Francesc Torra. Renom esdevindrà solista sota la batuta del mestre Lluís Maria Millet.

Poc temps després de ser cantaire a l'Orfeó, Gaietà Renom s'integrà al quartet vocal Orpheus junt amb Vicenç Mariano, Agustí Dalet i Josep Monfort. Aquesta formació tingué molta activitat i esdevingué molt popular. El quartet Orpheus conreà tot tipus de música, a cappella principalment, des de música religiosa a jazz, tot passant per la cançó catalana, la sardana, la cançó popular espanyola i el lie-

der del centre d'Europa. Actuà regularment i de manera estable a diversos locals de moda de la Ciutat Comtal –la Granja Royal, L'Or del Rin, Price...– i abans de la guerra viatjà per tot Catalunya donant concerts amenitzant festes majors o cantat en oficis religiosos. *Jo ho feia, sobretot, per arreplegar diners per poder casar-me*, diu el tenor. La que serà la seva esposa, Carme Vallbona, la coneix de sempre, del barri, des de petits. Se li va declarar el mateix any de la guerra, el 1936. *La declaració fou un xic desastrosa*, ens explica amb humor. *En el moment que m'adreçava a ella vaig rellicar a la vorera del carrer i gairebé vaig caure. Ben segur que van ser els nervis!* La seva esposa hi afegeix, tot rient, que *allò va ser una ensopegada per a tota la vida*.

La seva activitat musical, la va

compaginar amb els estudis de comerç i, més tard, amb la feina d'administratiu a les oficines de l'Escorxador Municipal de Barcelona. Malgrat que s'havia lliurat del servei militar, el 1936 va ser mobilitzat i continuà la seva tasca d'administratiu al servei d'un coronel de l'exèrcit republicà, amb qui recorregué diversos fronts.

Acabada la guerra, i malgrat no haver entrat mai en combat, és traslladat a un camp de concentració al sud de França. Més tard aconsegueix tornar a Espanya però és destinat a un altre camp, a Guipúscoa. *Gràcies a uns avals que declaraven i demostraven la meva bona conducta i comportament, vaig poder tornar a Barcelona. Malgrat tot, em van obligar a fer el servei militar que no havia fet abans, a Vitòria.*

Finalment. Gaietà Renom es casa amb Carme Vallbona l'any 1940. D'aquesta unió nasqueren la Maria Carme i la Glòria.

Podem dir que l'abans i el després de la guerra civil marquen una frontera. En el després, Gaietà Renom torna a treballar a les oficines de l'escorxador i el Quartet Orpheus torna a funcionar malgrat que ja no fan jazz. Els assaigs de l'Orfeó continuen. Però només són assaigs a les catacumbes del Palau, recorda Renom; no és fins l'any 1946 que l'entitat obté el permís d'actuar.

El repertori com a solista de Gaietà Renom fou molt ampli. Entre oratoris, cantates i simfonies, hi destaquen la *Passió segons sant Mateu*, la *Passió segons sant Joan*, la *Missa en si menor* i el *Magnificat* de Bach; la *Novena Simfonia* de Beethoven; *Les estacions* de Haydn; el *Rèquiem* de Mozart; *El Messies* de Händel; i *Elies* de Mendelssohn. Com un membre més de la massa coral, Renom recorda especialment *El pessebre* de Pau Casals, una obra saturada de catalanitat, assenyala. També interpretà poemes musicals de Schubert (arranjats per a orquestra de corda per Joaquim Serra), i participà amb diverses

Drets, Lluís M. Millet (primer per la dreta) i Gaietà (segon per l'esquerra), amb altres solistes, en acabar la Missa en si menor de Bach, amb l'Orfeó, al Palau

formacions, com la Capella Clàssica Polifònica; els orfeons Gracienc, Laudate, de Molins de Rei, i el Lleidatà; amb les corals Cantiga, del Col·legi Americà, Joia, i dels Lluïsos de Gràcia; i restà més de 50 anys amb l'Orfeó Català. Enregistrà més d'un centenar de cançons catalanes de Toldrà, Morera, Vives, Pujol, Apel·les Mestres, Millet... amb lletres dels poetes Carner, Sagarra, Verdaguer, Maragall, Boada... Eduard Toldrà és un dels seus autors predilectes. *Humanament parlant i com a músic era una gran persona. Els versos de Sagarra amb música de Toldrà són un regal de Deu!* manifesta. El tenor recorda també unes cançons de Toldrà enregistrades fa anys per al segell Columbia: *Les cançons de Toldrà em produïen grans emocions quan les cantava, així com les cançons de carrer de Morera o L'emigrant de Vives.*

En aquest punt de la conversa surt un altre record sobre la gravació d'unes cançons populars catalanes que va arranjar un jove Antoni Ros Marbà i que Renom va interpretar. *Recordo que amb la seva moto em portava a casa seva per assajar. Ell era molt jove, aleshores. És un gran músic.*

Pel que fa al terreny operístic, Renom conreà un total de nou òperes de cambra, entre les quals destaquen *El giravolt de maig* d'Eduard Toldrà, *L'empresari* de Mozart, i *El retablo de Maese Pedro* de Manuel de Falla (que va representar, entre altres indrets, a París, Salamanca i Madrid, amb Manuel

Ausensi, després de la guerra).

Gaietà Renom va conèixer Eduard Toldrà a la Granja Royal, abans de la guerra, on el músic de Vilanova i la Geltrú també actuava amb el seu quartet de corda. Arran de la seva amistat —que Renom sempre recorda amb gran emoció—, el 1948 assumeix el rol de Golferic al Liceu a *El giravolt de maig*, amb Mercè Plantada, Concepció Callao i Lluís Corbella. Aquest va ser el seu debut operístic. *Va ser molt divertit. Vaig fer-me un tip d'estudiar i d'assajar. Havia de treballar la veu com mai*, ens explica. Renom afegeix que per primera vegada a la seva vida em van pagar la quantitat de 1.500 pessetes per cada actuació que feia. *Aleshores eren molts diners.* El record que té del mestre Toldrà és molt viu: *Amb ell treballàvem molt. Era un home molt exigent a l'hora de la feina. Jo pretenia quedar el millor possible amb els meus papers.*

Més tard, el *Giravolt* va ser interpretat a Madrid però allà malauradament la poesia de Carner va ser traduïda al castellà.

També recordem un altre *Giravolt* amb motiu de la celebració del 50è aniversari del Palau de la Música Catalana. Va ser el dia 5 de desembre de 1958, al mateix Palau, amb Maria Rosa Barbany (Rosaura), Anna Ricci (Jovita), Manuel Ausensi (el Perot de l'Armentera), Bartomeu Bardagí (Marcó) i Joan Josep Escoto (Corbetó). Dirigia el mestre Eduard Toldrà.

Una altra fita important de Gaietà Renom, i per la qual

encara és recordat per la vella generació i per la jove com a exemple de sublimitat en el cant, és el seu paper d'evangelista a la *Passió segons sant Mateu* de Bach, l'any 1958. Abans, però, ja havia debutat com a solista a l'Orfeó amb el *Rèquiem* de Mozart el 1946. Aquell evangelista és recordat així: *Aleshores, després d'un grapat d'oratoris a la meua carrera, tècnicament no m'era difícil afrontar aquest tipus d'obres, filant, amb mitges veus i de memòria. Havia treballat molt la veu i el repertori. El tenor recorda que va preparar aquell paper durant un any amb el mestre Lluís Maria Millet, fins i tot assajant a casa seva. Per això fou tan fàcil. El mestre em va esprémer molt! Hom recorda la seva perfecta dicció en aquell rol (escola Millet, puntualitza), fins al punt que encara avui dia les seves vocals neutres es prenen com a exemple en algunes classes de cant.*

Gaietà Renom és un home profundament religiós, per això manifesta sense embuts que aquesta *Passió* és l'obra que més l'ha omplert, *tant en els terrenys musical com espiritual. És el paper que més m'ha emocionat i amb el que m'he sentit més identificat. Hi ha un tros molt bonic, continua, el del plor de sant Pere, on es trenca la veu... És molt emotiu. També recorda que aquella Passió era bilingüe: Renom i l'Orfeó cantaven en català i els altres solistes en alemany. Sobre aquesta singularitat, el tenor reflexiona dient que em va saber greu que el mestre Millet fill no es decidí a concretar com cantar la Passió en una sola llengua. Potser no van trobar tres solistes capaços de cantar en català. Aquesta primera Passió de Gaietà Renom suposà la consagració com a solista de l'Orfeó.*

—Va rebre algun consell tècnic d'Emili Vendrell que havia estat el solista d'aquesta obra sota la batuta del fundador de l'Orfeó?

—No. Fou molt correcte i prudent. Només en una ocasió em va dir: "Ets tu qui ha de cantar.

**Gaietà Renom i Anna Ricci
a El giravolt de maig, al Palau
de la Música, 1959**

Prescindeix de mi i de tot el que et pugui dir. Si vols, podràs cantar. Sigues tu mateix".

Malgrat tot, en l'última audició d'aquella primera *Passió*, en acabar, Emili Vendrell el va abraçar davant tot el públic del Palau. *Jo estava realment emocionat, recorda. D'altra banda, aprofitem l'ocasió per recordar el famós temperament del mestre Lluís Maria Millet. Renom, no creiem que diplomàticament, sinó amb el cor a la mà, diu: No podia ser aspre de cap manera perquè en el fons era molt dolç i feies d'ell el que volies.*

Gaietà Renom ha estat també un home de la ràdio. Els qui no l'han conegut com a cantaire de l'Orfeó directament, l'han conegut per la ràdio. O millor dit, han conegut la seva veu per les ones. Abans de la guerra actualment sovint amb el Quartet Orpheus a Ràdio Associació de Catalunya. Després de la guerra començà a fer-ho sol a Ràdio Barcelona, en un programa setmanal en català que es deia "Cançons i danses de Catalunya", explica.

—Certament, la seva veu, en els anys foscos de la postguerra i del franquisme, esdevingué un símbol de catalanitat. N'era conscient, d'això?

—Sí. Molts em coneixien sobretot per la ràdio. Recordo especialment, arran d'això del símbol de catalanitat, quan cantava la sardana És la Moreneta, única peça que es podia referir al poble català perquè era de tema religiós. Quan cantava l'estrofa "vetlleu Senyora pels catalans", aquesta frase esdevingué com un himne. Hom hi veia més enllà d'aquestes paraules. Jo mateix cantant li demanava a la Mare de Déu que pogués dir-ho cantant molt de temps. El règim no podia dir res perquè allò ho deia a la Mare de Déu... La gent hi sentia més que una cançó. Sentia un "Visca Catalunya".

En tota aquesta activitat professional relacionada amb el cant, el tenor reconeix haver guanyat diners: *Sí, diguem que cantant he fet diners. Cal tenir em compte que el sou a l'escorxador era molt baix i que patíem una postguerra.*

Els mèrits artístics de Gaietà Renom han tingut el seu reconeixement oficial per part de les institucions. Així, el tenor va ser guardonat amb la Creu de Sant Jordi quan tenia 78 anys, i fou nomenat Fill Predilecte de Barcelona. *M'he sentit molt estimat pel poble i per les institucions, ens comenta tot sincerant-se. Mai no m'he creat antipaties. M'han considerat, respectat i m'han reconegut uns mèrits que no creia tenir. I amb això no vull semblar pretensions!, s'excusa.*

—Què és el que hauria volgut cantar al llarg de la seva carrera i que no ha cantat?

—Doña Francisquita, diu rotundament. *Té uns moments musicals tan inspirats! Malgrat tot, esporàdicament vaig gravar tres o quatre sarsueles.*

I així acabem aquest breu repàs de la trajectòria d'aquesta llegenda viva del cant català, que se sent satisfet, orgullós i honorat de cantar en la seva llengua. *Tinc el goig d'haver fet un servei a la nostra cultura gaudint, alhora, i fent-lo cantant els grans poetes i músics de la nostra terra.*

MIKROKOSMOS

Divergències i contrastos

Sovint, per exigències de signe professional, em veig obligat a revisar documentació musical actual o pretèrita. I, la classificació temàtica ajudant-hi, no és infreqüent que aquesta revisió configuri un panorama contrastat d'un afer concret, del qual la immediatesa en el moment d'esdevenir-se no permet copsar-ne els matisos.

Darrerament, arran de la recerca d'unes dades (que m'ha fet tenir a les mans una copiosa documentació), he experimentat novament aquests contrastos, referits al món de la crítica.

Heus ací un bon tema! Sobretot, si hom considera el risc de la feina, la preparació requerida, i tants i tants altres factors la suma dels quals poden donar per resultat una notable divergència valorativa.

Els poso un exemple (entre els molts que podria reportar), referit al concert núm. 6 de la temporada d'enguany de l'OBC, dirigit per A. Ros Marbà, en el qual fou interpretada la Simfonia "Heroica" de Beethoven.

Què en digué la crítica? Heus ací unes ressenyes (que transcriu sense traduir de les crítiques de tres rotatius: "El País", "La Vanguardia" i "El Periódico").

La direcció de Ros Marbà fou una conducció sin sorpresas per a "El Periódico"; mentre que per a "El País", Ros dirigí con esmero, con ganas, con total suficiencia; i per a "La Vanguardia" Ros Marbà, como gran profesional que es, supo contarnos sobradamente el tema de la "Heroica" (...) y hacerlo todo ello en el tiempo justo.

Quant al resultat global de la versió de l'Heroica, "El País" opinà que fou una obra muy trabajada, en ningún modo nueva en el planteamiento, pero equilibrada y muy sólidamente basada en la más asentada tradición interpretativa del viejo cascarabias (al·lusió referida a Beethoven); "La Vanguardia" testimonia que la "Tercera" adoleció desde el comienzo de poca profundidad en la disposición de los planos sonoros, en una reducció voluntaria de las perspectivas; i "El Periódico" afirmà que la "Heroica" quedó sin magia.

En allò que afecta l'Orquestra, "El País" afirmà que supo sonar al alto nivel que se esperaba de su largo y rimbombante nuevo nombre; contràriament, "La Vanguardia" detectà aristas romas en las intersecciones de los grupos y poca nitidez en el seno mismo de cada uno de ellos.

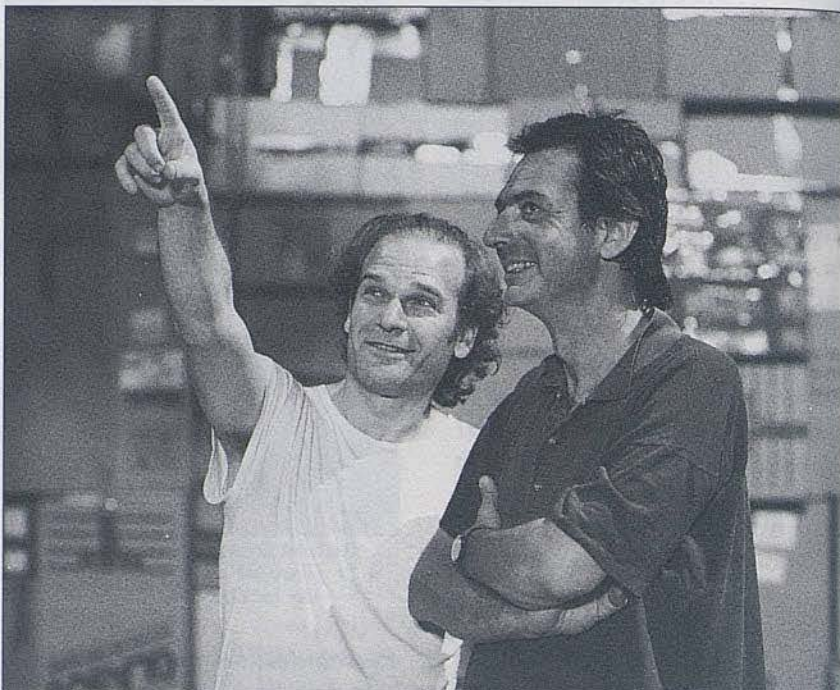
L'espai no em permet d'estendre'm'hi més...

I doncs, en què quedem? És que algun crític tenia aquell dia la sensibilitat esmussada? I un altre la visceralitat a flor de pell? I un tercer una dèria expressiva i conceptual?

Gran misteri, el de la crítica... Sí, senyor...

Pere Artís

El retablo de Maese Pedro i Pepita Jiménez al Festival Castell de Peralada

Lluís Homar (esquerra) i Frederic Amat (dreta) es fan càrrec de la direcció escènica i de l'escenografia i vestuari, respectivament, de *Pepita Jiménez* (foto: R. Ribas)

El Festival Castell de Peralada recupera per a la seva edició d'aquest estiu l'òpera d'Isaac Albéniz *Pepita Jiménez* —en una coproducció amb el Festival de Montpeller— Radio France i el Teatre Lliure— que ha reorquestrat i adaptat al castellà el compositor Josep Soler.

Així, la direcció musical serà a càrrec de Josep Pons, al capdavant de l'Orquestra de Cambra Teatre Lliure i els cors Lieder Camera i Infantil del Conservatori de Vila Seca, amb els solistes María José Montiel, Joan Cabero, Soraya Chávez, Carlos Bergasa, Alfonso Echevarría, Angel Odena i Francisco Vas. La direcció escènica serà de la mà de Lluís Homar i l'escenografia i el vestuari de Frederic Amat.

Aquesta producció, molt celebrada per part de tots els seus implicats, s'estrenarà el 27 de juliol a Peralada i el dia 30 es podrà veure a Montpeller. Alguns festivals, com el de Granada i el d'Otoño de Madrid, així com també alguns teatres espanyols, ja han manifestat el seu interès per aquesta producció.

Pepita Jiménez va ser estrenada el 5 de gener de 1896 al Liceu en italià (el llibret original fou escrit en anglès per Francis B. Money-Coutts, basat en l'obra homònima de Juan Valera) i narra els amors entre un seminarista i una vídua en un poble andalús de la segona meitat del segle XIX. L'Orquestra de

Cambra Teatre Lliure té enregistrada la versió de concert de *Pepita Jiménez* per al segell Harmonia Mundi.

D'altra banda el Festival també homenatjarà enguany la figura de Manuel de Falla, amb motiu de commemorar-se el cinquantenari de la seva mort.

En aquest sentit s'anuncia la producció de la seva cabdal òpera *El retablo de Maese Pedro*, amb llibret del mateix compositor basant-se en el capítol XXVI de la segona part de la novel·la *El ingenioso hidalgo Don Quijote de la Mancha*, de Miguel de Cervantes.

Aquesta producció serà dirigida musicalment per José Ramón Encinar, destacat músic madrileny, un dels més prestigiosos entre els que es mouen a l'àmbit de la capital de l'Estat, i la dramaturgia serà d'Ariel García Valdés, un actor i director teatral de gran vàlua que ja s'ha mogut amb notable èxit també en el camp de l'òpera. L'escenografia serà del conegut artista plàstic valencià Xavier Mariscal, mentre que l'orquestra serà la que ve essent titular del Festival: l'Orquestra de Cadaqués. Pel que fa al repartiment, l'integren el tenor barceloní Josep Ruiz i el baríton Enrique Baquerizo, per bé que resta encara per decidir el nen cantaire que interpretarà el paper de Trujamán. Paper que, cal recordar-ho, va significar el debut de Josep Carreras al Teatre del Liceu. ■

Joan Pons, membre del Consell Assessor del Conservatori del Liceu

El baríton menorquí Joan Pons ha estat nomenat nou membre del Consell Assessor del Conservatori Superior de Música del Liceu, centre en el qual rebé les seves primeres nocions en el món de la música.

La proposta del Conservatori a Joan Pons fou acollida pel baríton amb molta il·lusió per la predisposició a contribuir a potenciar i donar suport a l'activitat pedagògica del centre.

Amb aquest nou nomenament, el Consell Assessor del Conservatori del Liceu queda integrat per: Joaquín Achúcarro, Luciano Alberti, Jaume Aragall, Leonard

Balada, Narcís Bonet, Montserrat Caballé, María de Ávila, Alcía de Larrocha, Victòria dels Angels, José Luis de Udaeta, Eduard Giménez, Joan Guinjoan, Alfredo Kraus, Tomás Marco, Xavier Montsalvatge, José Nieto, Joan Pons, Antoni Ros Marbà i Xavier Turull. ■

Gravació d'una òpera per a nens

Lescola de música de Barcelona Aula de Música 7 celebrà el centenari del naixement del compositor Paul Hindemith amb la gravació d'una òpera per a nens. Es tracta de *Wir bauen eine Stadt* (Bastim una nova ciutat), una obra escrita per a cor de nens, solistes i conjunt instrumental que va ser composta l'any 1930 per a uns nens d'unes colònies d'estiu.

Aquesta experiència, que ja feia més de dos anys que figurava en les intencions de l'escola, ha estat realitzada amb aquesta obra de Hindemith

que ha estat traduïda al català i ha estat objecte d'una adaptació musical i d'una instrumentació adequada a partir del material de base (el compositor deixà l'orquestració oberta).

L'obra ha estat treballada durant dos cursos i la decisió d'enregistrar-la s'ha escaigut en la celebració del centenari de Hindemith.

El cor, solistes i el conjunt instrumental és íntegrament format per alumnes d'Aula de Música 7. L'adaptació musical ha anat a càrrec de M. Fabré i R. Capdevila; la instrumentació, a càrrec d'E. Palomar; i ha comptat amb l'assessorament musical de Joan Albert Amargós. ■

II Simposi Internacional Sobre Música i Sociabilitat: Els orígens de les associacions corals a Espanya durant els segles XIX-XX

Organitzat per la Universitat de Barcelona, la Universitat de París-8 i la Universitat François Rabelais de Tours, els dies 15 i 16 de febrer de 1966 va tenir lloc al Departament d'Història de l'Art de la Universitat de Barcelona el II Simposi Internacional sobre Música i Sociabilitat.

Després de la primera trobada, que tingué lloc a París el maig de 1993 i que va tractar sobre les associacions musicals i corals a Espanya durant els segles XIX-XX, el marc genèric d'aquesta nova convocatòria se centrà en el naixement i el paper de les associacions corals en el mateix àmbit territorial i la seva importància com a dinamitzadores de la vida social, cultural i musical dels diversos espais i contextos on es produïren.

L'objectiu d'aquest II Simposi fou la posada en comú d'experiències de recerca, a fi de: poder discutir els processos metodològics

en els diversos àmbits geogràfics dels participants; contrastar els diversos models d'associacions corals que s'han anat donant, així com també llurs punts clau i de referència en l'àmbit formatiu, i finalment valorar el paper que han tingut les associacions corals en el desenvolupament de la cultura i la vida musical de cada zona d'influència, tot remarcant els punts de contacte i divergència existents entre cadascun dels models associatius i contextuals.

Pel que fa a participació, el Simposi aplegà especialistes i investigadors de diverses universitats (Poitiers, Rennes, Tours, París-IV, París-VIII, Màlaga, Oviedo, Valladolid, Lleida i Barcelona), els quals, amb llurs aportacions, iniciaren línies d'aprofundiment temàtic, suggeriren camins metodològics, revisaren qüestions admeses i contrastaren papers divergents.

La celebració d'aquest Simposi ha estat una contribució altament positiva a l'estudi rigorós d'un fet musical i social la investigació del qual en descobreix progressivament la transcendència. ■

Premi d'Investigació Humanística per al musicòleg Luis A. González Marín

El musicòleg Dr. Luis Antonio González Marín, que actualment treballa al departament de Musicologia de la Institució Milà i Fontanals del CSIC, a Barcelona, ha estat guardonat amb el Premi Rey Don Juan Carlos I 1995, d'investigació humanística i científic-social, per a joves investigadors, que ha estat atorgat per un jurat constituït per rellevants personalitats del món de la ciència i la investigació, presidit pel ministre d'Educació i Ciència, Jerónimo Saavedra. Per a la concessió del premi, hom ha valorat tant la formació humanística i musicològica del premiat com la seva dedicació a la interpretació de la música antiga, al capdavant del seu conjunt vocal-instrumental Los Músicos de Su Alteza. ■

Teatre de l'Eixample, nou espai musical

Des de la passada tardor funciona a Barcelona un nou espai multidisciplinari on s'acullen manifestacions teatrals, cinematogràfiques i musicals. Es tracta del Teatre de l'Eixample, espai on les esmentades manifestacions musicals tenen lloc en el terreny específic de la música clàssica.

En aquest sentit, hom ha previst la programació regular de dos concerts setmanals a partir de les 20 h, els dijous i divendres. Els dijous els joves intèrprets, bàsicament estudiants en fase avançada en els seus estudis i amb currículums destacats, tenen la seva oportunitat dalt l'escenari. Els divendres són dedicats als intèrprets i les formacions professionals. Amb preus de 300 ptes. els dijous i de 600 ptes. els divendres, el Teatre de l'Eixample constitueix una nova alternativa a la programació musical barcelonina, situat en un lloc d'una important densitat de població (carrer d'Aragó, 140) i que ha nascut amb la voluntat d'oferir nous al·licients a l'ambient concertístic de la ciutat.

El concert inaugural el va protagonitzar el Quartet de Guitarras de Barcelona, i des d'aleshores hi han actuat, entre d'altres, l'Orquestra de Cambra del Conservatori de Vila Seca, el duo -piano a quatre mans- format per Joan Josep Gutiérrez i Marina Rodríguez, el duo Oriol Espeona -flauta- Ricard Sánchez -guitarra-, el baríton menorquí Josep Carreras, la soprano Ruth Nabal, el flautista Anton Serra acompanyat per la pianista Montserrat Casabó, el pianista Aymar Santinho, etcètera. ■

En la mort del mestre Nadal Puig i Busquets

El dia 1 de gener passat moria a Barcelona, a la molt respectable edat de 94 anys, el compositor i organista Nadal Puig i Busquets. Gràcies a la sol·licitud dels seus nebots Anna M. Bosch i Francesc Bertrand vaig poder tenir contacte amb el mestre i conèixer de prop la seva considerable producció musical i la seva dilatada biografia.

Va néixer a Balaguer (la Noguera) el dia 31 d'octubre de l'any 1901. De petit fou iniciat en l'art de la música pel seu oncle Mn. Nadal Puig i Bellerà, organista de l'església de Santa Maria de Balaguer. El dia 14 de juliol de 1909 ingressà a l'escolania de Montserrat, on tingué com a mestre de música el p. Ramir Escofet (1877-1911) i el p. Anselm Ferrer i Bargalló (1882-1969). Deixada l'escolania per motius de salut l'any 1914, continuà els estudis de piano i d'harmonia a Balaguer mateix i va ser nomenat organista de l'església de la Patrona de la seva vila nadiua. Del 1917-1928 ocupà el càrrec de mestre de capella i organista de l'església del Sant Crist de la mateixa vila. Durant aquests anys ja va començar a compondre música polifònica per cantar a l'església, al mateix temps que fundava diferents entitats corals i bandes i cobles: Coral Bergusiana, La Cultural Bergusiana, la Banda Municipal, la Banda Popular i la Cobla la Comtal Bergusiana.

A partir de l'any 1927 comença una sèrie de concerts per diferents ciutats acompanyant al piano el cèlebre violinista holandès Théodore Werner o bé fent recitals de piano tot sol interpretant els grans autors clàssics i romàntics.

L'any 1929 fixa la seva residència a Barcelona, i es dedica plenament

a la tasca de composició. Un any més tard, el primer de maig, és nomenat mestre de capella i organista de la Reial Capella del Palau dels Jesuïtes. Aquest càrrec l'ocupà poc temps, fins a l'adveniment de la República, l'any 1931. I durant el 1931-1933 és organista de l'Orquestra Ràdio Associació de Catalunya. Després de la guerra civil té diferents actuacions com a concertista. I no és fins al 1950 que ocupa el càrrec d'organista titular de l'església de la Concepció de Barcelona, lloc on resta fins a la seva jubilació l'any 1974. I és en aquest any que la Societat Econòmica Barcelonense d'Amics del País li fa honor d'una distinció honorífica de la Fundació Mestre Josep Sancho i Marraco, per la seva tasca compositiva.

Aquesta és prolífica i inclou diferents gèneres: música d'església (polifonia amb acompanyament d'orgue), harmonitzacions de cançons populars per a cor, sardanes i altres peces ballables. En total, segons el catàleg fet per ell mateix, es comptabilitzen 309 obres. Tot aquest material, la major part encara manuscrit, i la seva biblioteca particular, fou donat per ell mateix a l'arxiu de música de l'escolania de Montserrat, a la Biblioteca de Catalunya i a l'Orfeó Balaguerí. També, ja fa anys, havia donat a l'escolania el violí Guadagnini del violinista Werner, del qual havia estat dipositari, en morir aquest, pels serveis desinteressats que el Sr. Puig li havia fet tantes vegades.

Si bé després de la seva jubilació havia quedat pràcticament oblidat, és just que ara, arran del seu traspàs, que quedi constància, ni que sigui breu, del seu treball musical, de la seva contribució positiva i artística a la llarga i fecunda història musical catalana. Les seves despulles descasen, des del dia 3 de gener, a la seva vila de Balaguer. ● Daniel Codina i Giol

Aclariment

Com a pòrtic de l'article de Ramon Andrés sobre els quartets de corda de Beethoven, publicat a la nostra Revista del passat mes de febrer —amb motiu de l'audició integral d'aquest cicle beethovenià a càrrec del Quartet Endellion, que enguany se celebra a Barcelona, organitzat per la Fundació "la Caixa"—, figurava una nota de la nostra Revista, en la qual s'esmentaven altres audicions integrals dels quartets del compositor de Bonn que havien tingut lloc a la nostra ciutat. Aquesta llista era esmentada també a la fi de l'article, signat per mi mateix, que es publicà en el programa de mà de les esmentades audicions de la Fundació "la Caixa".

Posteriorment em va arribar una informació d'un entusiasta melòman barceloní, al qual no tinc el plaer de conèixer personalment, que recordava una altra audició integral que ell havia viscut i que va tenir lloc l'any 1935 a l'Associació Obrera de Concerts, fundada per Pau Casals, i aportà els programes d'aquestes audicions, amb comentaris de Joaquim Pena, que anaren a càrrec del Quartet de Corda de Barcelona, format per Martí Cabús, Joan Farrarons, Claudi Agell i Sants Sagrera.

M'excuso, doncs, per la meua omisió involuntària i, amb molt de gust, felicito l'anònim comunicant que, seixanta anys més tard, encara té un record viu d'aquelles audicions i en conserva els programes, cosa que constitueix una bella història i dóna fe de l'eficàcia i de l'autenticitat de l'exemplar iniciativa de Casals en favor de la difusió de la gran música entre tots els estaments socials.

I més encara, repassant una llista de programes del Palau de la Música Catalana, m'adono que el mateix Quartet de Corda de Barcelona (en aquest cas amb el violinista Jaume Llecha substituint Martí Cabús) encara va protagonitzar una altra integral dels quartets de Beethoven durant els mesos de febrer, març i abril de 1948. Amb molt de gust ho faig constar i remarco el gran valor d'aquestes iniciatives dels nostres professionals. ● Lluís Millet

José Luis García Asensio, invitat de l'Orquestra de Cambra Eduard Toldrà

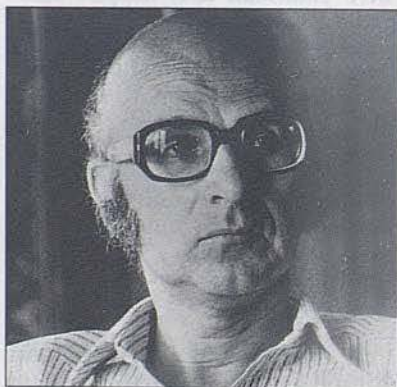
Entre els dies 19 i 24 d'aquest febrer, l'Orquestra de Cambra Eduard Toldrà de Sabadell acull el violinista, director i reconegut pedagog madrileny José Luis García Asensio com a director invitat. García Asensio imparteix classes de conjunt instrumental a la formació vallesana a l'Auditori de la Caixa de Sabadell. L'última hora de cada assaig és oberta al públic.

Com a cloenda d'aquesta trobada, es fan dos concerts dirigits pel mestre García Asensio i en els quals intervé el violinista i director titular de l'orquestra, Josep Lluís Puig i Bartolomé, com a solista. Aquesta trobada és patrocinada per Caixa de Sabadell. ■

Nou disc compacte amb obres de Xavier Benguerel

A caba d'editar-se el compacte 7 faules de La Fontaine del compositor Xavier Benguerel. A part de l'obra que dóna títol al disc, que edita Discmedi, completen la proposta: Astral i Música per a percussió i cordes. Les 7 faules de La Fontaine estan inspirades en l'obra poètica d'aquest autor francès que va traduir l'any 1984 el pare del compositor, l'escriptor Xavier Benguerel i Llobet, la partitura de l'obra, l'edita Tritó.

Aquest compacte fou presentat el passat desembre a la capella de Santa Àgata de Barcelona en un

concert a càrrec del grup Barcelona 216, que dirigeix Ernest Martínez Izquierdo, amb Joan Borràs com a narrador. ■

Ha mort el director d'òpera Gianandrea Gavazzeni

El primer dia de febrer va morir a la seva ciutat natal, Bèrgam, el prestigiós director musical, especialista en òpera, Gianandrea Gavazzeni, als 87 anys.

Fins gairebé el darrer moment —va dirigir el 13 de gener— Gavazzeni va romandre actiu. Gavazzeni era l'últim representant d'una generació que va poder viure en directe els darrers moments de la gran època verista. Havia col·laborat personalment amb Umberto Giordano i amb Pietro Mascagni i, de fet, el repertori verista i tardo-romàntic va constituir la seva especialitat.

Particularment intensa va ser la seva vinculació al Teatre de la Scala de Milà, on va debutar el 1948 i on va ser director artístic en la dècada dels setanta. I a la Scala havia d'actuar aquest mes de març en una producció, anunciada en aquesta Revista del mes de gener, de l'òpera *Fedora*, en la qual han d'alternar-se en el principal paper Josep Carreras i Plácido Domingo per donar rèplica a Mirella Freni.

Per als afeccionats barcelonins, cal insistir en el fet que Gavazzeni va dirigir les primeres passes professionals de Jaume Aragall, en el seu debut a La Fenice.

Gavazzeni estava casat amb la soprano Denia Mazzola, força anys més jove que ell, i coneguda pels afeccionats liceistes. ■

IV Curs Internacional de Música de Cambra

Entre el 29 de març i 7 d'abril tindrà lloc a Capellades el IV Curs Internacional de Música de Cambra a càrrec dels membres del Silvestri String Quartet —Duro Pop (violí), Alexandru Mihon (violí), Traian Ionescu (viola) i Rasvan Neculai (violoncel)—, la pianista Suzanne Bardbury i l'osteòpata Víctor Morera, que treballarà en l'aplicació de tècniques de relaxament, reeducació de posicions i millora de la concentració en instrumentistes. ■

Del seu affm.

Sr. Eliahu Inbal

Il·lustre director d'orquestra convidat de l'OBC

Estimat amic:

Li escric amb la memòria ben sadollada per la impressió profunda que m'han causat els dos programes que ha dirigit amb l'OBC aquest passat mes de febrer. No entraré en detalls propis de funció crítica, perquè això ja queda reflectit per qui correspon en aquestes mateixes pàgines. De moment i a l'avançada permeti'm deixar constància, però, de com les seves actuacions —i remarco el terme "seves"— han trasbalsat tot l'àmbit d'audiència habitual —i no sols d'audiència de la nostra formació.

De la seva mà, dels seus mèrits individualitzats —per això he remarcat abans aquell pronom possessiu—, s'ha produït el quasi miracle de la descoberta d'una "altra" orquestra, d'una altra OBC. D'un conjunt que, com transformat per una vareta màgica —el símil amb el seu instrument de treball és tan fàcil com significatiu— s'ha elevat a uns estrats de riquesa, de finor, de classe, de subtilesa i de grandiositat excepcionals. El seu mestratge tan profund i ric ha actuat d'una manera prodigiosa i ha fet sorgir un potencial de capacitats de la formació catalana, que molt difícilment hem pogut sospirar o entreveure —i més difícilment encara constatar—, en comptades ocasions. Vostè ha donat virtualitat a la dita tan gastada que no hi ha orquestres bones o dolentes, sinó directors bons o dolents. Dita que estimen molt els instrumentistes —no és difícil intuir per què— i que tanmateix, com moltes altres, no és ben certa del tot encara que en aquest cas l'aproximació hagi estat realment apurada.

I aquí faig avinent que he parlat amb alguns dels membres de l'OBC que han tingut el goig de treballar amb vostè aquests dies. Tots ells m'han fet avinent que, de debò, han estat un

goig per a ells les dues setmanes d'assaig i els sis concerts conseqüents, i que s'han sentit estimulats i enriquits d'una manera enormement gratificant. Amb això explicaven amb tota precisió l'arrel més essencial de tot el que ha esdevingut i s'ha produït al llarg de dues setmanes d'intens bategar professional i creatiu.

Abans he comentat que les seves actuacions havien trasbalsat l'entorn de l'OBC. Segurament això havia de ser inevitable, atesa no sols la dimensió estrictament artística dels fets, sinó també el context que envolta la seva figura en relació amb l'OBC i, dit de forma directa, el fet de les expectatives creades en el seu moment encara proper, sobre la possibilitat que n'hagués pogut arribar a ser titular i, per tant, màxim responsable dels seus designis.

Per un sentit de respecte al moment especial, molt especial, que viu l'OBC pel que fa justament a aquest tema, perquè crec que la discreció pot ser, sobretot ara, més eficaç que altres formes de capteniment; i perquè, a la fi, el futur és sempre obert a tot, no vaig més enllà en aquesta línia. Tanmateix, crec que resultaria imperdonable no deixar constància del context "climàtic", o "medioambiental", o "atmosfèric" —com vostè prefereixi— que la seva visita, i sobretot la transcendència de les seves actuacions, ha vivificat de forma prou palesa. I com que vostè —i els altres lectors d'aquesta carta, són prou intel·ligents— no li ha de resultar difícil excusar-me que no m'estengui més.

Del seu affm.

Jaume Comellas ●

TANGENTS

Una mancança

Un fet ben senzill fa aparèixer una mancança greu en la vida musical del país. Volia, simplement, aconseguir les obres per a veu i piano de Robert Gerhard per facilitar-les a una cantant. Vaig passar per les tres cases més acreditades en la venda de partitures a Barcelona i em vaig trobar que, en una, no tenien ni idea que hi hagués res publicat; en l'altra, hi havia dos exemplars de les *Six catalan folksongs* compostes l'any 1928 i editades per Boosey & Hawkes; en la tercera, em van dir: "Sí, teníem alguna cosa, però l'altre dia va passar la Montserrat Martorell i s'ho va endur. Ja les tornarem a tenir". En aquesta última, ben documentada, van mirar el catàleg de B&H i van veure que, a part de l'obra esmentada, hi havia també editat i vigent en catàleg el *Cancionero de Pedrell*, harmonitzacions de Gerhard sobre cançons populars de tot l'Estat, recollides per Pedrell. Penso, doncs, que, dels vuit reculls de cançons de Gerhard, se'n troben només dos. Adhuc se sap que resten manuscrites, sense editar, *Vuit cançons populars*, *Cançons i arietes*, *Por do pasaré la Sierra*, *7 canciones de vihuela*, *6 tonadillas*, *Sevillanas* i *6 french folksongs*.

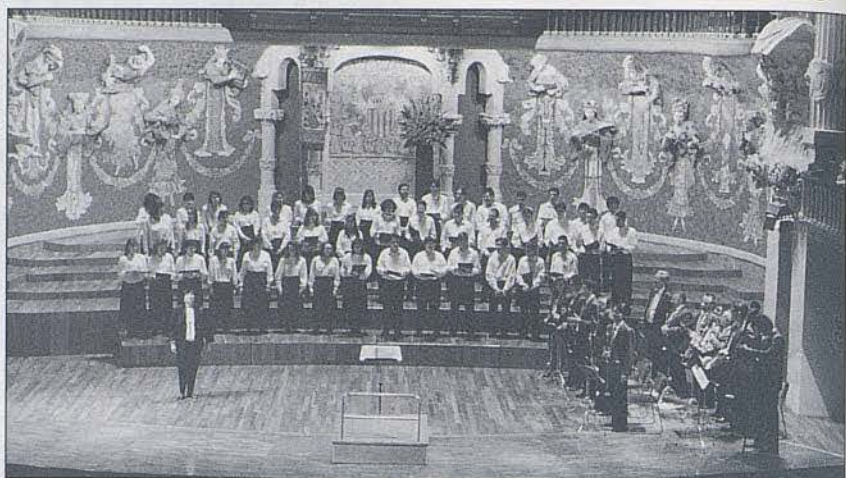
El cas d'Albéniz és més flagrant. No se'n troba cap, de les més de trenta-set cançons per a veu i piano que consta que va compondre. Escrites en cinc idiomes: anglès, italià, francès, castellà i català. L'únic que circula són sis balades que, fotocopiades, els cantants es passen els uns als altres. Es veu que, fa anys, es trobaven dues o tres cançons editades per Unión Musical Española, firma que va passar a ser controlada per una editora anglesa que no ha reeditat encara res d'aquest compositor. Vaig trucar a la Fundación Albéniz, de tan renom, i em van dir que allà no tenien cap partitura d'Albéniz. (Cosa que no és d'estranyar en aquest país; si no, aneu al Banc Vitalici i interesseu-vos per fer un vitalici...) Com que la bibliotecària, molt amable, em coneixia, em va facilitar una llista de les obres de què tenia constància i una llista de llocs on podia haver-hi manuscrits o edicions antigues d'Albéniz: la Biblioteca de Catalunya, la BOC (després de trencar-me el cap va resultar ser la Biblioteca de l'Orfeó Català), una biblioteca -no recordava el nom- que depèn de l'Ajuntament de Madrid i els fons dels hereus d'Albéniz.

De l'obra de Toldrà, un dels músics de qui era difícil trobar partitures a les botigues, s'ha anat reeditant la de cant i piano. Els seus quartets, però, queden reservats als grups que les tenen.

En resum, mal podem promocionar els nostres compositors si les seves obres no es troben a l'abast.

Jordi Maluquer

Oferta variada a «Concert de Tarda al Palau»

Cor Jove de l'Orfeó Català

Un total de sis concerts conformen la segona temporada del Cicle "Concert de Tarda al Palau", que, organitzat per la Fundació Orfeó Català/Palau de la Música, patrocina aquesta mateixa Fundació i l'Agrupació Mútua.

Es tracta d'un cicle de característiques molt personalitzades. Hom hi cerca la incorporació d'un públic poc habitual al concertisme, gràcies, en primer lloc, a una oferta variada que conté al·licients específics molt notables, i també en atendre un horari, a partir de les 7 del vespre, còmode.

Al llarg dels sis concerts, hom farà un atractiu recorregut per diversos gèneres musicals, essent especialment destacable enguany la incorporació del jazz -o, dit d'una forma més exacta, el component més ballable del jazz tradicional- i també de la música de banda.

La resta de concerts tindrà com a eix el virtuosisme pianístic, la música de cambra, el concertisme mixt de cor i cobla i la sarsuela.

Pel que fa a intèrprets, es comptarà amb l'actuació del conjunt La

Locomotora Negra, autèntica referència cabdal del jazz modern a casa nostra, que acaba de complir el seu vint-i-cinquè aniversari. La música de banda serà atesa per la formació catalana que, amb tota probabilitat, té l'historial més important d'entre les catalanes. Es tracta de La Lira Ampostina. El Cor Jove de l'Orfeó Català, formació de protagonisme creixent en el món coral català, actuarà juntament amb la Cobla Sant Jordi, una de les més conseqüents del país pel que fa a qualitat, en un concert d'un considerable interès. La Virtèlia Sinfonietta, amb el jove violonista Sergi Alpiste, servirà el concert de programa més transcendent, mentre que la pianista japonesa Hisako Hiseki oferirà un concert de piano en la seva presentació al Palau. Finalment, un estol de cantants de relleu -Josep Ruiz, Àngel Odena, Carme Hernández i Vicenç Esteve, sota la direcció d'Albert Argudo i amb el Cor d'Amics de l'Òpera de Sabadell i la Simfònica del Vallès -interpretarà un concert de sarsuela en què es retrà homenatge a Amadeu Vives. ■

Creació del Centre de Documentació Musical de Cantàbria

La Fundació Marcelino Botín té Len projecte la creació del Centre de Documentació Musical de Cantàbria amb la finalitat de conèixer, conservar i difondre el patrimoni musical i els recursos musicals d'aquesta regió del nord de la península. Aquest centre es planteja com un servei de la Secció de Música de la biblioteca de la Fundació Marcelino Botín.

Així, s'estableixen tres objectius bàsics en la convocatòria de concurs per a l'elaboració de dades del patrimoni musical de Cantàbria, de dins o fora de la regió; realització de l'inventari de recursos musicals de Cantàbria; i adquisició de documents.

Pel que fa a, les bases del concurs, són les següents: presentar un projecte que contingui una memòria amb dades, objectius, localització, etc. per incloure en una base de dades, aportar el *curriculum vitae* de l'investigador o equip investigador i el temps que es dedicarà al projecte.

L'avaluació i l'adjudicació dependrà dels criteris d'adequació del projecte als objectius, la qualitat del projecte, l'activitat investigadora del concursant i la disponibilitat de temps.

El termini de recepció de sol·licituds acaba el 15 d'abril. Per a més informació, Fundació Marcelino Botín. Secció Centre de Documentació Musical de Cantàbria. C/ Pedruca, 1. 39003 Santander. Tel.: (942) 22 60 72. Fax: (972) 36 04 94. ■

Julian Bream al Festival de Guitarra de Barcelona

El guitarrista Julian Bream és el plat fort del 7è Festival de Guitarra de Barcelona que, amb un total de 9 concerts, comença el passat 26 març i acabarà el proper 4 de juny. Enguany el Festival, totalment consolidat com un esdeveniment ja tradicional de la primavera musical barcelonina segons l'organització, presenta algunes novetats. Respecte a la seva estructura, ha allargat el seu període de 5 a 10 setmanes, ha augmentat el nombre de concerts a 9, i s'ha obert a nous espais: el Club Apolo, el Mercat de les Flors i la Capella de Sta. Anna, a més del tradicional Palau de la Música. Pel que fa a l'aspecte artístic, enguany el Festival continua mantenint el vessant clàssic i flamenc al qual s'afegeix el jazz-fusion —de la mà de Bill Frisell— Paul Motian-Jove Lovano Trio (19 de maig al Mercat de les Flors) i John Scofield—Steve Swallow—Bill Stewart Trio (22 de maig també al Mercat).

Així, la programació es completa, a més dels esmentats, amb Egberto Gismonti Group, que obrí el Festival el passat 26 de març; Duquende, Chicuelo i Juan Habichuela, formació creada expressament per al Festival, el dia 11 d'abril al Palau; Raimundo Amador, el 17 d'abril al Palau; Josep Henríquez, el 8 de maig a la Capella de Sta. Anna; Toti Soler, el 9 de maig a la Capella de Sta. Anna; Julian Bream, el 4 de maig al Palau; i l'Orquestra de Corda de la Simfònica del Vallès, dirigida per Ernest Martínez Izquierdo, amb Ichiro Suzuki (director artístic del Festival) a la guitarra, el 4 de juny al Palau. Els preus de les entrades van de les 1.400 a les 5.000 al Palau; 2.000 a la Capella de Sta. Anna; i 2.500 al Club Apolo i al Mercat. El pressupost d'aquesta edició del Festival de Guitarra de Barcelona és de 43 milions de pessetes. ■

El món musical de Joan Miró finalista del Premi de Pedagogia Rosa Sensat

El llibre El món musical de Joan Miró, escrit pel clarinetista Oriol Romaní, ha resultat finalista en la 15a edició d'aquest concurs d'àmbit espanyol.

Basant-se en les paraules de Miró, Oriol Romaní convida a descobrir el món de Miró i la seva relació especial amb la música, en un estil planer i lligant aspectes molt diversos, alhora que proposa una colla d'activitats i reflexions adreçades a nens, joves i adults. La majoria de les seves propostes poden ser utilitzades pels mestres a l'escola, però alhora poden interessar qualsevol persona mínimament sensible a l'art, la cultura i l'educació. Eventualment, també poden servir com a introducció o complement a l'audició del concert que també du per títol "El món musical de Joan Miró".

L'Associació de Mestres Rosa Sensat, entitat convocant del premi, juntament amb el Departament d'Ensenyament de la Generalitat i el Ministeri d'Educació i Ciència, té previst publicar aquest treball abans de final d'any. ■

El Conservatori del Liceu entra en el món del patrocini

El president-director general de Pioneer Electronics España S.A., Antoni Puní Casellas, i el president del Patronat de la Fundació Conservatori del Liceu, Manuel Vallribera i Mir, han subscrit un acord de patrocini publicitari pel qual Pioneer fa donació al Conservatori del Liceu d'important material audiovisual, cosa que permetrà renovar les instal·lacions de les seves aules de música clàssica i moderna.

Amb aquesta donació, l'empresa Pioneer, sensibilitzada per l'actual problemàtica que afecta els conservatoris, derivada de l'aplicació de la LOGSE, i coneixedora de l'important esforç que està realitzant el Conservatori del Liceu, desitja contribuir a la continuïtat de la seva tasca, iniciada fa mes de cent cinquanta anys, de formació i difusió de la cultura musical. ■

La Mà de Guido connecta amb Internet

Des del passat mes de novembre l'editorial La Mà de Guido disposa d'una pàgina WEB a la xarxa Internet, a la qual es pot accedir des de qualsevol lloc del món. En aquesta pàgina, s'hi troba tot el catàleg de disc compacte i partitures que La Mà de Guido ha editat fins ara. Per als consultors estrangers s'hi ha posat una petita biografia de tots els compositors i intèrprets que apareixen al catàleg.

Aquesta pàgina ha estat incorporada als principals índexs temàtics d'Internet, com són els populars Yahoo, Infoseek i Lycos, entre d'altres, de manera que des de qualsevol ordinador del món connectat a Internet, en posar paraules clau com *sheet music*, *catalan music*, *spanish music*, *catalonia*, *compact disc* o *composers*, apareix automàticament l'adreça de la pàgina de La Mà de Guido.

En un futur no gaire llunyà, s'hi podran escoltar fragments de la música dels discos i rebre les partitures directament a l'ordinador personal del consultor. De moment, es poden fer comandes gràcies a la bústia electrònica incorporada a la pàgina WEB. L'adreça de La Mà de Guido a Internet és: // wwl.grn.es / guido / ■

Guanyadors del Premi Ciutat de Manresa

Entre els dies 20 i 24 de febrer es va celebrar el rellançat Premi Ciutat de Manresa (11a edició) d'interpretació musical —enguany dedicat al piano, violoncel i música de cambra— que organitzen conjuntament l'Ajuntament manresà, el Conservatori d'aquesta ciutat i la Fundació Caixa de Manresa.

Els guanyadors van ser els següents. En la modalitat piano (categoria A), el primer i el segon premi va ser per a Asya Nebolsina (El Escorial) i Patrícia Azana (Vitòria); en la categoria B, el primer premi va ser per a Pedro Casals (Madrid).

En la modalitat violoncel (categoria A), el primer premi va ser per a Arnau Tomàs (Barcelona); en la categoria B, el primer i segon premi foren per a Alexandre Friedhoff (Madrid) i Montserrat Aldomà (Castellnou d'Olgues). En l'apartat de música de cambra, els premiats van ser el duo de clarinet i piano format per Luis A. Requejo i Rubén Fernández (d'Euskadi) amb el primer premi; el segon premi fou per al quartet de saxòfons Saxazabar, de València. Va merèixer una menció d'honor el Duo Madrigal, d'Albacete, format per Pedro J. Comes (guitarra) i M. Virginia Romero (flauta). Els premis, segons les categories, oscil·laven entre les 275.000 i les 75.000 pessetes.

Del total de 63 participants, 46 eren dels Països Catalans i 17 de la resta de l'Estat espanyol. Així, van concursar-hi joves espanyols, o residents a Espanya durant més d'un any, entre els 14 i 30 anys.

Aquest concurs ha estat rellançat després d'uns anys d'inactivitat, amb la finalitat de convocar-lo anualment i donant-hi un nou caire. Així, en aquesta edició es van reduir les categories de participació a dues per especialitat, i se n'ha augmentat la dotació econòmica. El jurat estava format per Jacques Bodmer, Miquel Farré, Àngel Soler, Jordi Vilaprinyó, Jordi Camell, Mark Friedhoff, Stephan Popov i Salvador Brotons. ■

Temporada
1996

Música de Cambra a l'Institut Francès

Informació: Institut Français de Barcelone. Moirà, 8. Telèfon 209 59 11

Dijous

11

d'abril

Alain Marion, flauta Salvador Gratacòs, flauta
i La Camerata de France, director Daniel Tosi

Obres de: Mozart, Górriz, Schostakóvitx i Edgard

Amb la col·laboració de:

Association Française d'Action Artistique

AFAA

Ministère des Affaires Culturelles

ESCOLA DE MÚSICA
JUAN PEDRO CARRERO

INSTITUT FRANÇAIS DE BARCELONE

Cartes al director

Sr. Director:

Voldria assabentar-lo del que va succeir fa poc, ja que en ser coneguts els fets podrien interferir-se algunes tergiversacions. Es tracta del següent. El jurat reunit a La Corunya el passat desembre per concedir els Premis Música 1995, em va proposar com a únic candidat a la medalla d'or de Belles Arts. Aquest resultat em va ser comunicat per alguns membres del jurat i per una persona autoritzada del Ministeri de Cultura. No obstant això, uns dies després, algú d'aquest Ministeri (evidentment la directora general de l'INAEM o la ministra), fent cas omís de l'acta del jurat (que ells mateixos havien designat!), van eliminar el meu nom i es van treure de la màniga uns altres tres noms que ni tan sols havien estat mencionats pel jurat.

No és que pensi que el meu cas és únic ni que és especialment important. Hi ha moltes persones en aquest país que mereixen reconeixement públic i que no el tenen perquè arribismes, cacicades i nepotismes els el neguen. Però el que sí que és greu de comprovar, un cop més, és el poc respecte que aquest Ministeri de Cultura té pels afers de la cultura. Es cometen tripijocs de tot tipus i després es produeix un silenci administratiu absolut: ningú no en sap res, tots es parapeten als seus despatxos, i només esperen que les víctimes s'avorreixin i abandonin tota demanda d'una explicació cortès. De fet, es tracta de petits nuclis tirànics, només que s'emparen en precàries cobertures legals, que certament es podrien estalviar: en comptes de convocar jurats i consultar ningú, podrien reconèixer obertament que, quan els convé, actuen de manera dictatorial i amb el més gran menyspreu pels ciutadans.

Aquesta carta és només un crit d'atenció perquè tots els qui treballen a Espanya en tasques intel·lectuals o artístiques es facin forts i no consentin atropellaments ni capricis de cap mena, ni tolerin que se'ls utilitzi per encobrir manipulacions o per justificar fets consumats. Només així s'aconseguirà aquest mínim de respecte que necessitem per treballar en pau.

Una salutació cordial.

Ramón Barce
Madrid

Sr. Director:

En el número 134 de la RMC, del passat mes de desembre, es fa referència a la versió de *Pere i el llop* del segell Harmonia Mundi Ibérica, narrat per Sergi Mateu, com a primera versió en català.

Em plau informar-vos que, l'any 1964 i en 33 rpm, ja va sortir al mercat una altra versió que degué ser, probablement, la primera. És de Vergara-Vox, amb l'Orquestra Pro Música de Viena. Direcció: Hans Sawarowsky. Text i narració: Josep M. Espinàs.

No sé si aquest enregistrament en 33 rpm de l'any 1964 es troba en el mercat. És per això que dir: "Fins ara no existia en el mercat discogràfic la versió catalana d'aquesta obra..." pot crear confusió i fer creure que la d'Harmonia Mundi Ibérica ha estat la primera versió catalana.

M. Rosa Manent
Lliscà d'Amunt

Senyor Director:

Sóc un afeccionat a la lírica i per això enguany he tornat a viure l'edició del Concurs de Cant Francesc Viñas, ja que m'ofereix la possibilitat de gaudir d'una bona representació del millor repertori operístic universal. I a més, fer-ho amb interpretacions sovint d'una bona qualitat.

En un context bàsicament satisfactori pel que fa a organització i nivell del concurs, he d'expressar la meua sorpresa per un fet: la redacció bilingüe del programa del concert d'exhibició que va tenir lloc al Palau de la Música. I dic "bilingüe" perquè si bé la major part era escrit en català, el veredict del jurat fou totalment en castellà. I fins i tot l'encapçalament posava el nom del titular del concurs, Francesc Viñas, traduït, tot esdevenint Francisco Viñas. I com a afegit, no es va atribuir a cap dels premiats catalans la seva pertinença originària a Catalunya.

Atès que aquest concurs està subvencionat per la Generalitat de Catalunya, que se celebra a Barcelona i que tot es mou, per tant, en l'àmbit català, aquests fets m'han causat un regust estrany i em semblen força incomprensibles.

LL. S. C.
Barcelona

Sr. Director:

Aquest any es commemora el cinquantè aniversari de la mort del mestre Rafael Martínez Valls.

Nascut l'any 1887 a Ontinyent, passà la major part de la seva vida a Barcelona, on —entre moltes altres obres— estrenà el dia 26 d'abril de 1926, al Teatre Nou, del Paral·lel, la sarsuela *Cançó d'amor i de guerra*, amb un èxit esclatant, que feu que en poc més d'un any s'arribessin a les quatre-centes representacions, al Nou i al Tívoli.

Sembla, però —la causa m'és desconeguda—, que la personalitat del mestre Martínez Valls no era ben vista entre els dirigents de la vida musical catalana. La prova la tenim en el fet següent: dos anys després de l'estrena d'aquella sarsuela, que sense cap dubte fou l'obra lírica que entrà més al fons dels cors catalans, es publicà a Barcelona un *Diccionario de la música ilustrado*, del qual eren directors els mestres Pahissa i Lozano. Tots els compositors i altres persones relacionades amb la música a Catalunya hi tingueren cabuda, molts d'ells amb articles d'una llargària exagerada —per exemple el dedicat als "nens prodigis" Carles i Giocasta Corma, que omplien 4 pàgines senceres a més d'una altra reproduint la seva fotografia, o la mateixa del mestre Pahissa, que omplia deu pàgines. Doncs bé, el nom del mestre Rafael Martínez Valls, ni tan sols no hi és esmentat.

D'altra banda, al número d'abril del passat any, de "Catalunya Música/Revista Musical Catalana" s'insereix un article de Teresa Martínez i Mònica Montoriol referent als carrers barcelonins amb nom de músics. Hi figuren més de cinquanta músics, però no el del mestre Martínez.

Catalunya sempre ha estat agraïda amb tots aquells que d'una o d'altra manera l'han honorada. El mestre Martínez Valls fou un d'ells. Cal que Catalunya, i especialment Barcelona, doni una prova del seu agraïment, encara que ja molt fora d'hora, al compositor que tan enlairà el nom de Catalunya. Dues coses podrien ajudar a reparar la injustícia comesa. La primera: la dedicació d'un carrer al seu nom. La segona: una representació de *Cançó d'amor i de guerra*, amb els nostres artistes més destacats, Carreras, Pons, Caballé (o la seva filla, que faria una Francina ideal), i que, trasmesa al mateix temps per televisió, donés a conèixer a tots els afeccionats a la música i a tots els amants de l'art català, de tots els Països Catalans, la figura del mestre Martínez Valls i aquesta obra cabdal de la música nostrada.

Guillem Massot i Capó
Portol (Mallorca)

M **A** **MASTER CLASSES de FLAUTA**
Alain Marion 10-14 d'abril del 96
ESCOLA DE MÚSICA
JUAN PEDRO CARRERO
c./ Pintor Fortuny, 18, pral. 1a-08001 Barcelona • Tel (93) 301 07 18

CONVOCATÒRIES

MASTER CLASSES DE FLAUTA. A càrrec d'Alain Marion, amb la col·laboració de Salvador Gratacós, a l'Escola de Música Juan Pedro Carrero, del 10 al 14 d'abril. Dirigides a estudiants de flauta de grau mitjà i superior i a postgraduats. Per a més informació: Escola de Música Juan Pedro Carrero. C/ Pintor Fortuny, 18, pral. 1a. 08001 Barcelona. Tel.: 301 07 18.

III CURS INTERNACIONAL DE GUITARRA. Organitzat per l'Escola d'Arts Musicals Luthier, tindrà lloc del 23 al 30 de juny a la Ciutat de Repòs i de Vacances de Tarragona. Formen part del professorat: Arnaldur Arnarson, Xavier Coll, Alex Garrobé, Manuel González i Fernando Rodríguez. El curs és adreçat a estudiants de grau mitjà o superior. Cal reservar plaça abans del dia 22 d'abril. D'altra banda, el guitarrista Manuel Barrueco oferirà una sèrie de *master classes* a l'Escola Luthier els dies 8, 9, 10 i 12 de maig. Per a més informació: Escola d'Arts Musicals Luthier. C/ Balmes, 53, pral. 08007 Barcelona. Tel.: 323 22 46. Fax: 215 39 84.

CURS DE PREPARACIÓ DE REPERTORI ORQUESTRAL. Creat a iniciativa d'un grup de solistes de l'OBC, el curs és dirigit a instrumentistes que desitgen concursar a oposicions a orquestres, professors de conservatori i joves professionals. El curs tindrà lloc entre els dies 22 i 26 de juliol a l'Institut Balmes de Barcelona, i serà impartit per Angel Jesús García (violí), Alan Kovacs (viola), Màrius Díaz (violoncel), Christoph Rahn (contrabaix), Magdalena Martínez (flauta), Salvador Mir (oboè), Larry Passin (clarinet), Silvia Coricelli (fagot), David Thompson (trompa), Douglas Prosser (trompeta) i Ricardo Casero (trombó i tuba). La data límit d'inscripció és el 7 de juny. Per a més informació: Silvia Coricelli. Tel. i fax: 309 24 76. Inscripcions: AIFO/OBC. Via Laietana, 41, pral. 08003 Barcelona.

VII CONCURS PER A LA PROMOCIÓ DE JOVES INTERPRETS. Organitzat per Paper de Música de Capellades, és dirigit a solistes de piano o veu, solistes d'instrument amb acompanyant, i grups de cambra instrumentals o vocals. El concurs tindrà lloc entre els dies 7 i 9 de juny. La data límit d'inscripció és el 31 de maig. Per a més informació: Gemma Romanyà. Tel.: (93) 801 20 11 (dies feiners, de 12 a 14 h i de 16 a 18 h).

XXXIII CONCURS DE COMPOSICIÓ DE MÚSICA FESTERA. Convocat per l'Associació de Sant Jordi d'Alcoi, presenta la modalitat de marxa mora. Hi poden concursar tots

els compositors que vulguin, sense límit de presentació d'obres, que hauran de ser originals i inèdites. El premi és dotat amb mig milió de pessetes. Les composicions hauran de presentar-se en forma de partitura segons la plantilla de banda que es detalla a la convocatòria. El termini d'admissió d'originals és el dia 1 d'agost. Per a més informació: Associació de Sant Jordi. C/ San Miguel, 62. Casal de Sant Jordi. 03801 Alcoi.

I CURS INTERNACIONAL DE CANT DE MANLLEU. Del 23 al 26 de juliol, a la sala de concerts de la Caixa de Manlleu d'aquesta localitat, serà impartit pel pianista anglès Iain Burnside -acompanyant de grans intèrprets i professor de la Guildhall School of Music and Drama de Londres- i coordinat per Salvador Parron i Jordi Domènech. D'altra banda, el dia 27 de juliol el pianista anglès oferirà una *master class* per als cantants que no hagin pogut participar al curs. Els alumnes del curs seran escollits segons el currículum i repertori que aportin. Per a més informació: Salvador Parron. Escola de Música de Manlleu. C/ Alta Cortada, 1. Can Puget. 08560 Barcelona.

CURSOS D'ESTIU DE SANTANDER. Durant el mes de juliol, al Palau de Festivals de Cantàbria (Santander) i organitzats per l'Escola Superior de Música Reina Sofia. Les classes magistrals són obertes a instrumentistes, grups de cambra i cantants sense límit d'edat, que hi podran participar com a alumnes individuals o grups, directes o en qualitat d'oients. Les matèries, professors i dates són: Piano, amb Vitaly Margulis (3-13) i Emile Naoumoff (17-27). Violí, amb Zakhar Bron (1-8) i José Luis García Asensio (16-26). Viola, amb Gérard Caussé (23-29). Violoncel, amb Frans Helmerson (9-16). Contrabaix, amb Ludwig Streicher (1-10). Música de cambra: grups de corda (trios, quartets, quintets i sextets) amb Antonello Farulli (2-12); grups amb piano (grups d'instruments de corda, vent o mixtos, sempre en companyia de piano) amb Marta Gulyas (15-25). Cant: tècnica vocal amb Alfredo Kraus, interpretació amb Suso Mariátegui, i lied amb Edelmiro Arnaltes (tots, 10-20). Les admissions acaben el dia 15 de maig. Per a més informació: Escola Superior de Música Reina Sofia. Secretaria Acadèmica. C/ Mártires Oblatos, 25. 28224 Pozuelo de Alarcón (Estación). Madrid. Tel.: (91) 351 10 60. Fax: (91) 315 07 88. Centre d'Estudis Musicals Isaac Albéniz. C/ Hernán Cortés, 3. 39003 Santander. Tel.: (942) 31 14 51/31 12 66. Fax: (942) 31 48 16.

XVII CONCURS JOAN MASSIÀ. Amb la col·laboració del Departament de Cultura de la Generalitat de Cata-

lunya i de l'Àrea de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona, l'Associació d'Amics i Deixebles de Joan Massià i Maria Carbonell ha convocat la XVII edició d'aquest certamen, enguany dedicat a la branca de piano, amb la finalitat de divulgar entre els joves intèrprets les composicions pianístiques del mestre Massià. El Concurs se celebrarà els dies 24 i 25 del proper mes d'abril a la Sala d'Audicions de l'Ateneu Barcelonès i és destinat als pianistes que, en el moment de la inscripció tinguin una edat màxima de 30 anys. Els guardons que el jurat podrà concedir, si el nivell dels concursants és positiu, són els següents: Premi Generalitat de Catalunya, dotat amb 200.000 pessetes; Premi de l'Associació, dotat amb 75.000 pessetes; Premi al Millor Intèrpret de les Obres de Joan Massià, ofert per Núria Borés, dotat amb 40.000 pessetes. El jurat estarà format per Joan Pich Santasusana (president), Joan Massià, Montserrat Albet, Miquel Farré, Salvador Pueyo i Maria Rosa Llorens. Hom pot efectuar les inscripcions o sol·licitar qualsevol informació o aclariment a la Secretaria del Concurs: Sra. Núria Turull, Carrer Tavern, 21 2n, 08006 Barcelona. Tel. 209 74 04.

I CONCURS NACIONAL DE CANT CORAL, PREMI MESTRE JOAN JUST. Convocat per l'Ajuntament d'Igualada i la Coral Mixta d'Igualada, i emmarcat dins dels Premis Ciutat d'Igualada 1996, hi poden participar totes les corals mixtes no professionals de Catalunya integrades per un mínim de 25 cantaires. El director podrà ser professional, i les corals hauran d'estar inscrites en alguna de les federacions catalanes. El nombre d'obres que caldrà interpretar són quatre, totes a capella, una de les quals en llengua catalana, i una obligada (es farà saber quina 60 dies abans). El termini d'inscripció acaba el dia 15 de juny a les 14 h. Per a més informació: Coral Mixta d'Igualada. Pg. Verdader, 84-86. 08700 Igualada. Tel.: (977) 88 04 12 - (93) 805 28 37 (contestador).

CURSOS INTERNACIONALS DE PERFECCIONAMENT MUSICAL. Organitzats per l'Escola Luthier d'Arts Musicals. Del 12 al 15 de maig Manuel Barrueco oferirà un curs de guitarra. També durant el mes de maig, Mark Robson oferirà un curs de piano. El nivell dels alumnes actius ha de ser a partir de superior per als cursos de guitarra, i de mitjà per al de piano. Igualment, del 23 al 30 de juny tindrà lloc el 3r Curs de Guitarra Clàssica, a càrrec d'Arnaldur Arnarson, Xavier Coll, Alex Garrobé, Manuel González i Fernando Rodríguez, a la residència de vacances de l'escola, situada prop de Tarragona. Per a més informació: Escola d'Arts Musicals Luthier. C/ Balmes, 53, pral. 08007 Barcelona. Tel. 323 22 46. Fax: 215 39 84.

Les cendres de La Fenice encara tenen caliu

per ÀLEX COLÀS

Les cendres del que havia estat un dels teatres d'òpera més bells del món continuen calentes. La transcendència de l'esdeveniment fa que el seu ressò es perllongui a la societat italiana, sempre tan sensible a allò que consideren el gènere artístic amb el qual se senten més identificats els ciutadans transalpins.

Passades les primeres hores dels fets, les reaccions continuen vives i s'orienten en diverses direccions. En el pla immediat, se situen les preguntes que afecten la consumació dels fets. Sense activitat d'engà del mes d'agost, amb la companyia artística a punt d'iniciar una gira a Polònia, hom estava treballant en un nou mecanisme antiincendis, alhora que l'antic estava desactivat, mentre una sola persona tenia cura de la seguretat d'aquesta joia arquitectònica. Per acabar-ho d'adobar, s'estava procedint a l'assecatge dels canals que envolten el teatre, tots a l'hora, i no pas successivament, fet que va difucultar la tasca dels bombers. Arran de la desgràcia hom ha constatat que la ciutat ducal compta amb uns mitjans antiincendi massa precaris i tècnicament i logísticament inadequats; d'on s'obté la conclusió que el que ha passat ara a La Fenice pot passar qualsevol dia a qualsevol altre edifici, amb conseqüències tant o més nefastes. Oimés si, ben altrament del que va esdevenir el 29 de gener, en què el vent era escàs, aquest element meteorològic es desferma amb un mínim de força. D'aquesta manera s'obre una línia de debat que transcendeix de molt l'àmbit propi del teatre d'òpera.

El corrent de solidaritat ha

mogut totes les veus més significatives. Pavarotti vol actuar en solitari a la plaça de Sant Marc i creu que tots els cantants haurien de fer-ho individualment per tal d'aconseguir més diners. Claudio Abbado ha posat a disposició de La Fenice la Filharmònica de Berlín, de la qual —com és sabut— és titular. Mentrestant la Scala i altres teatres d'òpera italians s'han ofert per acollir la continuïtat de la tasca de la companyia titular del teatre venecià.

La primera representació de *Madama Butterfly*, que va tenir lloc el 22 de febrer a l'Òpera de Roma, amb direcció de Yuri Ahronovitch, va ser a benefici de La Fenice. Des de París el tortosí Federico Mayor, director general de la Unesco, ha ofert el suport d'aquesta institució i el mateix ha fet el comissari de Cultura de la Unió Europea, l'espanyol Marcelino Oreja. També la històrica Accademia Nazionale de Santa Cecilia i el Festival de Canes s'han mogut en aquest sentit, el segon promovent una gala especial per a La Fenice. I la poderosa empresa financera Fininvest del polèmic polític i empresari mediàtic i esportiu Silvio Berlusconi, ha iniciat una subscripció. La patronal veneciana, per la seva part, pretén involucrar les grans empreses de tot el món en una iniciativa pròpia. Alhora, els sindicats han fet una proposta inicial perquè cada cantant, italià o no, i cada instrumentista que actuï a Itàlia cedeixin un dia del seu caixet a benefici de la reconstrucció del teatre, proposta agosarada que s'insereix dins d'aquest clima emotiu propi dels primers moments immediats als fets i que, com tantes altres, haurà de superar el sedàs d'una reflexió més meditada.

Al marge d'aquestes aporta-

cions i col·laboracions de tipus voluntarista, en un pla més operatiu la municipalitat veneciana es planteja crear un impost especial destinat a finançar la reconstrucció del teatre: reconstrucció de pressupost encara no fixat, però que podria arribar als 500 bilions de lires, aproximadament 50.000 milions de pessetes, segons càlculs més madurs que no pas els que inicialment situaven aquesta xifra en la meitat.

Una reacció curiosa, farcida d'humor negre, ha estat la del director de cinema i clarinetista de jazz afeccionat Woody Allen, que dins de la gira que recentment l'ha portat a Barcelona, havia d'actuar el dia 2 de març a la mateixa Fenice. *Com que hi havia de fer sonar el meu clarinet, penso que aquest incendi ha estat intencionat, obra d'un amant de la música*, han estat les paraules del realitzador cinematogràfic americà.

Reconstruir fidelment o no, el gran debat

Mentre s'estableixen vies definitives de finançament per a la reconstrucció del teatre, i mentre s'especula sobre terminis —ara es parla de tres anys—, es vivifica per moments un debat no gens inesperable: si per aixecar el nou espai líric hom ha d'atendre criteris de mimetisme arqueològic o bé, ben altrament, s'ha de partir de zero. Immediatament ja s'han alçat veus en les dues direccions. El diari milanès "Il Corriere della Sera" el dia 31 de gener, dos dies després dels fets, publicava un extens article del prestigiós director dinematogràfic, teatral i operístic Franco Zeffirelli, en el qual es manifestava totalment a favor d'una reconstrucció fidel al que era el teatre venezià abans de

l'incendi. Aquest artista, que com a creador s'ha mogut sempre dins d'un esteticisme tradicional molt acusat, encara que en alguns casos amb uns certs matisos innovadors, fa una defensa aferrissada de la reconstrucció de tipus arqueologista. Esmenta exemples significatius d'aquest criteri, com és el cas de La Scala després de la II Guerra Mundial o el del Pont de la Santíssima Trinitat de Florència, també a la mateixa època, mentre que, a l'extrem contrari, creu que el que es va fer a les òperes de Gènova i de Torí, en què hom va recórrer a estètiques actuals, ha

una Òpera exactament idèntica: per retrobar-ne l'atmosfera i l'acústica van usar els materials originaris, recuperant fins i tot oficis desapareguts.

En una línia oposada, Paolo Portoghesi, que va ser president de la Biennal de Venècia durant deu anys i és professor d'Història de l'Arquitectura a la Universitat La Sapienza de Milà, s'ha manifestat totalment en contra de la reconstrucció de la sala com era. *La sala de La Fenice era una obra del 800 tardà, un pastitx en estil Rococco, fet gairebé amb menyspreu de Giannantonio Selva, que entre el 1790 i 1792 havia*

va refer el teatre fa cinc anys de forma esplèndida de la mà d'Ignazio Gardella i Aldo Rossi, en el que és una posició decididament contrària a la de Zeffirelli.

A la mateixa pàgina del prestigiós rotatiu en què es reproduïx l'article de Zeffirelli i les declaracions de Portoghesi, s'hi publica també un requadre amb els noms dels arquitectes que es mostren a favor de les tesis del realitzador cinematogràfic italià. Entre ells hi ha un nom ben conegut per als barcelonins, el de Gae Aulenti, com és ben sabut autora de la reconstrucció, tan polèmica, del Palau

Woody Allen (esquerra) i Luciano Pavarotti (dreta), dos tipus de reaccions ben diferents

produït que es convertissin en dos dels teatres més lletjos que hi ha al món, en opinió d'aquesta personalitat. I aquest és un risc, sempre segons Zeffirelli, que hom no pot córrer en el cas de La Fenice i tampoc en el del Teatro Petruzzelli de Bari, recentment destruït per un atemptat i que també cita.

Per la seva part, el columnista del mateix diari milanès Paolo Isotta, el dia 30 de gener –l'endemà de l'incendi– ja parlava de seguir l'exemple de Dresden, on el règim del dictador Honecker almenys era lliure del conformisme de la moda, i per això hom va tenir el coratge de reconstruir

creat a La Fenice el teatre neo-clàssic més bell d'Europa. La reconstrucció –afegeix Portoghesi en una entrevista publicada al "Il Corriere della Sera" del 31 de gener–, seria fora de lloc, perquè els estucats rococó són d'escassa qualitat... Més endavant afegirà que l'interior de La Fenice era un grandios però decadent pastitx vinculat a la imatge falsa de Venècia.

Per a l'estudiós italià cal recuperar l'autèntica sala creada per Selva, *no aquell horrible pastitx*, i en tot cas proposa com a alternativa un concurs internacional d'arquitectes, *de forma anàloga com es va fer amb Gènova, on es*

Nacional de Montjuïc, i també curiosament el d'Ignazio Gardella, un dels artífexs del –per a Zeffirelli– criticat projecte de reconstrucció de l'Òpera de Gènova però en canvi obra defensada per Portoghesi.

Com es pot veure, es tracta d'una polèmica molt oberta, que apunta ja d'antuvi fins i tot matisos contradictoris i que caldrà veure com es resol definitivament. Polèmica que des de Barcelona té un interès particular, com tot el que es refereix a aquest sinistre, atesos els paral·lismes tan obvis de les realitats més recents dels seus teatres d'òpera.

Cinc preguntes a...

EDMON COLOMER

Director d'orquestra

Edmon Colomer torna a agafar la batuta de l'OBC —els dies 13 i 14 d'abril, al Palau— per dirigir la *Simfonia* de Luciano Berio, amb The Swingle Singers com a solistes. És una obra complexa i impactant, de la qual ens parla el director català.

per MÓNICA MONTORIOL

—Per què ha programat una obra com la de Berio?

—Perquè és una de les obres importants d'aquest segle i estic convençut que quedarà al costat d'altres dels seus més immediats predecessors, com Stravinsky, Ravel, Britten, Bertók... Són d'una generació lleugerament posterior, però Berio no deixa de ser ja un compositor acceptat, comença a ser un clàssic. És una obra fonamental en el vessant formal, perquè cada moviment té un símbol especial; per exemple, un d'ells és dedicat a Martin Luther King. I Berio juga, precisament, amb les possibilitats de la veu humana, com un instrument més de l'orquestra; per tant, n'exemplifica notabilíssimament l'espectre tímbric. Jo diria que, aquesta, és una de les seves aportacions principals. També, i d'una forma molt

clara, intenta demostrar que no hi ha un trencament entre la música que s'ha escrit anteriorment i la que avui s'escriu. En aquesta simfonia trobem citacions molt clares d'obres mestres de tota la literatura musical. La més clara de totes és la Segona Simfonia de Mahler.

—La complexitat que sembla que té aquesta obra, no pot ser un impediment per al públic?

—Una cosa és la complexitat de l'obra i una altra és l'efecte, i aquesta, precisament, és una de les grans de l'obra: la capacitat extraordinària d'impactar. Em sembla que, el públic avesat a escoltar música, ha d'intuir perfectament que el missatge que se li està donant és d'altíssima qualitat i amb un gran poder de comunicació. És una obra que apel·la al públic, a la imaginació, al sentit intern, i a l'intel·lecte.

—Pot haver-hi una reacció semblant com la que hi va haver amb l'obra *Deserts*, presentada l'any passat?

—Podria ser, perquè sempre podem fallar nosaltres, com a intèrprets, o també pot fallar una part del públic... L'obra, per descomptat, no crec que falli. El públic, penso que no sortirà fred d'aquest concert:

quedarà impactat positivament.

—Per què encara costa acceptar una obra que té més de 25 anys?

—Diria que, des de l'any 1794, any en què Haydn compongué les "simfonies londinenques", fins ara, s'ha anat eixamplant progressivament el buit entre l'estrena d'una obra (i la capacitat del públic per acceptar-la) i el compositor. Es pot dir que Haydn va ser l'últim compositor que va aconseguir que l'estrena d'una obra seva fos absolutament entesa i que tingués èxit. A partir d'aleshores la música s'ha anat intel·lectualitzant: el compositor s'ha tornat més complex, ha experimentat amb noves formes estructurals i nous llenguatges, i el públic no ha tingut temps d'absorbir tants canvis.

—Quina és la seva actitud davant la música contemporània?

—Encara no fa deu dies vaig haver d'aprendre i dirigir el Concert per a violoncel de Dutilleux: vaig descobrir-hi una obra mestra del segle XX, és una obra molt complexa, que acabarà convençant el públic, com va convèncer quan la vaig dirigir, i de la mateixa manera convencerà l'obra de Berio. Quan realment una obra està ben feta, immediatament apel·la a la sensibilitat del públic.

Palau de la Música Catalana

Els dilluns a les 19 h

Concert núm. 2

15 d'abril, 1996

El piano

Hisako Hiseki, piano.

Bach, Schumann,

Mompou, Ifukube.

Preus: de 600 a 800 ptes.

Davant una nova edició del Concurs M. Alavedra

Objectiu: fomentar la música de cambra

per RRM

Durant la primera quinzena de novembre tindrà lloc al Centre Cultural de la Fundació Caixa de Terrassa de la ciutat egarenca la tercera edició del Concurs de Música de Cambra Montserrat Alavedra, d'abast estatal i periodicitat biennal. El concurs és organitzat conjuntament per Amics de les Arts i Joventuts Musicals de Terrassa (direcció artística i tècnica) i l'Obra Social de la Caixa de Terrassa (infraestructura i dotació econòmica).

Aquest concurs té com a principal objectiu, tal com diu la seva filosofia, fomentar la interpretació de la música de cambra, així com també estimular la formació de grups i oferir possibilitats de promoció als músics joves. Joan Casals, director artístic del concurs, amplia aquesta línia dient que *«pensem, i n'estem convençuts, que la música de cambra és, d'alguna manera, l'essència de la música no individual. Aquell que no té possibilitats de ser intèrpret solista, on pot fer un gran paper? En la música de cambra, malgrat que aquesta no es ven. I no és gens fàcil fer música de cambra ben feta!»*

Joan Casals manifesta que aquest concurs omple un buit en el panorama de concursos a l'Estat espanyol, perquè *«n'hi ha pocs. De fet, continua, fins fa molt poc aquest buit també existia als mateixos centres d'ensenyament. La música de cambra estava relegada i pràcticament no existia com a tal en els programes docents. Així, el Concurs Alavedra abasta tota classe de formacions de cambra a partir del trio –sense doblar cap part–, i hi tenen cabuda des de la corda a la percussió passant pel cant.»*

–Quines raons han portat a la periodicitat biennal del concurs?

–Bàsicament són raons de qualitat. Pensem que un concurs que pretén omplir un buit ha d'oferir una bona qualitat i tenir un llistó alt. Essent biennal, donem als grups que volen participar més temps per preparar-se i poder accedir als premis.

Segons el director artístic del concurs, aquest és conegut a tots els centres musicals de l'Estat gràcies al seu rigor i seriositat, malgrat que encara no gaudeix de popularitat perquè és molt jove. Tot i això, podem dir que el 50 % dels grups que han concursat en les dues primeres edicions han vingut de fora de Catalunya.

Entre la primera i la segona convocatòria hi ha hagut una evolució. Joan Casals l'explica: *«Bàsicament vam notar una autoexclusió per part dels grups. És a dir, moltes formacions van autoexaminar les seves possibilitats reals d'aspirar a un premi. D'aquesta manera, a la segona edició van concursar menys grups, però alhora va augmentar el nivell interpretatiu. Crec que aquest plantejament és molt positiu. Una altra lectura positiva que fa Joan Casals és la que es refereix a l'avenç que tenen els grups concursants de conèixer-se i de temptejar la situació i els nivells entre ells, tot fent una valoració de les seves possibilitats professionals. Malgrat tot, el jurat ho ha tingut difícil, en aquestes dues edicions.»*

Pel que fa a la composició del jurat, es tracta de cinc persones de reconegut prestigi en diverses àrees musicals. Intentem que entre tots abastin els camps genèrics de la música, comenta Joan Casals. *«D'altra banda, la filosofia és que no hi hagi el mateix jurat cada any ni que sigui nou cada any. És a dir, del primer jurat es van conservar dos membres per al segon, i dos del segon formaran part del tercer...»*

i així successivament. Amb això volem conservar una línia i alhora donar cabuda a diferents professionals.

Un altre aspecte destacat del Concurs Alavedra és el repertori que cal interpretar: una obra de lliure elecció, una obra del segle XIX i dues obres del segle XX, una de les quals composta en els darrers 25 anys. Una d'elles haurà de ser d'un compositor català. Si agafem les dues darreres bases veurem que, tal com diu Casals, es fomenta també la composició, perquè molts grups demanen obres als compositors, i fomenta també noves formacions que fugen del quartet de corda clàssic. *«I pel que fa a l'obra d'autor català, no fem res més que potenciar els nostres creadors encara que el concurs sigui d'abast estatal.»*

Joan Casals té molt bons records de tots els grups guanyadors d'aquestes dues edicions, grups realment de molta bona qualitat, diu. Fins ara, els premis tenien una remuneració econòmica de 500.000, 300.000 i 150.000 pessetes a cadascun dels tres premis, més tres concerts a Catalunya remunerats per al primer premi. De cara a aquesta tercera edició, podem apuntar que està en estudi la millora dels premis. Com hem dit, la tercera edició del concurs tindrà lloc aquest novembre al Centre Cultural de la Caixa de Terrassa. Les proves són públiques i gratuïtes, i també hi podran accedir, de manera organitzada i amb finalitats pedagògiques, les escoles de la ciutat.

Finalment, no volem acabar sense destacar el mateix nom del concurs: Montserrat Alavedra. *«Ens va semblar una magnífica ocasió de retre homenatge a una terrassenca il·lustre del cant que va morir a causa d'una malaltia terrible l'any 1991, ens explica el seu director artístic.»*

Guanyadors edició 1992

- 1r. Trio Novalis
- 2n. Quartet Extramundi
- 3r. Quintet Francisco Cuesta i Trio d'Egara

Guanyadors edició 1994

- 1r. Quintet Haizea
- 2n. Trio Werther
- 3r. Flautes d'Adri

Jurat 1992

Xavier Turull (pres.)
 Carles Guinovart
 Xavier Joaquín
 Miquel Farré
 Joan Lluís Moraleda
 Joaquim Cardellach (seccr.)

Jurat 1994

Xavier Turull (pres.)
 M. Dolors Aldea
 Josep Borràs
 Edmon Colomer
 Carles Guinovart
 Joaquim Cardellach (seccr.)

Maazel i la Pittsburg al Palau

Palau 100. 17 de febrer de 1996. Palau de la Música Catalana. Pittsburg Symphony Orchestra. Dir.: Lorin Maazel. *Concert per a orquestra* de Bartók, i *Simfonia Heroica* de Beethoven.

per JOSEP CASANOVAS

Gran esdeveniment va ser, sens dubte, la presentació al Palau de la Música d'un important conjunt amb un director de la màxima categoria, perquè no sempre es produeix aquesta simbiosi tan clarament perfilada.

Podem parlar, per tant, d'un èxit poderós i terminant del director Lorin Maazel, que en part va eclipsar el que també mereixia aquest conjunt de Pittsburg. Aquesta Simfonia és una agrupació ben nodrida de cordes que, per cert, no sabien ja on encabir-se a l'escenari del Palau. Quant al vent, constitueixen el paradigma típic de l'orquestra americana, amb fustes de gran qualitat, en especial els fagots, metalls del més gran esclat.

Arran de l'actuació d'aquesta orquestra vam recordar-nos especialment

d'aquells puristes que ataquen la nostra orquestra de Barcelona per excés de músics estrangers; en el conjunt de Pittsburg, s'hi poden comptar no menys de deu músics orientals i altres noms clarament alemanys o russos de primera generació.

El rendiment d'aquest tipus d'orquestra sol ésser molt elevat i així es va confirmar en el programa, que va tornar a reincidir en el que sembla ja inevitable *Concert per a orquestra* de Béla Bartók. És clar que es tracta d'una partitura que, per definició —i per intenció clara del compositor— fou creada per al lluïment personal dels solistes dels bons conjunts, perquè són tots els que tard o d'hora acaben fent-ne la seva presentació personal. El que passa, però, és que des que arribà el primer enregistrament d'aquest concert de Bartók han passat ben bé cinquanta anys i totes les

FOTO: A. BOFILL

reserves que inicialment es feren davant de la forma tan hàbil com desigual d'uns esquemes bàsicament rapsòdics, s'han anat fent més i més paleses. Tots els directors, com aquí el mateix Maazel, acaben fent-ne unes lectures puntuals dels successius episodis instrumentals. Tot acaba, doncs, com una successió d'estampes brillants que no arriben a confegir cap mena d'estructura interessant.

L'*Heroica*, és clar, ja és una altra cosa. Cap orquestra, en especial aquesta que celebra el seu centenari amb una gira europea, no pot limitar-se a tocar com una sola carcassa brillant, externament seductora i per això van retrobar la importància de la pre-

sència d'un Maazel.

Un Maazel músic indiscutible i, sobretot, posseïdor d'una tècnica de direcció admirable, entre les millors que avui es puguin trobar. Potser no tota aquesta *Heroica* va sorgir al mateix nivell esclatant, però en especial la "Marxa Fúnebre" i les "Variacions finals", prometi-

ques, gaudiren de l'evidència d'una producció d'autor.

En aquestes condicions, no cal ni recordar que tot plegat va esdevenir una cerimònia de sonoritat poderosa, ben al contrari de l'heroïcitat mateixa dels nous directors puristes, però quan s'arriba a tals fites de qualitat personal, cal gaudir-ne en la seva pròpia essència, no per la nostra peculiar adhesió íntima. Ara bé: ¿com és possible que, després de la construcció d'una obra d'aquestes dimensions, el mateix director i els mateixos músics fessin en un segon bis una tan vulgar mostra de l'*Arlesiana* de Bizet? Incomprensible i descoratjador.

Parrott recrea el Rèquiem més sincer

Fundació Caixa de Catalunya. 11 de febrer de 1996. Palau de la Música Catalana. Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra. Cor de Cambra del Palau. Direcció: Andrew Parrott. Anna Moreno-Lasalle, soprano. Xavier Comorera, baix. *Concertino en sol menor* de Pergolesi. *Quartet en do menor "per l'Art"* d'Eduard Toldrà. *Rèquiem* de Fauré.

per LLUÍS TRULLÉN

Ha estat considerat el més subtil, intimista, delicat i reflexiu de tots els *Rèquiem* de la història de la música; i certament, quan es presenta l'ocasió d'endinsar-se en aquest univers creat per Gabriel Fauré, com la que ens va oferir l'Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra, el Cor de

Cambra del Palau de la Música Catalana, solistes vocals i la direcció d'Andrew Parrott, les exquisideses i el profund sentiment d'aquesta partitura poden assolir els punts àlgids desitjats.

El Teatre Auditori del Centre Cultural de Sant Cugat, el Palau de la Música Catalana i el Teatre Monumental de Mataró van ser els mars d'una interpretació del *Rèquiem*

de Fauré, en la versió original de 1893, marcada pel sentiment, l'equilibri i el més profund refinament, gràcies a l'absolut lliurament de tots els seus intèrprets. El Cor de Cambra va realitzar una tasca extraordinària en la conjunció de les veus, i va resoldre els *pianissimi* amb una afinació paradigmàtica i sempre oferint el sentit just i meditat de la paraula del text. És una tasca que cal atribuir en bona part a Jordi Casas. L'orquestra que dirigeix Gerard Claret continua fruit d'un període dolç, i tant en el *Rèquiem* com en la interpretació del *Concertino en sol menor* de

Pergolesi o del líric *Quartet en do menor "per l'Art"* del compositor Eduard Toldrà va palesar el bon moment artístic en què es troba.

Cal remarcar, també, la tasca dels solistes vocals, la soprano Anna Moreno-Lasalle i el baix Xavier Comorera, ambdós membres del Cor de Cambra, que lògicament van contribuir decisivament a la consolidació de l'atmosfera tan personal d'aquesta versió del *Rèquiem* de Fauré, que Parrott va recrear amb el mestratge que en ell és habitual, en encaminar la direcció a remarcar els aspectes més profunds i sincers de la partitura.

L'aniversari Gerhard al Palau

Temporada de l'OBC. 26, 27 i 28 de gener de 1996. Palau de la Música Catalana. Albert Atenelle, piano. Coral Càrmina. Anna Cors i Enic Serra, solistes vocals. Dir.: Franz-Paul Decker. *Soirées de Barcelona*, *Concert per a piano i cordes*, *Sis cançons populars catalanes*, *Sardana núm. 1* i *L'alta naixença del rei En Jaume*, de Robert Gerhard (Concert del Centenari Robert Gerhard).

per J.C.P.

Darrerament la nostra Orquestra havia anat insistint en algunes reposicions i estrenes de Gerhard, sense comptar amb l'estrena de la *Duenna* en l'última etapa del Liceu. Enguany, però, en l'any del centenari, ha merescut un programa sencer monogràfic. Si les sessions monogràfiques arriben a ésser perilloses per als autors que no són d'una primera magnitud, aquests mostren també delicats problemes de programació. Què calia fer amb Gerhard? Una programació d'antologia per tal d'il·lustrar una carrera sencera i la seva evolució o bé confeigir un programa variat i equilibrat? Aquesta segona possibilitat va ser més aviat la del concert que comentem, malgrat haver passat per alt algun període decisiu.

El periple vital de Gerhard determina ben bé tres etapes distintes. La primera, entre la culminació dels estudis el 1929 fins a l'exili de 1938. Nou anys de producció en el marc d'una estètica que és una mescla de nacionalisme com un caràcter imprès per Pedrell, de noucentisme per cronologia i de la tècnica bàsica adquirida a Viena i Berlín. D'antuvi, no és un compositor dodecatònic encara, però sí el creador vinculat al cent per cent a la cultura catalana, que per fi parla, amb ell, un llenguatge sonor europeu.

En un segon període, del 1938 a 1950, vénen uns anys a Anglaterra: de l'anonimat a la revelació internacional, amb molta música per a l'escena, que exigeix una discreta però efectiva espanyolada.

Tercer període, fins a la mort, esdevinguda el 1970. Un pròleg de quatre o cinc

anys de generació de la darrera independència estètica i adopció definitiva del dodecatonisme pur segons una versió molt personal. Serà aquesta la música que arribarà abans a Catalunya, perquè formarà part de l'estètica de "música oberta" que adoptarà el Club 49 a Barcelona cap als anys seixanta. És la darrera producció de Gerhard per a petits grups de vuit o nou executants, *Hymnodi* o els títols astrals, *Libra*, etc.

Què en vam retrobar, en el concert d'aquesta personalitat? *Les Soirées de Barcelona*, un esborrany de 1938, reprès i evolucionat amb el pas dels anys, que avui dia podria fer una forta competència al mateix Falla.

Seguidament escoltàvem l'important *Concert per a piano i cordes* amb la gran presència solista d'Albert Atenelle. Obra que il·lustra de manera molt precisa aquell instant de ràpida evolució cap al serialisme. Algunes referències, gairebé nominals només, a les nocions inicials de Pedrell, "Tiento, Diferències i Follia", encapçalant els tres moviments que permeten esperar un producte d'acabada inspiració clàssica directa, quan en realitat el compositor treballa aquí ja directament amb sèries bàsiques, sobretot com a generadores de forma. Aquest procés es palesa en especial en el moviment central, unes "diferències" genials.

Però en aquest punt de programa ens calia acomiadar ja el Gerhard serial, el compositor dodecatònic, per retornar a aquell nacionalisme pur, el de les *Sis cançons populars catalanes* que arrenquen ja de la llunyania del 1929, per bé que orquestrades un parell d'anys després. És la versió que assolí una

estrena llegendària, dirigida per Webern al Festival de la SIMC amb la part solista, no menys mítica, de Conxita Badia. És admirable considerar ara com orquestrava Gerhard fa ja tres quarts de segle i amb quin sentit universal proclamava melodies i ritmes de la terra que el va veure néixer. La deliciosa veu d'Anna Cors palesava en el concert la pervivència de l'escola de les liederistes catalanes, que arrenca ja dels anys de la Renaixença.

Encara del 1929 era la primera de les dues sardanes del compositor, transcrita el 1958 per a un grup de solistes de vent, que els experts objectaran segurament com a sardana, però que és una obreta de prodigis contrapunt que els solistes de l'OBC executa-

ren de forma magistral.

Finalment, aquella partitura que sorgeix així que s'enceta qualsevol estudi sobre Gerhard i que s'ha aparellat amb el *Giravolt* de Toldrà. És l'*alta naixença del rei En Jaume*, una cantata breu creada el 1932 en la qual retrobarem aquelles expressions ja referides, aquí "Lletania", "Follia", "Passacaglia" i un fort regust modal, arcaïtzant, aquí servits per l'esmentada cantant i Enric Serra de solistes i la Coral Càrmina.

Va ésser una bella celebració a la qual tots es van sumar amb devoció i esforç personal, fins i tot el mateix Decker, que degué preparar tot un programa que, en gran part, no era el dels habituals circuits de repertori.

El record de Decker en el Strauss de l'OBC i d'Inbal

Temporada OBC. 9, 10 i 11 de febrer de 1996. Palau de la Música Catalana. Eliahu Inbal, director. *Macbeth*, *Simfonia alpina* de Richard Strauss.

per LL.T.

El programa monogràficament dedicat a Richard Strauss, de l'OBC, dirigida per Eliahu Inbal, pot ser considerat com un dels més brillants i de més alta qualitat interpretativa escoltats dins la present temporada de concerts de l'orquestra.

Inbal tornava a Barcelona i el seu carisma com a director va resultar idoni per contagiar els professors de l'orquestra dels densos continguts musicals dels poemes simfònics *Macbeth* i *Simfonia alpina* de Richard Strauss. La comunió entre una orquestra que, mitjançant la batuta de Decker, va oferir versions meravelloses de

partitures de Strauss i un director temperamental, detallista, rigorós, refinadament sensible i sempre atent a recrear l'atmosfera musical més adient amb les obres que van propiciar unes interpretacions certament memorables. Detalls musicals que demanen sonoritats oníriques —com l'*Elegia*, el *Crepuscle* o la *Nit de la simfonia alpina*—, la càrrega maligna que va desglossant-se en *Macbeth*, passatges de lluminositat radiant, com els del la part central de l'*Alpina*, van assolir un nivell interpretatiu certament extraordinari i sempre atent a descriure amb la major diafanitat possible el rerefons literari que s'amaga dins el contingut argumental de les partitures.

Beethoven en integral

Fundació "la Caixa". 19 i 20 de gener, 16 i 17 de febrer, 1 i 2 de març de 1996. Centre Cultural Fundació "la Caixa". Quartet de corda Endellion. Integral dels quartets de corda de Beethoven.

per X.C.-D.

Ja era hora que a Barcelona s'escoltés una altra vegada la integral dels quartets de Beethoven, set cops tocada en tot un segle; o sigui, menys d'una vegada per dècada. Les úniques ocasions abans de la guerra civil van ser les propiciades per l'Associació Wagneriana (a càrrec del Quartet Renaixement que liderava un jove Eduard Toldrà) i per l'Associació Obrera de Concerts, fundada per Pau Casals, els anys 1916 i 1935, i les del Quartet de Corda de Barcelona (any 1948), l'Agrupació de Música de Cambra de Barcelona (al final dels cinquanta), la del Quartet Végh (1966) i les no menys memorables del Melos a Pedralbes (1970) que commemoraven el bicentenari del naixement de Beethoven.

Cap excés, doncs. Per això la convocatòria de la Fundació "la Caixa" s'erigeix fàcilment en un dels eixos de la temporada cultural barcelonina. I que consti que escric "cultural" i no "musical", perquè és inabastable el plaer intel·lectual que proporcionen aquests quartets des del formalisme, ja esberlat, del sis que formen l'op. 18 fins als cims dels op. 127, 130, 131, 132 i 135, libèrrims, moderníssims, catàrtics encara, per a nosaltres, amb els tres bellíssims "Razumovsky" i els op. 74, "Les Arpes" i op. 95, "Seriosos" com a estadis intermedis. Quina festa! Més encara, si es considera que les audicions anaven precedides de comentaris a càrrec de Benet Casabancas i que es podia participar en un curs monogràfic impartit per Salvador Bro-

tons i en tres tertúlies.

El quartet protagonista va ser l'Endellion, col·laborador habitual en el stage de música de cambra de "la Caixa". Va oferir el cicle en sis sessions. La fórmula bàsica aplegava un quartet de l'op. 18 amb un dels centrals i un de l'etapa final. El darrer aplegava l'esplèndid "Razumovsky" núm. 1 (potser un del més indicats per a un capbussament en el monument dels quartets) i l'insondable op. 130 coronat amb la *Gran fuga*.

Els Endellion van convèncer perquè practiquen una manera de fer música que instal·la immediatament l'oient tot oferint-li coherència i sentit de la progressió. Com una constant del cicle, es pot dir que "compliquen" una mica els op. 18 per "descomplicar" tot seguit els darrers, deixondint-los amorosament. Serveixi, com a exemple, l'op. 132, que no porten a les conseqüències d'una desintegració final tot fabricant-li un argument, un referent textual farcit de *crescendi* i resolucions tensionals. Els quartets op. 59 ("Razumovsky"), op. 74 i 95 els van mostrar en una plenitud estilística equivalent a la mestria tècnica.

En el context d'un evident equilibri global, l'element fortuït i, per tant, imprevisible, el que esmol·la l'oïda i retorna una ment enlairada a les contingències d'una interpretació, el va aportar Andrew Watkinson, un primer violí sensitiu i molt (i a voltes, massa) protagonista, a partir d'una esplèndida presència sonora i una certa tendència a desafinar al començament de les sessions. Òptims em van semblar els seus tres companys, amb una debilitat (que he confessat sempre) per Ralph de

Souza, un segon violí de luxe.

Les lectures dels Endellion van ser vehements, sovint emfàtiques, més preocupades per la solidesa de l'estructura que per la textura del so, invariablement bastides sobre la contesa del primer violí amb els altres instruments i un ferri control rítmic, uns dels atots d'aquesta formació britànica.

Quin estrany poder, el d'aquesta música, que

convoca fantasmes i reclama vivències, intuïcions i experiències! Música realment iniciàtica, més incandescent –i, per tant, esgotadora– en la seva puresa que qualsevol macrosimfonia postromàntica, d'una bellesa que deixa absort però amb la particularitat que en cap moment anul·la un discurs intel·lectual, ans al contrari. Tant de bo s'hagués pogut escoltar en altres llocs del país!

Beethoven va guanyar Brahms i Turina

Ibercamera. 21 de febrer de 1996. Palau de la Música Catalana. Trio Kalichstein/Laredo/Robinson. Brahms, Turina, Beethoven

per LL.T.

Des de l'any 1978 tres solistes de remarcable nivell artístic –el violinista Jaime Laredo, la violoncel·lista Sharon Robinson i el pianista Joseph Kalichstein– van iniciar una aventura dins el món de la música de cambra que any rera any els ha reportat un reconeixement musical unànim.

Constantment sol·licitats, en la temporada Ibercamera aquest Trio va deixar empremta de la seva qualitat musical, amb unes versions caracteritzades per la riquesa dels colors, per estar marcades per una constant intenció musical, que no passa per alt cap aspecte marcat a la partitura. Si el seu pas pel Trio

núm. 3 op. 101 de Brahms o pel suggestiu Trio núm. 2 op. 76 de Turina va tenir uns resultats més que notables, la seva versió de *L'Arxiduc* de Beethoven, cal considerar-la antològica. Poètica musical, romanticisme, apassionament, vehemència, moments d'una tendresa musical absoluta, i per sobre de tot una actitud dialogant, que permetia fruit dels perfectes canons de proporció que conté aquesta partitura, sense que en cap moment apareguessin unes sonoritats desbordants fora del context de l'obra. El refinat "Andante cantabile" o moments d'un virtuosisme inqüestionable, com els continguts en l'"Allegro final", van ser punts sublims d'una interpretació que, per al públic, resultarà inoblidable.

Haydn a la palestra

Els Diumenges al Palau. 18 de febrer de 1996. Palau de la Música Catalana. Orquestra de Cambra Gonçal Comellas. Orfeó Català. Marta Almajano, soprano. Montserrat Torruella, contralt. Josep Benet, tenor. Jordi Ricart, baríton. Dir.: Laszlo Heltay. Haydn.

per X.C.-D.

Han tornat els concerts del cicle Els Diumenges al Palau, que organitza la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana, amb un monogràfic sobre Haydn que aplegava la *Sinfonia núm. 44, "Fúnebre"*, amb l'esplèndida *Missa Nelson*. El poder de convocatòria del cicle és gran i satisfà comprovar que interessa a la gent jove.

La *Sinfonia* va servir per constatar el rendiment que el director Laszlo Heltay obtenia de la voluntariosa Orquestra de Cambra Gonçal Comellas: un so compacte, perfectament cohesionat fins i tot en els passatges més tènues de l'"Adagio" o en la plenitud del "Finale", sempre al servei d'una direcció extremament rigorosa, que reclamava alhora expressivitat, contrast, elegància i equilibri.

Un element suplementari de complaença, l'aportava escoltar aquesta *Sinfonia*, una de les més representatives del període Sturm und Drang, interpretada amb tanta propietat a pocs dies de la insípida versió de *La Passione* —una obra cosina germana— que havia ofert l'Orquestra de Cambra Noruega i Iona Brown per al públic de PalauCent.

El plat fort del concert, però, era la *Missa Nelson*, (encara no se sap si l'apel·latiu Nelson és perquè l'almirall i

Lady Nelson la van escoltar en un viatge a Esterháza l'any 1800 o bé si és que els la van oferir precisament perquè ja se'n deia; la *Sinfonia* és de 1798). L'Orfeó Català, que dirigeix Jordi Casas, va tenir una actuació a l'alçada de les expectatives. És una obra que té en repertori, però era perceptible la il·lusió amb què els cantaires es posaven al servei de la batuta. El director hongarès la va voler més cenyida que no espectacular i la versió va ser justa i en certa manera tributària d'uns criteris històrics que bandegen la temptació de traïr l'obra fent romanticisme.

Entre els solistes va sobresortir Marta Almajano per l'exigència de la part vocal, que serveix magistralment amb un cant esperonat sempre cap a l'agut, amb una línia depurada, en la qual es percep la tensió constructiva i uns mitjans importants, que la soprano administra perquè mai no es tingui la sensació que canta al límit. Menys sol·licitada per la partitura, però estupenda, va estar Montserrat Torruella, senyorívola en la nissaga de les grans contralts anglosaxones (tot una Sarah Walker m'hi feia pensar pocs dies després en la *Liederabend* d'Euroconcert) i potser menys implicats del que calia van estar els sempre fiables Josep Benet (tenor) i Jordi Ricart (baríton).

Passione nòrdica

Palau 100. 10 de febrer de 1996. Palau de la Música Catalana. Norwegian Chamber Orchestra. Lars Anders Tomter, viola. Dir.: Iona Brown. Haydn, Britten, Grieg, Mozart.

per X.C.-D.

Amb tot el meu respecte per la carrera violinística de Iona Brown, com a directora s'ha de dir que els resultats que aconsegueix no provoquen l'entusiasme en concert, almenys en un que és un puntet en una dilatada gira internacional amb la seva Orquestra Noruega de Cambra.

La dirigeix des de l'any 1980 i, per tant, l'ha poguda afaïonar al seu gust. La formació sona amb correcció i una lleugeresa gairebé vaporosa a les cordes, fet que potser és el tret diferencial. I poca cosa més al servei d'una batuta més aviat asèptica. I és que, a les nostres latituds meridionals, preferim una altra manera de perfilar la música, que ens agrada menys tova, sobretot si es tracta d'una simfonia del període Sturm und Drang de Haydn, particularment si és la que s'anomena *La Passione*.

Pel que fa al gest de Iona Brown, em va semblar, com sempre, mecànic, poc comminador, repetitiu, poca cosa. No evoluciona —ni ho farà— en la visualització de la música respecte de quan se l'ha escoltat amb l'Academy of St. Martin-in-the-Fields. És evident que, tota la tasca la fa a porta tancada i que els músics podrien prescindir perfectament de la batuta sobre l'hemicicle.

El Haydn que obria el

programa va sonar rutinari i monocrom. També el Mozart que la tancava, el de la *Sinfonia núm. 29*, però només fins a l'"Allegro con spirito" que la clou, quan l'Orquestra, potser perquè es tractava del final de vetllada, va mostrar un abrusament del qual la creiem, ja, incapaç. No tot és ponderació i bon gust en la música del segle XVIII i aquesta revifalla sobtada va salvar la versió.

En el que va estar francament bé va ser en les dues *Melodies op. 63* del seu compatriota Grieg, en les quals va mostrar un color i una incisivitat admirables, amb una plèthora de veus interiors i una força rítmica que van valer per tot el concert. Com l'audició de les neoclàssiques *Lachrymae* que Benjamin Britten va compondre l'any 1950 com "unes reflexions sobre una cançó de John Dowland" per a l'insigne William Primrose. Són deu bellíssimes variacions per a viola, que van pujant d'intensitat com si s'embraguessin amb el seu idealisme a partir d'unes puntuacions orquestrals murmurades (i, en el cas del Palau, amb la contribució d'unes traques que celebraven no sé pas quina victòria futbolística...). Les va protagonitzar Lars Anders Tomter, viola primer de l'Orquestra, magnífic d'aplom i de creativitat i posseïdor d'un Gasparo de Saló d'una sonoritat de vellut.

El Cor de la Scala canta per al Liceu

Concert pro Liceu. 5 de febrer de 1996. Palau de la Música Catalana. Coro Filarmonico della Scala. Roberto Gabbiani, director. Montsalvatge, Rossini, Rendine.

per LL.T.

Presència d'autoritats, records al mestre Gianandrea Gavazzeni i al Teatre La Fenice, i com a homenatge al Teatre del Liceu, les veus del Coro Filarmonico della Scala van actuar en un Palau ple de gom a gom, que va poder contemplar un dels cors amb una tradició operística més rellevant al llarg de la història.

Una emotiva interpretació del cor a *bocca chiusa* del títol puccinià *Madama Butterfly* (òpera estrenada, com tants i tants títols a la Scala), va servir per palesar la qualitat de les veus d'un cor conjuntat, portador d'un sentit de l'afinació absolut i, per sobre de tot, profundament delicat en aspectes expressius. Aquest cor capaç de fer *piano* un passatge *tutti* sense dificultats, capaç d'atacar un *forte*

amb rotunditat i majestuositat és dirigit des de l'any 1991 per Roberto Gabbiani.

El programa va estructurar-se en dues parts, la primera encapçalada per una adaptació de *Canciones negras* de Montsalvatge —una versió, per cert refinadíssima— i passatges de l'exquisida *Petite Messe Solennelle* de Rossini. A la segona part va oferir-se l'estrena d'*Ottocento*, una cantata que recull passatges per a cor vinculats estretament al Teatre alla Scala, que han estat enllaçats per Sergio Rendine. Passatges d'òperes de Rossini, Bellini i

Donizetti, obres de Mercadante, i del primer Verdi (fragments de *Macbeth* i *Lombardi*). Una obra que va *in crescendo* des del cant sigilós de la "Scena delle tenebre" (*Moisès* de Rossini) o "Nella notte bruna" de *La Sonambula* de Bellini, fins a un cant a la llibertat que arriba al moment àlgid amb el majestós cor final del *Guillem Tell* de Rossini.

És una obra curiosa en què el Cor va demostrar la seva tècnica vocal, la riquesa dels colors que és capaç de produir i una projecció sonora caracteritzada per la majestuositat.

Un Mozart poderós i profund en les mans de Zacharias

Temporada OBC. 16, 17 i 18 de febrer de 1996. Palau de la Música Catalana. Christian Zacharias, piano. Eliahu Inbal, director. *Concert per a piano* núm. 20 de Mozart, *Simfonia* núm. 1 de Mahler.

per LL.T.

La confluència de lirisme i dramatisme, d'inquietud i de placidesa que envolta el *Concert per a piano* núm. 20 de Mozart sempre suposa un risc per al solista, que ha d'endinsar-se en un bellíssim i subtil univers musical per desgranar la riquíssima essencialitat que conté la partitura. Interpretar aquest concert en el seu terme just, en l'equilibri clàssic necessari, resulta, doncs, summament complex i només uns pocs

escollits poden explicar-nos aquest món, amb una absoluta plenitud de la dimensió musical de la partitura.

Christian Zacharias, acompanyat per l'OBC i la batuta d'Eliahu Inbal, va deixar palès que al llarg dels seus vint anys d'exitosa carrera —vinculada interpretativament als noms de Beethoven, Schubert i Mozart— ha trobat una part dels tants i tants secrets que s'amaguen dins l'esmentada partitura concertant. Zacharias, acompanyat per una OBC esplèndidament refinada,

va fonamentar la seva versió en un articulat i una tècnica poderosíssims, amb un *legato* refinat i una acurada col·locació del pedal, cosa que repercutia en l'absoluta nitidesa de les harmonies.

El seu Mozart va ser ric en sensibilitat, majestuós i tenebrós en els moments adients i, per sobre de tot, líric. Fer cantar el piano, plantejar-nos un ventall de personatges operístics, com va fer Zacharias, pot ser una de les claus que ens permeti descobrir els infinits secrets guardats dins les partitures concertants mozartianes. La segona part del concert ens va conduir a l'univers de la *Simfonia Tità* de Gustav Mahler, amb un Inbal expressiu, brillant, i sempre a la recerca del caràcter vienès de la partitura. L'orquestra va deixar ben clar que el repertori postromàntic continua essent el seu fort interpretatiu.

Avidesa liederística

Euroconcert. 29 de febrer de 1996. Palau de la Música Catalana. Krisztina Laki, soprano. Sarah Walker, mezzosoprano. Zeger Vandersterne, tenor. Marcos Fink, baríton. Levente Kende i Heidi Hendrickx, piano a 4 mans. Schumann, Brahms.

per X.C.-D.

Extraordinari: una *Liederabend* al Palau de la Música! De qui podia ser la idea, si no d'Euroconcert, entestat en la varietat de programació i en l'organització de concerts monogràfics? Concretament proposava (era el 29 de febrer) tres cicles unitaris per a quartet vocal amb acompanyament de piano a quatre mans: els *Spanische Liebes-Lieder op. 138* (pòstum) de Robert Schumann i els *Liebeslieder* i *Neus Liebeslieder* de Johannes Brahms, els seus *op. 52 i 65*.

Les vuit cançons de Schumann —que en l'*op. 74* ja configurava un "*Spanische Liederspiel*"— s'intercalen en un preludi i un intermedí pianístic i parteixen de textos espanyols barrocs en una traducció a l'alemany que en rebaixa l'artifici conceptual. Mostren una escriptura de gran riquesa en la interrelació de

paraula i música amb la inspiració del millor Schumann aplicada al contingut gairebé epigramàtic dels poemes. Les cançons mostren, també, una major complexitat que les de Brahms, amb una subtilitat de la qual tal vegada hauria gaudit encara més el públic si no s'hagués interpretat en primer lloc per fidelitat a un criteri cronològic.

En comparació, els cicles de Brahms van significar un gaudi, més planer per al públic per la bellesa melòdica i la immediatesa dels textos de Daumer amb una invocació final de Goethe a les muses com a consoladores dels mals d'amor. Amor considerat en tots els vessants com a passió, com a plaer, com a desig, com a joc, com a lliurament, com a impossibilitat, com a hipocresia...

Les veus eren les de la soprano hongaresa Krisztina Laki, lluny, ja, del seu millor moment, però impecable cantant, refinada i segura, d'una gran

contenció; la mezzosoprano Sarah Walker, també al final d'una gran carrera, va ser la menys implicada o menys decidida a arriscar; el tenor flamenc Zeger Vandersterne, intèrpret finíssim amb una dicció intencionada que compensava amb escreix la usura per edat de la veu, i l'argentí Marcos Fink, posseïdor d'una veu de baix-baríton de bellesa excepcional, tanta... que arrossegava l'òrbita cap a una fruïció primordialment sonora en les seves intervencions. És un artista consumat i només en dues ocasions, cantant en solitari, va mostrar tot el cabal vocal, perquè en tot moment va procurar, amb un capteniment que l'enalteilx tant com el seu art

o la importància dels seus mitjans, engatjar la veu amb la d'uns companys més veterans. El quartet vocal va tenir moments d'altíssima qualitat, tot extraïent de cada cançó tot el potencial de gràcia o de passió (per exemple, tota la càrrega premarheriana d'algunes cançons de Brahms, com *Where dein Sohn* del segon recull).

Els pianistes, Heidi Hendrickx i Levente Kende, van tenir una actuació que va anar de menys a més, en part per la dificultat inicial de les peces de Schumann i, també, per una cohesió del conjunt vocal que era encara més fàcil de suportar. El públic d'Euroconcert, silenciós i modèlic (com ho són invariablement els programes de mà) va respondre amb l'entusiasme que reclama més del mateix. Jo hi afegiria, si no és demanar massa, un recital de Marcos Fink, que Euroconcert ja va presentar en un *Messiah* l'any 1991.

CATALUNYA MÚSICA **Programació mes d'abril**

DILLUNS 1 D'ABRIL DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

KHATXATURIAN: Concert per a violí i orquestra. D. Oistrakh. Orquestra Simfònica de la Ràdio de l'URSS. Dir.: A. Khatxaturian. (38m). DEVIENNE: Sonata per a oboè i baix continu op. 70 n. 2. Peter Bree, oboè. Roderick Shaw, pianoforte. (13m). SMETANA: La núvia venuda, obertura i danses. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Geoffrey Simon. (24m). ZELENKA: Simfonia, Z 63. (Obertura de l'òratori "I penitenti al sepulchro del redentore"). Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Vaclav Neumann. (9m). CHOPIN: Les Sifides, suite de ballet (orquestració de Roy Douglas). Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Heinz Fricke. (29m). ROSSINI: Quartet per a flauta, clarinet, trompa i fagot n. 1. Consortium Classicum. (11m). ARNE: Concert per a orgue i orquestra n. 3. Roger Bevan Williams. Cantilena. Dir.: Adrian Shepherd. (18m). JANACEK: Missa en Mi b. Solistes vocals. Cor del King's College, Cambridge. Stephen Layton, orgue. Dir.: Stephen Cleobury. (17m).

13.00 GRANS INTEGRALS

ELS CONCERTS DE MOZART Concert per a violí, piano i orquestra, KV 315f (reconstruït per Ph. Wilby). Iona Brown, Howard Shelley. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Iona Brown. (26m). Simfonia concertant per a violí, viola, violoncel i orquestra, KV 320e (reconstrucció de Ph. Wilby). Iona Brown, Nobuko Imai, Stephen Orton. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Iona Brown. (11m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 LA CANTATA DEL CAFE

Programa de música coral. Selecció, guió i presentació: Alex Robles. LA VIENA DE FRANZ SCHUBERT. EL RITME DEL COR: Novetats discogràfiques, concerts i notícies que fan referència al món coral.

16.00 CAPSA DE MÚSICA

BEETHOVEN: Concert per a piano i orquestra n. 4, op. 58. Steven Lubin, pianoforte. The Academy of Ancient Music. Dir.:

Christopher Hogwood. (33m). CASTELLO: Sonata n. 13. Concerto Palatino. (8m). PROKOFIEV: Quintet per a oboè, clarinet, violí, viola i contrabaix en sol m, op. 39. Kammerensemble de París. (20m). BRAHMS: Gesänge, op. 17. Delyth Wynne, arpa. Anthony Halstead i Christian Rutherford, trompa. Cor Monteverdi. Dir.: John Eliot Gardiner. (13m). G.B. SAMMARTINI: Simfonia en Re M. Ensemble 415. Dir.: Chiara Banchini. (6m). MOZART: Divertimento n. 17, KV 334. Philharmonia Quartet Berlin. Wolfgang Güttler, contrabaix. Norbert Hauptmann i Dieter Fischer, trompa. (46m). WAGNER: Els mestres cantaires de Nürnberg, preludi i himne de l'acte primer. Orquestra de l'òpera de Viena. Dir.: Georg Solti. (13m). FAURE: Sonata per a violí i piano n. 1, op. 13. Mayumi Fujiwara. Jorge Federico Osorio. (23m).

19.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviu els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Alex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 TEMPORADA DE L'OBSC

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 30 de març de 1996 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. BRAHMS: Serenata n. 1, op. 11. GOLDMARK: Concert per a violí i orquestra op. 28. LISZT: Vals Mephisto. Catherine Cho, violí. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Franz-Paul Decker.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 2 D'ABRIL DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

SCHUBERT: Missa en Do M, D. 452. Lucia Popp, soprano. Brigitte Fassbaender, contralt. Adolf Dallapozza, tenor. Dietrich Fischer-Dieskau, bariton. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Wolfgang Sawallisch. (24m). BOCCHERINI: Quintet per a violins, viola, violoncel i contrabaix, op. 39 n. 3, G 339. Ensemble 415. (17m). GLINKA: Nit d'estiu a Madrid. Orquestra Simfònica de la Ràdio Txeca a Bratislava. Dir.: Keith Clark. (9m). ARNOLD: Concert per a trompa i orquestra de corda n. 2, op. 58. Richard Watkins, trompa. London Musici. Dir.: Mark Stephenson. (14m). VRANICKY: Simfonia en Re M, op. 36. Orquestra de Cambra Dvorak. Dir.: Bohumil Gregor. (29m). DEBUSSY: Estampes. Michel Béroff, piano. (12m). BRAHMS: 4 danses hongareses. Orquestra del Conservatori de Música de Québec. Dir.: Franz-Paul Decker. (10m). ZELENKA: Sonata per a dos oboès, fagot i b.c. n. 5, Z 181 - 5. Frantisek Kimel i Jiri Mihule, oboès. Jiri Seidel, fagot. Frantisek Host, violoncel. Vít Mach, contrabaix. Frantisek Xaver Thuri, clavecí. (17m). GERSHWIN: Porgy and Bess, un quadre simfònic. Orquestra Simfònica de Detroit. Dir.: Antal Dorati. (24m).

13.00 GRANS INTEGRALS

ELS CONCERTS DE MOZART Simfonia concertant per a violí i viola, KV 364. Régis Pasquier. Bruno Pasquier. Orquestra Filharmònica de Lieja i de la Comunitat Francesa. Dir.: Pierre Bartholomée. (30m). Concert per a dos pianos i orquestra, KV 365. Elena i Emil Guilels. Filharmònica de Viena. Dir.: Karl Böhm. (26m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 MOMENTS LÍRICS

GUERRERO: El Canastillo de Fresas, sarsuela. Lily Berchman. Manuel Ausensi. Pilar Lorengar. Enrique De la Vara. Cor i Gran Orquestra Simfònica. Dir.: Agustín Moreno. (36m). FALL: Die Rose von Stambul, opereta (extractes). Erika Köth, Rudolf Schock. Günther Arndt-Chor. Orquestra Simfònica de Berlín. Dir.: Frank Fox. (17m). VERDI: 3 àries de "Macbeth". Maria Callas. Philharmonia Orchestra. Dir.: Nicola Rescigno. (23m). CANÇONS I ÀRIES DE SARSUELA. Alfredo Kraus, tenor. Orquestra de cambra de Madrid. Dir.: J.-L. Lloret. (22m).

16.00 CAPSA DE MÚSICA

SCHÖNBERG: Pelleas i Melisanda, Op. 5. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Herbert von Karajan. (43m). TUMA: Partita en re. Orquestra de Cambra Suk. Dir.: Josef Vlach. (18m). D'INDY: Istar, variacions simfòniques, op. 42. Orquestra Filharmònica del País de Loire. Dir.: Pierre Dervaux. (13m).

DEMERSSEMAN - BERTHE-LEMY: Duo brillant per a flauta i oboè sobre temes de "Guillem Tell" de Rossini. Jean Pierre Rampal, flauta. Pierre Pierlot, oboè. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Plácido Domingo. (11m). TORELLI: Simfonia V. 23, G 26. Orquestra de la Capella Musical de San Petronio. Dir.: Sergio Vartolo. (9m). KORNGOLD: Concert per a piano per a la mà esquerra, op. 17. Steven de Groote. Orquestra Filharmònica del Nordoest d'Alemanya. Dir.: Werner Andreas Albert. (34m). MOZART: Tantum Ergo, KV 197. Cor Arnold Schönberg. Concentus musicus Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (4m). BLISS: Meditations sobre un tema de John Blow. Orquestra Simfònica de la Ciutat de Birmingham. Dir.: Vernon Handley. (32m).

19.00 GRAVACIONS HISTÒRIQUES

ENREGISTRAMENTS DE 1946. KREISLER: Fantasieta Rapsòdica Vienesa, per a violí i orquestra. Fritz Kreisler. Orquestra RCA Victor. Dir.: Donald Voorhes. (8m). CHOPIN: Sonata per a piano n. 2, op. 35 "Marxa fúnebre". Artur Schnabel, piano. (21m). VAUGHAN WILLIAMS: Flos campi, suite per a viola, cor i orquestra. William Primrose. BBC Chorus. Philharmonia Orchestra. Dir.: Adrian Boult. (20m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

XARXA DE CLÀSSICA A CATALUNYA. CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 26 de febrer de 1996 a la Caixa de Sabadell. Obres de KREBS, HANDEL, BACH, ROUX, BOCHERINI i SOLER. Jordi Reguant i Marju Vatsel, clavicèmbal.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 3 D'ABRIL DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BEETHOVEN: Simfonia n. 6, op. 68 "Pastoral". Orquestra Revolucionària i Romàntica. Dir.: John Eliot Gardiner. (41m). **SCHUMANN:** Tres romances per a oboè i piano, op. 94. Paul Dombrecht. Jos van Immerseel. (15m). **BOTTESINI:** Concert per a contrabaix n. 1, "Concerto di bravura". Mario Ricciuti, contrabaix. Luigi Zanardi, piano. (14m). **MAHLER:** Lieder eines fahrenden Gesellen. Christa Ludwig, mezzosoprano. Philharmonia Orchestra. Dir.: Adrian Boult. (18m). **ARRIAGA:** Simfonia en Re. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Jesús López Cobos. (28m). **KODALY:** Tarda d'Estiu. Orquestra Filharmònica de Budapest. Dir.: Zoltan Kodaly. (20m). **SCHMELZER:** Balletto a 4 en Sol M. "Escola d'esgrima". Musica Antiqua de Colònia. Dir.: Reinhard Goebel. (9m). **LEKEU:** Fantasia sobre temes populars angevins. Orquestra Filharmònica de Lieja. Dir.: Pierre Bartholomee. (13m).

13.00 GRANS INTEGRALS

ELS CONCERTS DE MOZART Rondó, KV 371. (reconstruït per Lowell Greer). Lowell Greer, trompa natural. Orquestra Barroca Philharmonia. Dir.: Nicholas McGegan. (5m). Rondó per a violí i orquestra, KV 373. Saint Paul Chamber Orchestra. Solista i director: Pinchas Zukerman. (6m). Rondó per a piano i orquestra, KV 382. Orquestra de Cambra Anglesa. Murray Perahia, solista i director. (11m). Rondó per a piano i orquestra n. 2, KV 386. Karl Engel. Orquestra del Mozarteum de Salzburg. Dir.: Leopold Hager. (8m). Concert per a trompa n. 1, KV 412. Radovan Vlatkovic. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Jeffrey Tate. (10m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 EL GRAN SEGLE

Programa de música antiga. Selecció, guió i presentació a càrrec de Joan Vives. **ELS MÚSICS DE L'EMPERADOR MAXIMILIÀ I. EL PARNAS.**

16.00 CAPSA DE MÚSICA

NIELSEN: Concert per a violí i orquestra, op. 33. Dong-Suk Kang. Orquestra Simfònica de Gothenburg. Dir.: Myung-Whun Chung. (34m). **C.Ph.E. BACH:** Dos Motets per a solistes, cor i baix continu. Solistes vocals. Rheinische Kantorei. Conjunt instrumental. Dir.: Hermann Max. (9m). **THALBERG:** Fantasia sobre motius de La Straniera de Bellini, op. 9. Francesco Nicolosi, piano. (13m). **PERGOLESI:** Simfonia en Fa M, per a violoncel i continu. Francesco Picicelli. Gabriele Catalucci. Anna Maria Kodur. (7m). **FRANCK:** Les Djinn, poema simfònic per a piano i orquestra. Aldo Ciccolini. Orquestra de Lieja. Dir.: Paul Strauss. (13m).

J.M.WEBER: Septet en Mi M "De la meua vida". Consortium Classicum. (31m). **HEBERLE:** Concert per a flauta de bec i orquestra en Sol M. Michala Petri. Orquestra de cambra Saint Paul. Dir.: Pinchas Zukerman. (13m). **KALINNIKOV:** El cedre i la palmera. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (13m). **FERNANDEZ:** Primera Suite Brasileira. Luiz de Moura Castro. (7m). **VIVALDI:** Stabat Mater. Charles Brett, contratenor. Musica Antiqua de Toulon. Dir.: Christian Mendoza. (18m).

19.00 NOUS INTERPRETS

MARTINU: Sonata n. 2. Lluís Heras, violoncel. Alberto Arbej, piano. (20m). **GRANADOS:** Tonadillas. Mª Carme Duran, mezzosoprano. Alan Branch, piano. (10m). **TOLDRA:** Sis sonets per a violí i piano. Eva León. Dagmar Muñoz. (22m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 19 d'abril de 1993 al Conservatori Superior Municipal de Música de Barcelona. **VI CICLE INTERNACIONAL DE MÚSICA CONTEMPORÀNIA.** Obres de GARCIA ABRIL, J. SOLER, GINASTERA, SARDÀ, DAL-LAPICCOLA i PETRASSI. Coro de la Comunidad de Madrid. Dir.: Miguel Groba. (84m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 4 D'ABRIL DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

GLIERE: La rosella vermella. Ballet. Orquestra del Teatre Bolxoi. Dir.: Yuri Fayer. (34m).

JOMELLI: Simfonia per a saltiri, corda i clavecí, en Sol M. Karl-Heinz Schickhaus. Orquestra de Cambra de Munic. Dir.: Hans Stadlmair. (8m). **BRAHMS:** Sonata per a clarinet i piano op. 120 n. 1. Duo Reinecke. (22m). **NOSKOWSKI:** El llac Morskie Oko als Tatras, concert obertura. Orquestra Simfònica Nacional Polonesa a Varsòvia. Dir.: Witold Rowicki. (13m). **FIELD:** Concert per a piano i orquestra n. 6. John O'Connor. Nova Orquestra de Cambra Irlandesa. Dir.: Janos Fürst. (34m). **BACH:** "Komm, Jesu, komm" (Vine, Jesús, vine), motet BWV 229. Solistes vocals. Cor Monteverdi. English Baroque Solists. Dir.: John Eliot Gardiner. (10m). **MILHAUD:** Trio op. 274. Trio de corda de París. (16m). **PLEYEL:** Simfonia concertant per a flauta, oboè, fagot, trompa i orquestra n. 5. Hansjürgen Möhring. Günther Passin. Jürgen Gode. Walter Lexutt. Orquestra de Cambra de Colònia. Dir.: Helmut Müller-Brühl. (21m).

13.00 GRANS INTEGRALS

ELS CONCERTS DE MOZART Concert per a piano n. 11, KV 413. Orquestra de Cambra Anglesa. Solista i director: Daniel Barenboim. (24m). Concert per a piano i orquestra n. 12, KV 414. Radu Lupu. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Uri Segal. (25m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 MÚSICS DE CATALUNYA

A.SOLER: Sonata en Re M. (transcripció per a piano i castanyoles). Consol Grau, castanyoles. Rosa Carmen Martínez, piano. (4m). **CANT GREGORIÀ:** Rorate caeli. Universi. Ave Maria. Schola de Cant Gregorià de l'Obra Cultural Santes Creus. Dir.: Magí Sabaté. (7m). **BAGUER:** Simfonia en Sol M. Orquestra de Cambra Catalana. Dir.: Joan Pàmies. (15m). **CARULLI:** Sonata per a flauta i guitarra op. 109 n. 1. Montserrat Gascón. Xavier Coll. (7m). **ALBENIZ:** Concert fantàstic. Primer concert per a piano i orquestra, op. 78. Enrique Pérez de Guzmán, piano. Orquestra de València. Dir.: Manuel Galduf. (28m). **WAGNER:** Freudig begrüßen wir die edle Halle, cor de Tannhäuser. Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu. Dir.: José Collado. (7m). **MOMPOU:** Fêtes lointaines. Miquel Farré, piano. (10m). **MOZART:** 6 Nocturns. Quintet vocal de Catalunya. Liliana Maffiotte, piano. (14m).

16.00 CAPSA DE MÚSICA

BIZET: Clovis et Clotilde, cantata a tres veus. Montserrat Caballé. Gérard Garino. Boris Martinovic. Orquestra Nacional de Lille. Dir.: Jean-Claude Casadesus. (36m). **TELEMANN:** Simfonia en Fa M per a flauta de bec contralt, viola de gamba i corda, TWV 50:3. Marion Verbruggen, flauta de bec.

Sarah Cunningham, viola de gamba. Orchestra of the Age of Enlightenment. Dir.: Monica Huggett. (8m). **CHOPIN - CORTOT:** Concert per a piano i orquestra, Op. 21 n. 2. Frankuski Setrak. Orquestra de Cambra de la Filharmònica de Polònia. Dir.: Wojciech Rajski. (34m). **HAYDN:** Sonata per a pianoforte n. 32, Hob. XVI:44. Paul Badura-Skoda. (13m). **ROUSSEL:** Suite en Fa M, op. 33. Orquestra de París. Dir.: Charles Dutoit. (13m). **LESSEL:** Variacions per a flauta i orquestra. Wlodimir Tomaszczuk. Orquestra Filharmònica Bydgoszcz. Dir.: Zbigniew Chwedczuk. (7m). **CHERUBINI:** Il Giulio Sabino. (Obertura de l'òpera). Orquestra Simfònica de la Filharmònica de Bacau. Dir.: Silvano Frontalini. (13m). **PURCELL:** It is a good thing to give thanks, anthem Z 18. Solistes vocals. Cor del New College d'Oxford. The King's Consort. Dir.: Robert King. (12m). **NEUKOMM:** Quintet per a clarinet, dos violins, viola i violoncel. op. 8. Divertimento Salzburg. (27m).

19.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Alex Robles. **AUDICIÓ COMMENTADA:** El Moldava, de Bedric Smetana.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE...."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 14 d'abril de 1993 a l'Auditori Sant Jaume. Fundació "La Caixa", de Barcelona. **II CICLE DE CONCERTS "CRESCENDO".** Cançons de CLAVÉ, MESTRES, GRANADOS, TARRAGÓ, VALERA i MORERA. Rosa M. Conesa, soprano. Jordi Codina, guitarra. (33m). **CONCERT** enregistrat per Catalunya Música el dia 14 d'agost de 1995 a l'Acadèmia de Música de Torroella de Montgrí. **XV FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA.** Obres de CHOPIN, ALBENIZ i GRANADOS. Ester Pineda, piano. (35m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 MÚSICA DEL SEGLE XX

MILHAUD: L'Apothéose de Molière, op. 286. Jack Gibbons, piano. The New London Orchestra. Dir.: Ronald Corp. (10m). **SIMPSON:** Trio de corda (Preludi, Adagio i Fuga) Quartet Delmé. (14m). **SCHNITTKE:** Minnesang. Cor de la Ràdio

Danesa, Dir.: Stefan Parkman. (15m). ALWYN: Lyra Angelica, concert per a arpa i orquestra de corda. Rachel Masters. City of London Sinfonia. Dir.: Richard Hickox. (30m). STEVENS: Sonata per a trompeta i piano. Wynton Marsalis. Judith Lynn Stillman. (14m).

02.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 5 D'ABRIL DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

R. STRAUSS: Don Quixot, op. 35. Lynn Harrell, violoncel. Robert Vernon, viola. Orquestra de Cleveland. Dir.: Vladimir Ashkenazy. (42m). FORSTER: Sonata per a oboè i baix continu en do m. Paul Dombrecht, oboè. Wieland Kuijken, violoncel. Robert Kohnen, clavecí. (8m). HOLST: Suite de St. Paul, op. 29 n. 2. Orquestra de Cambra St. Paul. Dir.: Christopher Hogwood. (12m). A. SCARLATTI: Simfonia de concerto grosso n. 2. William Bennett. Bernard Soutrot. I Musici. (8m). TXAI-KOVSKI: Quartet de corda, "Quartettsatz". Quartet Borodin. (13m). SCHUMANN: Simfonia en sol m (inacabada). New Philharmonia Orchestra. Dir.: Eliahu Inbal. (13m). J.Ch.F. BACH: Pigmalió, cantata. Harry Van Der Kamp, baix. Das Kleine Konzert. Dir.: Hermann Max. (32m). VERDI / BÜLOW: Aràbesques sobre un tema de l'òpera Rigoletto, op. 2. Daniel Blumenthal, piano. (8m). HANDEL: Concerto grosso op. 6 n. 11. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Iona Brown. (19m).

13.00 GRANS INTEGRALS

ELS CONCERTS DE MOZART Concert per a piano i orquestra n. 13, KV 415. Murray Perahia, pianista i director. Orquestra de Cambra Anglesa. (26m). Concert per a trompa i orquestra, KV 417. Lowell Greer. Orquestra Barroca Philharmonia. Dir.: Nicholas McGegan. (13m). Concert per a trompa i orquestra, KV 447. Lowell Greer. Orquestra Barroca Philharmonia. Dir.: Nicholas McGegan. (15m).

19.00 GRANS INTERPRETS

MSTISLAV ROSTROPOVITX HAYDN: Concert per a violoncel, Hob. VIIb:2. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Iona Brown. (24m). RHEINBER-

GER: Tres peces op. 50. Herbert Tachezi, orgue. (12m). HONEGER: Concert per a violoncel i orquestra. Orquestra Simfònica de l'URSS. Dir.: Victor Dubrovsky. (15m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 CONCERTS QUE HAN FET HISTÒRIA

El mes de març de 1918 el pianista polonès Artur Rubinstein va actuar al Palau de la Música Catalana amb un programa dedicat a Frederic Chopin. CHOPIN: Polonesa op. 40 n. 1. "Militar". (4m). Polonesa-Fantasia op. 61. (13m). Polonesa op. 53. "Heroica". (7m). 12 Preludis, op. 28. (18m). Scherzo n. 2, op. 31. (10m). Scherzo n. 1, op. 20. (9m). Barcarola, op. 60. (9m). 4 Nocturns. Op 27 i Op 32. (23m). Berceuse, op. 57. Artur Rubinstein, piano. (8m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 7 de setembre de 1995 a l'Església de Santa Anna de Barcelona. XXX JORNADES INTERNACIONALS DE CANT CORAL. Obres de BACH, STRAVINSKI, PEREZ MOYA, MENDELSSOHN, KODALY I BARDOS, entre altres. Coral Mixta d'Igualada. Cor Ferenc Liszt de Veszprém. Dir.: Lluís Vilamajó i Kollar Kalmán. (50m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 6 D'ABRIL DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 MÚSICA PER A COBLA

MORALEDA: Sanjoanesca, poema per a dues cobles. Cobles La Principal de La Bisbal i Selvatana. Dir.: Joan Lluís Moraleda. (8m). SERRA: Suite Carnestoltes. (instrumentació per a cobla de F. Cassú). Cobla la Principal de la Bisbal. (14m). GIL: "L'agre del terror", "El camí de la cova", sardanes. Cobla Montgrins. (9m). DANSES DE LA GARROTXA: Ball de l'esparver, Ball dels pabor-des, Ball de gegants. Cobla la Principal de la Bisbal. (13m). CANçons POPULARS CATALANES: Maria Assumpta, Riallera, Cobla Sant Jordi. Dir.: Jordi León. (8m).

10.00 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 L'AUDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 GRANS OBRES

HANDEL: Theodora, oratori en tres parts. Roberta Alexander. Jochen Kowalski. Jard van Nes. Hans Peter Blochwitz. Anton Scharinger. Cor Arnold Schönberg. Concentus musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (131m).

00.30 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 7 D'ABRIL DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 MÚSIQUES MÍSTIQUES

CHARPENTIER: Lletanies de la Verge, H 83. Conjunt vocal i instrumental Les Arts Florissants. Dir.: William Christie. (18m). POULENC: Lletanies a la Verge Negra. Michèle Lagrange, soprano. Cors i Orquestra Nacional de Lió. Dir.: Serge Baudo. (7m). CANT GREGORIA: Les lletanies del Sagrat Cor. Cor de l'Abadia de Solesmes. Dir.: Dom Joseph Gajard. (5m). TRAETTA: Lletanies a quatre veus. Solistes vocals. Cor Polifònic Farnesiano de Piacenza. Ensemble Giovanile Ambrosiano. Dir.: Italo Lo Vetere. (25m). TALLIS: De lamentatione Jeremiae prophetae. The Sixteen Choir. Dir.: Harry Christophers. (11m). GILES: Lamentation du vendredi soir. Solistes vocals. Cor i Orquestra Le Concert Spirituel. Dir.: Hervé Niquet. (10m). CANT GREGORIA: Lamentatio Ieremiae Prophetae: Ego vir videns. Cor de Monjos de l'Abadia de Santo Domingo de Silos. Dir.: Ismael Fernández de la Cuesta. (5m). FIOCCO: Segona Lamentació del Divendres Sant. Ensemble Concerto. Dir.: Roberto Gini. (10m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 DIVERTIMENT

Un migdia musical on es combina la música amb la informació i la participació dels nostres oients. BLOC DE NOTES. EL TRENCACLOSQUES. SAC DE DUBTES.

15.00 "A LA MANERA DE..."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

DONIZETTI: Gemma di Vergy. Montserrat Caballé. Giorgio Casellato Lamberti. Renato Bruson. Bianca Maria Casoni.

Cor i l'Orquestra del Teatre San Carlo de Nàpols. Dir.: Armando Gatto. (152m).

20.00 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Raimon Colomer i Joan Vives.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

DILLUNS, 8 D'ABRIL DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

LISZT: Missa choralis. Lynton Atkinson. Mark Tinkler. Christopher Royall. William Kendall. Richard Stuart. Cor del St. John's College, Cambridge. Stephen Cleobury, orgue. Dir.: George Guest. (32m). MYSLI-VECEK: Concert per a violoncel i orquestra en Do M. Ofra Harnoy. I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. (19m). POULENC: Trio per a piano, oboè i fagot. Pascal Rogé, Maurice Bourgue, Amaury Wallez. (13m). GLAZUNOV: Edat Mitjana, Suite op. 79. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (23m). MEHUL: Simfonia n. 3. Orquestra de la Fundació Gulbenkian. Dir.: Michel Swierczewski. (24m). BACH: Concert per a tres clavecins i corda, BWV 1064. Kenneth Gilbert. Trevor Pinnock. Lars Ulrik Mortensen. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (16m). KRUFFT: Sonata per a trompa i piano en Mi. Hermann Baumann. Leonard Hokanson. (18m). IRELAND: A London Overture. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: John Barbirolli. (12m).

13.00 GRANS INTEGRALS

ELS CONCERTS DE MOZART Concert per a piano n. 14, KV 449. Diana Ambache. Ambache Chamber Ensemble. Dir.: Adrian Levine. (23m). Concert per a piano i orquestra n. 15, KV 450. Rudolf Serkin. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Claudio Abbado. (27m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 LA CANTATA DEL CAFÉ
Programa de música coral. Selecció, guió i presentació: Alex Robles. **LA VIENA DE FRANZ SCHUBERT. EL RITME DEL COR:** Novetats discogràfiques, concerts i notícies que fan referència al món coral.

16.00 CAPSA DE MÚSICA

PACINI: Simfonia Dante. Massimo Morelli, piano. Laura Saviozzi, arpa. Orquestra Lirico-Sinfònica del Teatre del Giglio de Lucca. Dir.: Gianfranco Cosmi. (23m). **HAYDN:** Quartet de corda op. 17 n. 1, Hob. III:25. Quartet Festetics. (31m). **DANZI:** Concert per a flauta i orquestra n. 1, op. 30. András Adorján. Orquestra de Cambra de Munic. Dir.: Hans Stadlmair. (16m). **FUCHS:** Jugendklänge (records de la infància), op. 32. Daniel Blumenthal, piano. (26m). **VRA-NICKY:** Simfonia en Do M, op. 11. Orquestra de Cambra Dvorak. Dir.: Bohumil Gregor. (27m). **PURCELL:** Come ye sons of Art, away, oda per l'aniversari de la Reina Mary. Gillian Fisher, James Bowman, Michael Chance, Michael George. Cor del New College, Oxford. The King's Consort. Dir.: Robert King. (26m). **GRIEG:** 2 melodies nòrdiques op. 63. Orquestra de Cambra Noruega. Dir.: Terje Tonnesen. (13m).

19.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviu els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Alex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

22.00 AGENDA MUSICAL

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CON-CERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 28 d'agost de 1995 a la Catedral de Girona. **CICLE ELS ORGUES DE CATALUNYA.** BACH: Fantasia BWV 572. Concert de Vivaldi, BWV 596. BRAHMS: Dos corals de l'op 122. Preludi i Fuga en la m. TACHEZI: Fantasia sopra "Sequentia Dies Irae". Federico M. Recchia, orgue. (44m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 9 D'ABRIL DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

RESPIGHI: Belkis, Reina de Saba, suite d'orquestra. Philharmonia Orchestra. Dir.: Geoffrey Simon. (23m). **KUHLAU:** Concert per a piano i orquestra, op. 7. Michael Ponti. Orquestra Sinfònica Odense. Dir.: Othmar Maga. (30m). **D'INDY:** Souvenirs, op. 62. Orquestra Filharmònica d'Estrasbourg. Dir.: Theodor Guschlbauer. (20m). **GOUVY:** Sonata per a piano a quatre mans, op. 49. Yaara Tal i Andreas Groethuysen. (22m). **VIVALDI:** Gloria, RV 589. Elizabeth Vaughan, Janet Baker. Cor del King's College de Cambridge. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: David Willecks. (29m). **GRIEG:** Marxa fúnebre a la memòria de Rikard Nordraak. Orquestra Sinfònica de Göteborg. Dir.: Neeme Järvi. (7m). **SPOHR:** Simfonia n. 2, op. 49. Orquestra Sinfònica de Singapur. Dir.: Choo Hoey. (29m).

13.00 GRANS INTEGRALS

ELS CONCERTS DE MOZART Concert per a piano i orquestra n. 16, KV 451. Orquestra de Cambra Anglesa. Solista i director: Murray Perahia. (25m). Concert per a piano i orquestra n. 17, KV 453. Orquestra de Cambra Anglesa. Solista i director: Daniel Barenboim. (31m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 MOMENTS LÍRICS

GUERRERO: La Montería, sarsuela. Lina Huarte, Mannel Ausensi, Julita Bermejo, Gerardo Monreal. Cor Cantores de Madrid. Gran Orquestra Sinfònica. Dir.: Indalecio Monreal. (48m). **R. STRAUSS:** Ariadna a Naxos. (Escena final). Anna Tomowa-Sintow, Kathleen Battle, Agnes Baltsa, Gary Lakes, Hermann Prey. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: James Levine. (12m). **DELIBES:** Le Serpent à plumes (extractes). C. Harbell, M. Stöt, J. Peyron, R. Lenoty, B. Plantey. Orquestra

Lírica de l'ORTE. Dir.: J. Brebion. (23m). **GLUCK:** Orfeu i Euridice. (Dues àries de l'òpera). Janet Baker, mezzosoprano. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Raymond Leppard. (10m).

16.00 CAPSA DE MÚSICA

BENNETT: Concert per a piano i orquestra n. 5. Malcolm Binns. Philharmonia Orchestra. Dir.: Nicholas Braithwaite. (33m). **GEMINIANI:** El bosc encantat. Orquestra Barroca Italiana. Dir.: Ryo Terakado. (34m). **TELMANN:** "Weg mit Sodoms giftigen Früchten", cantata. James Bowman, contra-tenor. The King's Consort. Dir.: R. King. (12m). **MAYER:** Sonata per a violoncel i piano, op. 47. Thomas Blees, Maria Bergmann. (30m). **GERSHWIN:** Rhapsody in Blue. Orquestra Filharmònica de Los Angeles. Dir.: Leonard Bernstein. (17m). **MERCADANTE:** Concert per a flauta i corda, op. 57. M. Larrieu. The Master Players. Dir.: R. Schumacher. (21m). **RAVEL:** Rapsòdia espanyola. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: H. von Karajan. (15m).

19.00 GRAVACIONS HISTÒRIQUES

ENREGISTRAMENTS DE 1966 **ROUSSEL:** Bacus i Ariadna, suite n. 2. Orquestra Nacional de França. Dir.: Charles Munch. (16m). **BACH:** Sonata per a violí i piano n. 4, BWV 1017. Yehudi Menuhin, Glenn Gould. (15m). **STRAVINSKI:** Introitus. Gregg Smith Singers. Columbia Chamber Ensemble. Dir.: Igor Stravinski. (4m). **WAGNER:** Obertura Faust. Orquestra Sinfònica del Sudwestfunk Baden Baden. Dir.: Bruno Maderna. (10m). **LYADOV:** Baba-Yaga, op. 56. Orquestra Filharmònica de Leningrad. Dir.: Evgeni Mravinsky. (3m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CON-CERTS

XARXA DE CLÀSSICA A CATALUNYA. CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 17 de març de 1996 a l'Església de Sant Martí de Palafrugell. Obres de MOZART, MILHAUD, DANZI, DEBUSSY, BERIO i LIGETI. Harmonia quintet de vent.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 10 D'ABRIL DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES
Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BIZET: L'Arlesiana, op. 23. Música d'escena. Orfeo Donostiarra. Orquestra del Capitoli de Tolosa. Dir.: Michel Plasson. (54m). **BOCCHERINI:** Quintet amb guitarra n. 2, G 466. José Luis Lopategui. Quartet Moyzes. (20m). **GRANADOS:** Tres Majas dolorosas. Pilar Lorengar. Alicia de Larrocha. (7m). **TAUSCH:** Concert per a dos clarinets i orquestra n. 2, op. 26. Thea King. Nicholas Bucknall. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Leopold Hager. (23m). **ELGAR:** Sonata per a violí i piano, op. 82. Nigel Kennedy, Peter Pettinger. (27m). **HÄNDEL:** "Eternal Source of Light Divine", Oda per a l'aniversari de la Reina Anna. Gillian Fisher, soprano. James Bowman, contratenor. Michael George, baix. Cor del New College d'Oxford. The King's Consort. Dir.: Robert King. (29m).

13.00 GRANS INTEGRALS

ELS CONCERTS DE MOZART Concert per a piano i orquestra n. 18, KV 456. Orquestra de Cambra Anglesa. Murray Perahia, solista i director. (29m). Concert per a piano i orquestra n. 19, KV 459. Orquestra de Cambra Anglesa. Solista i director: Murray Perahia. (28m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 EL GRAN SEGLE

Programa de música antiga. Selecció, guió i presentació a càrrec de Joan Vives. **L'AUSTRIA DE FINALS DEL SEGLE XVII:** Biber, Schmelzer, Muffat... EL PARNAS.

16.00 CAPSA DE MÚSICA

BRAHMS: Simfonia n. 2, op. 73. Orquestra Filharmònica de Los Angeles. Dir.: Carlo Maria Giulini. (49m). **CHOPIN:** Sonata per a violoncel i piano en sol m, op. 65. Stanislas Firlej. Anna Wesolowska. (26m). **TXAI-KOVSKI:** Moscou, cantata. Nina Terentieva, mezzosoprano. Nikolay Sukirov, bariton. Orquestra dirigida per Andrey Chistiakov. (23m). **JANACEK:** En un camí ple d'herba, primer quadern. Alain Planès, piano. (30m). **TARTINI:** Concert per a flauta i orquestra en Sol M. James Galway. I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. (10m). **SARASATE:** Zapateado. Angel Jesús García, violí i piano. (3m). **MILHAUD:** Saudades do Brasil, 4 danses. Orquestra Nacional de França. Dir.: Leonard Bernstein. (7m). **SOMIS:** Sonata de cambra per a violí i violoncel op. 2 n. 4. Alexandre Benderski, Boris Baraz. (13m).

19.00 NOUS INTÈRPRETS

BACH: Sonata per a violí sol.

BWV 1001 (dos moviments). Joan Orpella. (9m). TAKEMITSU: Les yeux clos. Ramon Porter, piano. (7m). BEETHOVEN: Sonata per a violoncel i piano n. 3, op. 69. Rodolfo Zanni. Josep M. Comajuncosas. (23m). BARTOK: 15 cançons camperoles hongareses. Mercè Hervada, piano. (13m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 23 de setembre de 1992 a l'Institut Francesc de Barcelona. AVANTGUARDES A CATALUNYA. Obres de SATIE, POULENC, MOMPOU, GERHARD i WEILL. Anna Ricci, mezzosoprano. Àngel Soler, piano. (73m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 11 D'ABRIL DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BEETHOVEN: Simfonia n. 9, op. 125. Elisabeth Schwarzkopf, soprano. Elisabeth Hogen, mezzosoprano. Julius Patzak, tenor. Hans Hotter, baix. Associació Coral de la Societat d'Amics de la Música de Viena. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Herbert von Karajan. (65m). XOSTAKOVITX: Concert per a violoncel i orquestra n. 1, op. 107. Pierre Struch. Orquestra Regional de Picardia "Le Sinfonietta" Dir. A. Myrat. (30m). VIVALDI: Sonata de cambra a tres, op. 1 n. 9, RV 75. Solistes de Moscou-Montpellier. (7m). ARRIAGA: Obertura Els esclaus felços. Orquestra de Cambra anglesa. Dir.: Jesús López Cobos. (8m). LALO: Quartet de corda op. 45. Quartet de corda de París.

(27m). SCHUMANN: Frauenliebe und Leben, op. 42 (Amor i vida d'una dona) Brigitte Fassbaender, mezzosoprano. Irwin Gage, piano. (23m).

13.00 GRANS INTEGRALS

ELS CONCERTS DE MOZART Concert per a piano i orquestra n. 20, KV 466. Vladimir Ashkenazy, solista i director. Philharmonia Orchestra. (28m). Concert per a piano i orquestra n. 21, KV 467. Orquestra de Cambra de Praga. Solista i director: Paul Badura-Skoda. (27m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 MÚSICS DE CATALUNYA

LAMOTE DE GRIGNON: Monocromies. Orquestra de Cambra Gonçal Comellas. Dir.: Gonçal Comellas. (11m). FAURE: Nocturn n. 6, en Re b M. Sofia Puche, piano. (10m). FLETXA "EL VELL": La justa, ensalada. Studium Musicae de València. Hespèrion XX. Dir.: Jordi Savall. (19m). MORERA: Quartet op. 11. Orquestra de Cambra Gonçal Comellas. Dir.: Gonçal Comellas. (8m). SCHUMANN: Kreisleriana, op. 16. Adolf Pla, piano. (36m). TURULL: L'Amor Incert. (Textos de Rosa Leveroni). Carmen Bustamante, soprano. Orquestra de Cambra de l'Empordà. Dir.: Carles Coll i Costa. (13m).

16.00 CAPSA DE MÚSICA

SCHUMANN: Concert per a violoncel i orquestra, op. 129. Jacqueline du Pré. New Philharmonia Orchestra. Dir.: Daniel Barenboim. (25m). FIELD: Sonata per a piano op. 1 n. 3. Miceál O'Rourke. (16m). CIURLIONIS: El mar, poema simfònic. Orquestra Filharmònica Eslovaca. Dir.: Juozas Domarkas. (27m). PRADAS GALLÉN: "Venid valencianos" i "Hola, hola, au". Capella de Ministrers. (10m). CHERUBINI: Quartet de corda n. 2. Quartet Melos. (27m). HAYDN: Concert per a trompeta i orquestra Hob. VIIe:1. Wynton Marsalis. The London Concert. Dir.: Raymond Leppard. (14m). SAUGUET: Les Forains, ballet. Orquestra dels Concerts Lamoureux. Dir.: Henri Sauguet. (27m). CROFT: Suite de "The twin rivals" The Parley of Instruments. Dir.: Roy Goodman. (16m).

19.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Alex Robles. LA CLAU DEL PENTAGRAMA: El Museu de la Música. EL PODER DEL CANT: L'hereu riera. La filadora.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE...."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 3 de desembre de 1995 al Casal Francès de Centelles. CONCERT DE SARDANES I MÚSICA PER A COBLA. Obres de MARTÍNEZ COMIN. Enric Pous, recitador. Lina Serracarbassa, arpa. Robert Armengol, percussió. Cobla Mediterrània. Dir.: Jesús Ventura. (63m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 MÚSICA DEL SEGLE XX

ADAMS: Harmonielehre. Orquestra Simfònica de la Ciutat de Birmingham. Dir.: Simon Rattle. (40m). FINE: Partita. Quintet de Vent Reykjavik. (14m). KABALEVSKI: Colas Breugnon, obertura. Orquestra Nacional Russa. Dir.: Mikhail Pletnev. (6m). ROTA: Concert per a corda. Gruppo Strumentale Musica d'Oggi. Dir.: Karl Martin. (14m). GORECKI: Totus tuus. Cor del King's College, Cambridge. Dir.: Stephen Cleobury. (9m).

02.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 12 D'ABRIL DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

PUCCINI: Missa de Glòria. Josep Carreras. Hermann Prey. Ambrosian Singers. Philharmonia Orchestra. Dir.: Claudio Scimone. (48m). PAGANINI: Trio concertant per a viola, guitarra i violoncel. Trio Paganini. (29m). MUSSORGSKI: Dansa dels esclaus perses de La Khovantxina. Orquestra Filharmònica Eslovaca. Dir.: Kurt Redel. (7m). DUFAY: Alma Redemptoris Mater, motet. András Soós. Agnès Doboszay. János Mezei. Schola Hungarica. Dir.: László Doboszay. (3m). SMETANA: Pels prats i els boscos de la Bohèmia. Poema simfònic del cicle "La meva pàtria". Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: James Levine. (13m). HAYDN: Nocturn n. 1, Hob. II:25. Robert Dohn, flauta. Lajos Lencsés, oboè. Orquestra de Cambra Eslovaca. Dir.: Bohdan Warchal. (13m). DONI-

ZETTI: Alina, Regina di Golconda, obertura. Orquestra de la Ràdio TV Belga de Brussel·les. Dir.: Silvano Frontalini. (7m). F.COUPERIN: Les Nations: La Piamontesa. Solistes Barrocs Europeus. (19m). GLINKA: Trio patètic en re m. Trio Borodin. (18m).

13.00 GRANS INTEGRALS

ELS CONCERTS DE MOZART Concert per a piano i orquestra n. 22, KV 482. Karl Engel. Orquestra del Mozarteum de Salzburg. Dir.: Leopold Hager. (33m). Concert per a piano i orquestra n. 23, KV 488. Christian Zacharias. Staatskapelle de Dresden. Dir.: David Zinman. (25m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

19.00 GRANS INTÈRPRETS

MSTISLAV ROSTROPOVITX MILHAUD: Concert per a violoncel i orquestra n. 1, op. 136. Orquestra Filharmònica de Moscou. Dir.: Gennadi Rozhdestvenski. (15m). BACH: Tres preludis Corals (arranjats per Kodaly). Herbert Tachezi, orgue. (15m). ELGAR: Concert per a violoncel i orquestra op. 85. Orquestra Filharmònica de Moscou. Dir.: Gennadi Rozhdestvenski. (24m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 CONCERTS QUE HAN FET HISTÒRIA

Temporada d'òpera del Liceu de Barcelona de l'any 1930. USAN-DIZAGA: Las Golondrinas (1er acte). (26m). MOZART: Così fan tutte, tres àries. (17m). DONIZETTI: "Una furtiva lagrima", ària de l'òpera L'Elisir d'Amore. (4m). ROSSINI: Il Barbiere di Siviglia. (Obertura i fragments de l'acte I). (40m). VERDI: Aida. Obertura. (12m). MUSSORGSKI: Khovantxina. Preludi. (6m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per TV3 el dia 10 de desembre de 1995 al Palau de la Música Catalana. CONCERT DE NADAL. Valsos i polques de la família STRAUSS. Orquestra Simfònica del Vallès. Dir.: Jordi Mora. (87m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 13 D'ABRIL DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia.
Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 MÚSICA PER A COBLA
DANSES DE LA GARROTXA: Ball de Sant Isidre, Ball del burro, Ball de gegants, Coblà la Principal de la Bisbal. (11m). **BERNAT:** "Un racó de claustre", "Més enllà", sardanes, Coblà Sabadell. Dir.: Jesús Ventura. (11m). **CRISTAU:** La cançó del Rabadà, glossa per a coblà, Coblà Montgrins. (10m). **JOSEP SERRA:** El profeta, vals, El pilot, schottisch, El grumete, vals-socis, Coblà Sant Jordi. Dir.: Jordi León. (8m). **CANÇONS POPULARS CATALANES:** Dintre el bosc, A Montserrat, Orfeó de Sants, Coblà Sant Jordi. Dir.: Jordi León. (8m).

10.00 PENTAGRAMA
Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 L'ÀUDIOVISUAL
Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 GRANS OBRES
HASSE: Píram i Tisbe, intermezzo tràgic, Barbara Seckick, Suzanne Gari, Michel Lecocq, Capella Clementina. Dir.: Helmut Müller-Brühl. (109m).

00.30 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 14 D'ABRIL DE 1996

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia.
Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 MÚSIQUES MÍSTIQUES
BIBER: Rèquiem. Solistes vocals. Cor i Orquestra Barroca de la Nederlandse Bachvereniging. Dir.: Gustav Leonhardt. (27m). **PUCCINI:** Requiem a tres veus, viola i orgue, Elisa Ardinghi, viola, Marco Tomei, orgue, Cappella Musicale Santa Cecilia. Dir.: Gianfranco Cosmi. (8m). **CAMPRA:** Missa de Requiem. Solistes vocals. Cor i Orquestra de la Chapelle Royale. Dir.: Philippe Herreweghe. (44m). **SCHUMANN:** Requiem für Mignon, op. 98 b. Audrey Michael, Lília Bizimeche-Eisinger, Elisabeth Silveira, Susanna Teiseira, Markus Schaeffer, Michael Brodard. Cor i Orquestra de la Fundació Gulbenkian de Lisboa. Dir.: Michel Corboz. (12m). **WEILL:** Das Berliner Requiem, Alexandre Laiter, tenor, Peter Kooy, baix, Cor de la Chapelle Royale. Conjunt Musiques Oblique. Dir.: Philippe Herreweghe. (18m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 DIVERTIMENT

Un migdia musical on es combina la música amb la informació i la participació dels nostres oients.
BLOC DE NOTES. EL TREN-CACLOSQUES. SAC DE DUBTES.

15.00 "A LA MANERA DE...."
Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA
MORLACCHI: Il barbiere di Siviglia, òpera en quatre actes. Alessandra Ruffini, Maurizio Comencini, Giorgio Gatti, Romano Franceschetto, Aurio Tomicich. Orquestra Juvenil "In Canto" de Terni. Dir.: Gabriele Catalucci. (145m).

20.00 SELECCIÓ DE JAZZ
Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 CONCERT IMAGINARI
Guió i selecció: Raimon Colomer i Joan Vives.

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia.
Presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

DILLUNS, 15 D'ABRIL DE 1996

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia.
Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES
Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA
CARTELLIERI: Divertimento per a vent n. 2, Consortium Classicum. (19m). **ARNOLD:** Hobson's Choice, suite orquestral. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Richard Hickox. (17m). **DVORAK:** Trio amb piano op. 26, Trio Fontenay. (27m). **J.Ch.BACH:** Simfonia op. 6 n. 3. Orquestra de Cambra Holandesa. Dir.: David Zinman. (7m). **HONEGGER:** Simfonia n. 2 per a orquestra de corda i trompeta, Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Serge Baudo. (25m). **BELLINI:** Salve Regina en fa m. Solistes vocals. Cors de la Ràdio i TV Txeca. Orquestra Simfònica de Praga. Dir.: Edoardo Brizio. (6m). **BEETHOVEN:** Romança per a violí i orquestra n. 2, op. 50. Itzhak Perlman. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Daniel Barenboim. (9m). **RODRIGO:** Elogi de la guitarra. Marc Jean-Bernard, guitarra. (15m). **MO-**

ZART: Simfonia n. 29, KV 186a (KV 201). The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder i Christopher Hogwood. (31m).

13.00 GRANS INTEGRALS
ELS CONCERTS DE MOZART. Concert per a piano n. 24, KV 491. Daniel Barenboim, solista i director. Orquestra de Cambra Anglesa. (32m). Concert per a trompa n. 4, KV 495, Radovan Vlatkovic. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Jeffrey Tate. (18m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 LA CANTATA DEL CAFÈ
Programa de música coral. Selecció, guió i presentació: Alex Robles. **LA VIENA DE FRANZ SCHUBERT. EL RITME DEL COR:** Novetats discogràfiques, concerts i notícies que fan referència al món coral.

16.00 CAPSA DE MÚSICA
M.HAYDN: Simfonia n. 15, P. 41. Orquestra de Cambra Eslovaca. Dir.: Bohdan Warchal. (12m). **KIRCHNER:** Set Preludis op. 9 (quadern I). Irene Barbuceanu, piano. (25m). **S.WAGNER:** Obertura de l'òpera "La tilia sagrada". Orquestra Filharmònica Rheinland-Pfalz. Dir.: Werner Andreas Albert. (17m). **J.A. BENDA:** Simfonia n. 4. Orquestra de Cambra Salieri. Dir.: Tamás Pal. (7m). **HANDEL:** Silete venti, motet Lynne Dawson. Cor i Orquestra The Sixteen. Dir.: Harry Christophers. (26m). **PROKOFIEV:** Simfonia concertant per a violoncel i orquestra, op. 125. R. Wallfisch. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: N. Järvi. (38m). **AMON:** Quartet per a trompa i corda, op. 20 n. 1. Albert Linder. Václav Rábl, Henry Stenström. Göran Holmstrand. (15m). **GOETZ:** Concert per a piano i orquestra n. 1. Volker Banfield. Orquestra Filharmònica de la Ràdio de Hannover. Dir.: Werner Andreas Albert. (19m).

19.00 ALMANAC
Un espai destinat a evocar i revivir els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Alex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SELECCIÓ DE NOVETATS
Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 TEMPORADA DE L'ÒBC
CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 13 d'abril de 1996 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. **BEETHOVEN:** Simfonia n. 7, op. 92. **BERIO:** Simfonia.

Swingle Singers. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Edmon Colomer.

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia.
Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 16 D'ABRIL DE 1996

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia.
Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES
Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA
JANACEK: Suite per a orquestra, op. 3. Orquestra Filharmònica de Brno. Dir.: Frantisek Jilek. (14m). **SPOHR:** Concert per a violí n. 2, op. 2. Ulf Hoelscher. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Christian Fröhlich. (23m). **ARRIAGA:** Quartet de corda n. 2. Quartet Rassoumovsky. (21m). **BEETHOVEN:** Simfonia n. 3, op. 55 "Heroica". Orquestra Revolucionària i Romàntica. Dir.: John Eliot Gardiner. (44m). **MEYERBEER:** Sis lieder per a quatre veus d'home, op. 50. Die Singphoniker. (11m). **HANDEL:** Concerto grosso op. 6, n. 1. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Iona Brown. (13m). **KROMMER:** Concert per a clarinet i orquestra, op. 86. Thomas Friedli. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Antony Pay. (26m). **J. STRAUSS:** Acceleracions, vals op. 234. Orquestra Johann Strauss de Viena. Dir.: Willi Boskovsky. (8m).

13.00 GRANS INTEGRALS
ELS CONCERTS DE MOZART Concert per a piano i orquestra n. 25, KV 503. F. Gulda. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: C. Abbado. (35m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 MOMENTS LÍRICS
BARBIERI: El barberillo de Lavapiés, sarsuela en tres actes. Maria Bayo, Lola Casariego, Manuel Lanza, José A. Sempere, Stefano Palatchi, Joan Pons. Cors Polifònic Universitari de La Laguna i Reyes Bartlet. Rondalla de Tenerife. Orquestra Simfònica de Tenerife. Dir.: Víctor Pablo Pérez. (67m). **VERDI:** I Lombardi alla Prima Croacia (fragments). Josep Car-

reras. Renata Scotto. Rina Pallini. Cors i Orquestra del Teatre Regio de Parma. Dir.: Carlo Felice Cillario. (21m). GRAUN: Escena de l'òpera "Rodelinda, regina dei langobardi". Jochen Kowalski, contratenor. Orquestra de Cambra de Berlín. Dir.: Max Pommer. (12m).

16.00 CAPSA DE MÚSICA

FAURE: 4 Valsos capricis. Jean-Philippe Collard, piano. (26m). SEIXAS: Simfonia en Si b M. Nova Filharmonia Portuguesa. Dir.: Alvaro Cassuto. (9m). FOERSTER: Primavera i desig, poema simfònic op. 93. Orquestra Simfònica de Praga. Dir.: Václav Smetáček. (18m). SCHUBERT: Fantasia per a violí i piano, Op. pòst. 159. D 934. Gérard Poulet. Noel Lee. (25m). PERGOLESI: Missa Romana. Dorothea Röschmann. Sibylla Rubens. Ulla Seeb. Claudia Schubert. Alexander Judenkov. Rudolf Rosen. Andreas Fischer. Cor de Cambra de Praga. Orquestra de Cambra de Stuttgart. Dir.: Martin Sieghart. (31m). RESPIGHI: Adagio amb variacions per a violoncel i orquestra. Mstislav Rostropovich. Orquestra Filharmònica de Moscou. Dir.: Gennadi Rozhdestvenski. (12m). RUFFO: Quatre "Capricci" a tres veus. Accademia Strumentale Italiana. Dir.: Alberto Rasi. (13m). HUMMEL: Septet per a piano, flauta, oboè, trompa, viola, violoncel i contrabaix, op. 74. Melos Ensemble. (29m).

19.00 GRAVACIONS HISTÒRIQUES

ENREGISTRAMENTS DE 1957. GLAZUNOV: Concert per a violí i orquestra, op. 82. Nathan Milstein. Orquestra Simfònica de Pittsburgh. Dir.: William Steinberg. (19m). SCHUBERT: Cinc lieder amb text de Goethe. Irmgard Seefried, soprano. Erik Werba, piano. (14m). R. STRAUSS: Burleske. Byron Janis, piano. Orquestra Simfònica de Xicagó. Dir.: Fritz Reiner. (20m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

XARXA DE CLÀSSICA A CATALUNYA. CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 22 de març de 1996 a la Casa de Cultura de Girona. Obres de VIVALDI i TXAIKOVSKI. Orquestra Da Camera. Dir.: Ricard Oliver.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 17 D'ABRIL DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia.

Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

RAKHMANINOV: Concert per a piano n. 1, op. 1. Earl Wild. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: J. Horenstein. (24m). HAYDN: Quartet de corda op. 17 n. 5, Hob. III:29. Quartet Tátrai. (19m). COMPÈRE: Omnium Bonorum plena. Orlando Consort. (11m). CHERUBINI: Simfonia en Re M. Orquestra de la Toscana. Dir.: Donato Renzetti. (29m). DOLLE: Suite per a violes n. 2, en do m. Wieland Kuijken. Sigiswald Kuijken. Robert Kohnen. (26m). MENDELSSOHN: Simfonia per a orquestra de corda n. 9, en Do M. Solistes d'Austràlia. Dir.: Ronald Thomas. (28m). TORELLI: Sonata, G. 1. Ensemble Seicentounovecento. Dir.: Sandro Verzari. (10m). BERLIOZ: Obertura de "Rob Roy". Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Alexander Gibson. (13m).

13.00 GRANS INTEGRALS

ELS CONCERTS DE MOZART Concert per a piano i orquestra n. 26, KV 537 "Coronació". Christian Zacharias. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: David Zinman. (33m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 EL GRAN SEGLE

Programa de música antiga. Selecció, guió i presentació a càrrec de Joan Vives. CLAVECINISTES DEL SEGLE XVII: Froberger i Louis Couperin. EL PARNAS.

16.00 CAPSA DE MÚSICA

SCHUMANN: Missa per a solistes, cor i orquestra, op. 147. Mitsuko Shirai. Peter Seiffert. Jan-Hendrik Rootering. Cor Des Städtischen Musikvereins de Düsseldorf. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Wolfgang Sawallisch. (43m). J. Ch. BACH: Trio amb piano op. 2 n. 3. Trio 1790. (8m). CLEMENTI: Simfonia n. 4. Philharmonia Orchestra. Dir.: Claudio Scimone. (29m). ALBINONI: Concert per a flauta travessera, dos violins i continu n. 2, en Sol M. Enrico Di Felice. Accademia Dei Solinghi. Dir.: Rita Peiretti. (16m). BOCCHERINI: Quartet de corda op. 2 n. 5, G 163. Quartet Sonare. (12m). MARTINU: La Revolta, comèdia ballet. Orquestra Simfònica de Praga. Dir.: Jiri Belohlavek. (17m). BRUHNS:

Ich liege und schlafe, cantata. Greta De Reyghere. James Bowman. Guy De Mey. Max Van Egmond. Ricercar Consort. (13m). BRAHMS: Sonata per a violí i piano n. 2 op. 100. Jaime Laredo. Jean-Bernard Pommer. (20m).

19.00 NOUS INTÈPRETS

SCHUBERT: Dos lieder. Griselda Ramon, soprano. Joan Carles López, piano. (7m). SCHUBERT: Quintet de corda op. 163, D 956. Enregistrament fet per Catalunya Música. Alumnes del Royal College of Music de Londres. (46m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SELECCIÓ DE NOVELTATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 22 d'abril de 1993 al Conservatori Superior Municipal de Barcelona. VI CICLE INTERNACIONAL DE MÚSICA CONTEMPORÀNIA. GUINOVART: Arabesc. JOLAS: B for Sonata. BOUCOURECHLIEV: Archipel IV. DEBUSSY: Sis Estudis del segon llibre. XENAKIS: Mists. Claude Helffer, piano. (78m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 18 D'ABRIL DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BOMTEMPO: Simfonia n. 2. Nova Filharmonia Portuguesa. Dir.: Alvaro Cassuto. (41m). ALBENIZ/C. HALFFTER: Rapsòdia espanyola per a piano i orquestra. Rosa Torres-Pardo. Orquestra Simfònica de Tenerife. Dir.: Víctor Pablo Pérez. (20m). R. STRAUSS: Tres himnes, op. 71. Johannes M. Kösters. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Claudio Abbado. (21m). VIVALDI:

Concert per a violoncel, RV 420. Ofra Harnoy. Orquestra de Cambra de Toronto. Dir.: Paul Robinson. (13m). DITTERSDORF: Simfonia en Fa M. "El rescat d'Andròmeda". (Simfonies a partir de les Metamorfosis d'Ovidi). Wiener Sinfonietta. Dir.: Kurt Rapf. (22m). KROMMER: Quartet per a flauta i corda, op. 17. Peter-Lukas Graf. Trio Carmina. (22m). RUBINSTEIN: Don Quixot, humoresca per a orquestra, op. 37. Orquestra Filharmònica Eslovaca. Dir.: Michael Halász. (21m).

13.00 GRANS INTEGRALS

ELS CONCERTS DE MOZART. Concert per a piano i orquestra n. 27, KV 595. Emil Gilels. Filharmònica de Viena. Dir.: Karl Böhm. (33m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 MÚSICS DE CATALUNYA

BACH: Sonata n. 1, BWV 1001. Gerard Claret, violí. (17m). BENGUEREL: Destructio. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Antoni Ros-Marbà. (15m). MONTEVERDI: Sancta Maria. Venite, sitientes. Escolania de Montserrat. Cassia M. Just, orgue. Dir.: Ireneu Segarra. (8m). VIOLA: Sonata en Re M, M 62. Maria Lluïsa Cortada, clavicèmbal. (6m). PUJOL: Tres peces espanyoles. Marco Socias, guitarra. (12m). GUERRERO: Cinc Villanesas. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana. Dir.: Jordi Casas. (15m). A. SOLER: Quintet n. 4, en la m. M. Cervera. A. Wachsmuth. A. Vauquet. M. Cervera. C. Jacottet. (23m).

16.00 CAPSA DE MÚSICA

TELEMANN: Schwanengesang, Música fúnebre per a Carlheil Sillem, TVWV 4:6. Barbara Schlick. Menchthild Georg. Christoph Prégardien. Gotthold Schwarz. La Stagione Frankfurt. Dir.: Michael Schneider. (44m). SAINT-SAËNS: Concert per a violí i orquestra n. 3, op. 61. Pierre Amoyal. Orquestra Nacional de França. Dir.: Charles Dutoit. (27m). BOCCHERINI: Quintet amb guitarra n. 5, G 449. Jakob Lindberg. Conjunt Barroc de Drottningholm. (24m). TXAIKOVSKI: Variacions sobre un tema rococó, op. 33. Raphael Wallfisch, violoncel. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Geoffrey Simon. (18m). PERGOLESI: Trio per a dos violins i continu en Si b M. Antonio Bigonzi. Davide Tagliani. Gabriele Catalucci. Anna Maria Kodur. (8m). MOZART: Simfonia n. 19, KV 132. The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder. (26m). LISZT: Tres lieder. Margaret Price, soprano. Cyprien Katsaris, piano. (13m).

19.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Alex Robles. EL PODER DEL CANT: El galop de cortesia. "EL RETRAT DE..." G.F. HANDEL.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE...."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CON- CERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 17 de juny de 1993 al reial Monestir de Sant Cugat del Vallès. III CICLE MONOGRÀFIC INTERNACIONAL DE MÚSICA. BACH: Suite francesa n. 1, BWV 812. Toccatà n. 7, en Sol M. Preludi i Fuga sobre un tema d'Albinoni. Suite anglesa n. 6, BWV 811. Toccatà n. 5, en re m. Ilze Grubín, piano. (77m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 MÚSICA DEL SEGLE XX

FINZI: Intimations of Immortality, oda per a tenor, cor mixt i orquestra op. 29. Philip Landridge. Cor Filharmònic de Liverpool. Orquestra Filharmònica Royal Liverpool. Dir.: Richard Hickox. (46m). BRAXTON: Composició 139. Marianne Schoeder, piano. (12m). NONO: Per Bastiana. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Michael Gielen. (15m). ZAGAR: Música per a vídeo, per a orquestra de cambra. Veni. Dir.: Anton Popovic. (10m).

02.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 19 D'A- BRIL DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

RIMSKI-KORSAKOV: Simfonia n. 2 "Antar". Suite Simfònica op. 9. Orquestra Nacional de l'URSS. Dir.: E. Svetlanov. (37m). PUCCINI (senior): Missa a quatre veus a cappella. Cappella Musicale Santa Cecilia. Orquestra lírico-sinfònica del Teatre del Giglio de Lucca. Dir.: Gianfranco Cosmi. (19m). GIULIANI: Gran serenata, op. 82. Virginia Sindelar, flauta. Richard Schilling, guitarra. (15m). REINECKE: Andante i variacions, op. 6. Thomas Hitzlberger i Georg Schütz, duet

de piano. (12m). HAYDN: Concert per a oboè i orquestra Hob. VIIc:1. Derek Wickens. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Elgar Howarth. (23m). RAMEAU: Dardanus. Suite. Orquestra del segle XVIII. Dir.: Frans Brüggen. (25m). GOUNOD: Quartet de corda n. 3 en la m. Quartet Bessler-Reis. (18m). WAGNER: Les fades. Obertura. Orquestra del Concertgebouw. Dir.: Edo de Waart. (11m).

13.00 GRANS INTEGRALS

ELS CONCERTS DE MOZART. Concert per a clarinet i orquestra KV 622. Hans Deinzer, clarinet. Collegium Aureum. Dir.: Franz Josef Meier. (28m). Concert per a violí i orquestra, KV 271a (atribució dubtosa). Henryk Szeryng. Orquestra New Philharmonia. Dir.: Alexander Gibson. (29m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES I AGENDA MUSICAL

14.13 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

19.00 GRANS INTERPRETS

MSTISLAV ROSTROPOVITX. BERNSTEIN: Tres meditacions de "Mass". Orquestra Filharmònica d'Israel. Dir.: L. Bernstein. (17m). HAYDN: Divertiment op. 100, n. 2 i 6. J. P. Rampal, flauta. I. Stern, violí. (16m). SAINT-SAËNS: Concert per a violoncel i orquestra n. 1. Orquestra Simfònica de l'URSS. Dir.: Victor Dubrovsky. (18m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES I AGENDA MUSICAL

20.13 CONCERTS QUE HAN FET HISTÒRIA

El 10 de juliol de 1927 Pau Casals va ser nomenat fill predilecte de la ciutat del Vendrell. La festa de la commemoració va aplegar gran nombre de personalitats. BEETHOVEN: Obertura Leonora n. 3 op. 72a. (14m). MORERA: Serra amunt, sardana. (4m). WAGNER: Tannhäuser. Obertura. (22m). WEBER: Oberon (Obertura de l'òpera). (9m). BEETHOVEN: Simfonia n. 5, op. 67. (31m). WAGNER: Lohengrin, preludi de l'acte primer. (10m). WAGNER: Obertura de Rienzi. (12m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CON- CERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 29 de juny de 1995 a l'Església Parroquial de Matadepera. XV FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA. Obres de PALESTER, GOMOLKA, GORCZYKI, ZIELENSKI, LUCIUK, PENDERECKI i SCHUBERT. Solistes vocals. Cor de Cambra de Cracòvia. Orquestra de Cambra Tarnowska. Dir.: Stanislav Krawczynski. (67m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 20 D'A- BRIL DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 MÚSICA PER A COBLA

ARISA: Princesa Petra. Ball de la Petra. Cobla Montgrins. Santi Arisa & Lakatans. (10m). GIL: "Horta Picassiana", "La roca de Benet", sardanes. Cobla Montgrins. (9m). BALL DE GITANES: Toc de festa, Masurca, Galop. Cobla Principal de la Bisbal. Dir.: Francesc Cassú. (8m). SERRA: La fira, esbós simfònic. Cobles La Principal de la Bisbal i Montgrins. Dir.: Francesc Cassú. (7m). COMIN: Triptic de records. Cobla Mediterrània. Josep M. Bernat. (7m). VENTURA: "Per tu ploro", "El cant dels ocells", sardanes. La Principal de la Bisbal. (7m).

10.00 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 L'AUDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 GRANS OBRES

CHIARINI: Il geloso schernito, intermezzo (atribuït a G.B. Pergolesi). Alessandra Rossi de Simone. Giorgio Gatti. Grup Instrumental de l'Orquestra Simfònica de Sassari. Dir.: Gabriele Catalucci. (74m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 21 D'A- BRIL DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 MÚSIQUES MÍSTIQUES

LULLY: Dies Irae. Solistes vocals. Conjunt vocal "A Coeur joie" de Valence. Orquestra de Cambra Jean-François Paillard. (23m). GAZZANICA: Dies Irae. Conjunt vocal i instrumental Capella Musical de la Catedral de Verona. Dir.: Alberto Turco. (29m). PENDERECKI: Dies Irae, oratori a la memòria de les víctimes d'Auschwitz. Solistes vocals. Cor i Orquestra Filhar-

mònica de Cracòvia. Dir.: Henryk Czyz. (24m). MONTEVERDI: Cantate Domino. Solistes vocals i membres del conjunt instrumental de la "Società cameristica di Lugano". (7m). CAMPRA: Cantate Domino. Solistes vocals. Cor i Orquestra Le Concert Spirituel. Dir.: Hervé Niquet. (14m). BUXTEHUDE: "Cantate Domino", cantata BuxWV 12. Solistes vocals. The Amsterdam Baroque Orchestra. Dir.: Ton Koopman. (8m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DI- RECTE DE LA MISSA CON- VENTUAL DES DEL MONES- TIR DE MONTSERRAT

12.30 DIVERTIMENT

Un migdia musical on es combina la música amb la informació i la participació dels nostres oients. BLOC DE NOTES. EL TRENCACLOSQUES. SAC DE DUBTES.

15.00 "A LA MANERA DE...."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 TEMPORADA D'ÒPE- RA DE CATALUNYA MÚSICA

G.B. PERGOLESI: Adriano in Siria, òpera en tres actes. Susanna Anselmi. Daniela Dessi. Ezio di Cesare. Gloria Banditelli. Jolanta Omilian. Lucia Mazzaria. Orquestra de Cambra de l'Òpera de Roma. Dir.: Marcello Panni. (161m).

20.00 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Raimon Colomer i Joan Vives.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

DILLUNS, 22 D'ABRIL DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BRIAN: Simfonia n. 7 en Do M. Orquestra Filharmònica Royal Liverpool. Dir.: Charles Mackerras. (43m). CIMAROSA: Concert per a clavicèmbal i orquestra, en Si b M. János Sebestyén. Orquestra de

Cambra Franz Liszt. Dir.: János Rolla. (22m). MEYERBEER: Quintet amb clarinet en Mi b M. Dieter Klöcker. Philharmonia Quartett de Berlin. (21m). CHARPENTIER: Luctus morte augustissimae Mariae Theresiae Reginae Galliae, música pel funeral de la Reina Maria Teresa, H 331. Solistes vocals. Cor de Cambra de Namur. Musica Polyphonica. Dir.: Louis Devos. (12m). ELGAR: Cockaigne (In London town). Obertura. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Alexander Gibson. (14m). MOZART: Sonata per a pianoforte i violí, KV 376 "Opus II". Temenuschka Vesselinova. Chiara Banchini. (19m). M.HAYDN: Simfonia n. 1, P. 35. Orquestra de Cambra Eslovaca. Dir.: Bohdan Warchal. (15m). SCHUMANN: Obertura Manfred, op. 115. Orquestra Filharmónica de Los Angeles. Dir.: Carlo Maria Giulini. (14m).

13.00 GRANS INTEGRALS
ELS QUARTETS DE CORDA DE DVORAK. Quartet de corda n. 1, op. 2, (B.8). Quartet de corda de Praga. (48m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 LA CANTATA DEL CAFÉ
Programa de música coral. Selecció, guió i presentació: Àlex Robles. LA VIENA DE FRANZ SCHUBERT. EL RITME DEL COR: Novetats discogràfiques, concerts i notícies que fan referència al món coral.

16.00 CAPSA DE MÚSICA
VOLKMANN: Serenata n. 3, op. 69. Catherine Tunnell, violoncel. Deutsche Kammerakademie Neuss. Dir.: Johannes Goritzki. (14m). CORRETTE: Sonata per a flauta, violí, violoncel i clavicèmbal, op. 14 n. 3. Le Nouveau Quatuor. (7m). CARVALHO: Penélope, obertura. Nova Filharmonia Portuguesa. Dir.: Alvaro Cassuto. (8m). CATALANI: Impressioni, deu peces per a piano. Pietro Spada. (33m). J.Ch.BACH: Simfonia op. 6 n. 5. Orquestra de Cambra Holandesa. Dir.: David Zinman. (8m). MONTEVERDI: Ballo delle ingrate. Catherine Bott. Tessa Bonner. Michael George. New London Consort. Dir.: Philip Pickett. (38m). BRAHMS: Quintet amb clarinet, op. 115. Thea King. Quartet Gabrieli. (38m). DVORAK: Obertura Hussite. Orquestra Simfónica de Londres. Dir.: István Kertész. (14m).

19.00 ALMANAC
Un espai destinat a evocar i revivir els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SELECCIÓ DE NOVE-TATS
Presentació de les últimes nove-

tats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 TEMPORADA DE L'OBC

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 19 d'abril de 1996 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. STRAVINSKI: Suite Pulcinella. L'ocell de foc. DEBUSSY: Ibèria. MOMPOU: Cinc melodies de Paul Valéry. Maria Lluïsa Muntada, soprano. Orquestra Simfónica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Ernest Martínez Izquierdo.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 23 D'A-BRIL DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendas musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES
Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

TXAIKOVSKI: Simfonia Manfred, op. 58. Orquestra Filharmónica. Dir.: Vladimir Ashkenazy. (56m). RICHTER: Concert per a oboè en Fa M. Lajos Lencsés. Orquestra de Cambra Eslovaca. Dir.: Bohdan Warchal. (15m). ELGAR: La bandera de Sant Jordi, op. 33. Cor Simfónica de Londres. Orquestra Simfónica del Nord d'Anglaterra. Dir.: Richard Hickox. (29m). C.Ph.E.BACH: Sonata per a viola de gamba i baix continu, Wq 136. Paolo Pandolfo. Rinaldo Alessandrini. (21m). BARTOK: Danses populars romaneses. Tonkuenstler Kammerorchester. Dir.: Bijan Khadem-Missagh. (7m). GLAZUNOV: Simfonia n. 1, op. 5. Orquestra Simfónica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Neeme Järvi. (32m).

13.00 GRANS INTEGRALS

ELS QUARTETS DE CORDA DE DVORAK. Quartet de corda n. 2, (B.17). Quartet de corda de Praga. (49m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 MOMENTS LÍRICS

ZELLER: L'ocellaire (extractes). Erika Köth. Renate Holm.

Rudolf Schock. Cor Günther Arndt. Orquestra Simfónica de Berlín. Dir.: Frank Fox. (32m). BIZET: Don Procopio, extractes de l'òpera. Mady Mesplé. Alain Vanzo. Jules Bastin. Ernest Blanc. Robert Massard. Orquestra Lírica de l'Orfe. Dir.: Bruno Amaducci. (61m). CHAPI: Duo de Felipe i Mari Pepa, de la sarsuela La Revoltosa. Teresa Tourne. Renato Cesari. Coro Cantores de Madrid. Orquestra de Concier-tos de Madrid. Dir.: Pablo Soroza-bal. (6m).

16.00 CAPSA DE MÚSICA

R.STRAUSS: Simfonia per a instruments de vent, "El taller feliç". Solistes de vent de l'Orquestra de Cambra d'Europa. Dir.: Heinz Holliger. (39m). ROMAN: Suite per a clavicèmbal n. 4. Joseph Payne. (22m). MOZART: Cassació KV 99. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (19m). MILHAUD: Le boeuf sur le toit. Orquestra de París. Dir.: Semyon Bychkov. (17m). MENDELSSOHN: Sonata n. 6, en re m. Marie Claire Alain, orgue. (14m). BACH: "Weichet nur, betrübte Schatten" (Aparteu-vos, ombres lúgubres), cantata de casament BWV 202. Greta De Reyghere, soprano. Ricercar Consort. (20m). ROSEN-MÜLLER: Simfonia n. 4. Hespèrion XX. Dir.: Jordi Savall. (8m). PROKOFIEV: Sonata per a piano n. 2, op. 14. Laurent Cabasso. (18m). HAYDN: Nocturn n. 6, Hob. II:30. Robert Dohn, flauta. Lajos Lencsés, oboè. Orquestra de Cambra Eslovaca. Dir.: Bohdan Warchal. (6m).

19.00 GRAVACIONS HISTÒRIQUES

ENREGISTRAMENTS DE 1955. XOSTAKOVITX: Obertura Festiva, op. 96. Orquestra Filharmónica de Leningrad. Dir.: Evgeni Mravinsky. (6m). DEBUSSY: La Damselle Elue. Victòria dels Àngels. Carol Smith. Orquestra Simfónica de Boston. Dir.: Charles Munch. (19m). KABALEVSKI: Concert per a violí i orquestra op. 48. David Oistrakh. Orquestra Nacional de l'URSS. Dir.: D. Kabalevski. (16m). D'ANNUNZIO: La Pisanella, extractes. Orquestra Simfónica de la RAI de Torí. Dir.: Ildebrando Pizzetti. (15m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

XARXA DE CLÀSSICA A CATALUNYA. CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 16 d'abril de 1996 al Teatre Metropol de Tarragona. Obres de MENDELSSOHN, VAN DER ROOST, FOOT i BARTOK. Marc Graubells, flauta. Orquestra Prima la Musica. Dir.: Dirk Vermeulen.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 24 D'ABRIL DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendas musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

SIBELIUS: Simfonia n. 3 op. 52. Orquestra Simfónica de Boston. Dir.: Colin Davis. (30m). C.STAMITZ: Concert per a clarinet i orquestra en Mi b M. Bohuslav Zahradnik. Orquestra de Cambra de Praga. Dir.: Frantisek Vajnar. (25m). SCHUMANN: Davidsbündlertänze, op. 6. Boris Berezovsky, piano. (38m). RAVEL: Ma Mère l'Oye. Orquestra Filharmónica de Berlín. Dir.: Pierre Boulez. (28m). SARRO: Coronatemi il crine, cantata. Sara Mingardo. Orquestra de Cambra In Canto. Dir.: Gabriele Catalucci. (19m). PAISELLO: Divertimento n. 3 per a flauta, violí, viola i violoncel. Quartetto Flautarte. (9m). ABEL: Simfonia op. 17, n. 3, en Re M. The Hanover Band. Dir.: Anthony Halstead. (11m). **13.00 GRANS INTEGRALS**
ELS QUARTETS DE CORDA DE DVORAK. Quartet de corda n. 3 (B.18). Quartet de corda de Praga. (70m).

14.15 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.25 EL GRAN SEGLE

Programa de música antiga. Selecció, guió i presentació a càrrec de Joan Vives. LA PRIMAVERA DE VIVALDI. EL PARNAS.

16.00 CAPSA DE MÚSICA

RODRIGO: Concert pastoral per a flauta i orquestra. Jennifer Stinton. Orquestra de Cambra Escocesa. Dir.: Stuart Bedford. (25m). GADE: Records d'Ossian, obertura op. 1. Orquestra Simfónica de la Ràdio Nacional Danesa. Dir.: Dmitri Kitaenko. (15m). VIVALDI: Sonata per a violí i baix continu op. 2 n. 6, RV 1. Salvatore Accardo. Bruno Canino. Rohan de Saram. (11m). J.STRAUSS(II): Die Publicisten, vals op. 321. Orquestra Filharmónica Eslovaca (Kosice). Dir.: Alfred Walter. (9m). RHEINBERGER: Trio amb piano n. 1, op. 34. Trio Göbel. Berlín. (40m). DELA-LANDE: Super Flumina Babi-

lonis. Solistes vocals. Les Arts Florissants. Dir.: William Christie. (17m). BEETHOVEN: Set variacions sobre un tema de "La flauta màgica", WOO 46. Alain Trudel, trombó. Guy Few, piano. (10m). BOCCHERINI: Simfonia op. 35 n. 3, G 511. Ensemble 415. Dir.: Chiara Banchini. (17m). ALFVEN: El rei de la muntanya, suite. Orquestra Reial Filharmònica d'Estocolm. Dir.: Neeme Järvi. (15m).

19.00 NOUS INTÈRPRETS

HUMMEL: Concert per a trompeta i orquestra en MI b M (reducció per a trompeta i piano). Miguel Angel Navarro. Lluís Avendaño. (18m). TURULL: Trama 12 per 12. Santiago de la Riva, violí. (7m). BEETHOVEN: Sonata per a piano op. 28 "Pastoral". Esperanza Muñoz. (22m). GUINJOAN: Fantasia per a clarinet i piano. Joan Pere Gil. Emili Blasco. (5m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 24 de maig de 1993 a Nick Havanna. VIII CICLE DE MÚSICA DEL SEGLE XX. Obres de VILLALOBOS, MARCO, TAVERNA-BECH, J.SOLER, TAKEMITSU, RODRIGUEZ PICO, GERHARD i M.ESCRIBANO. Montserrat Gascón, flauta. Xavier Coll, guitarra. (68m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 25 D'ABRIL DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES
Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

TXAIKOVSKI: Fantasia de concert, op. 56. Dimitris Sgouros,

piano. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Walter Weller. (28m). MOZART: Missa in honorem Sanctissimae Trinitatis, KV 167. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio de Leipzig. Dir.: Herbert Kegel. (32m). SMETANA: Quartet de corda n. 2. Quartet Talich. (18m). BACH: Obertura (Suite) per a orquestra n. 1, BWV 1066. La Petite Bande. Dir.: Sigiswald Kuijken. (23m). BRUCH: Concert per a violí i orquestra n. 2, op. 44. Salvatore Accardo. Orquestra de la Gewandhaus de Leipzig. Dir.: Kurt Masur. (26m). J.V.STAMITZ: Simfonia en La M. Orquestra de Cambra Eslovaca. Dir.: B. Warchal. (14m). C.Ph.E.BACH: Adoració al misericordiós, cantata, Wq 243. Barbara Schlick. Hilke Helling. Wilfried Jochens. Gotthold Schwarz. Rheinische Kantorei. Das Kleine Konzert. Dir.: Hermann Max. (19m).

13.00 GRANS INTEGRALS

ELS QUARTETS DE CORDA DE DVORAK. Quartet de corda n. 4, (B.19). Quartet de corda de Praga. (36m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 MÚSICS DE CATALUNYA

GARRETA: Sis cançons. Joan Cabero, tenor. Joan Rubinat, piano. (20m). GRANADOS: Minuetto, Oriental, Zarabanda i Villanesca (dances espanyoles op. 37). Würzburger Gitarrentrio. (17m). GUINJOAN: Concert per a guitarra i orquestra. Ignacio Rodes. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Edmon Colomer. (28m). JOPPLIN: Tres Ragtimes. Xavier Joaquin, percussió. Jordi Vilapinyó, piano. (13m). CANTS GREGORIANS: Missa dominical XI. Cor Monàstic de l'Abadia de Montserrat. Dir.: Odiló Cunill. (11m). BROTONS: Subtle Dialogues, per a fagot i percussió. William Dietz. Gary Cook. (7m).

16.00 CAPSA DE MÚSICA

STRADELLA: "Esule dalle sfere", cantata per les ànimes de purgatori. Lavinia Bertotti. Cristina Miatello. Antonio Abete. Cor i Orquestra de l'Accademia del Santo Spirito. Dir.: Sergio Balestracci. (34m). BRAHMS: Sonata per a violí i piano, op. 78 (versió per a violoncel i piano). Boris Pergamenschikow. Pavel Gililov. (33m). COPLAND: Short Symphony. Saint Paul Chamber Orchestra. Dir.: Dennis Russell Davis. (16m). ANONIM: Concert per a trompeta i orquestra en Mi b M. Ludwig Güttler. Neues Bachisches Collegium Musicum Leipzig. Dir.: Max Pommer. (12m). LISZT: Dos episodis del Faust de Lenau, poema simfònic. Orquestra Simfònica de Budapest. Dir.: Árpád Joó. (27m). HAYDN: Simfonia n. 12. Philharmonia Hungarica. Dir.: Antal Dorati. (17m). GLINKA: Quartet de corda en Fa M. Quartet de l'Orquestra Filharmònica de Leningrad. (21m).

19.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Alex Robles. LA CLAU DEL PENTAGRAMA: Viatge pel Rin. EL PODER DEL CANT: La dama d'Aragó.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE..."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 15 d'octubre de 1992 al Centre Cultural "Fundació Caixa de Terrassa". WAGNER/LISZT: Tristany i Isolda. BRAHMS: Quatre peces per a piano, op. 119. MOMPOU: Variacions sobre un tema de Chopin. ALBENIZ: Zaragoza. Miquel Farré, piano. (58m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 MÚSICA DEL SEGLE XX

WIENER: Concert per a orquestra i un piano principal. Jean Wiener. Orquestra dirigida per André Girard. (19m). HENZE: Apollo et Hyacinthus. Anna Reynolds, contralt. John Constable, clavicèmbal. London Sinfonietta. Dir.: Hans Werner Henze. (16m). BLOCH: De la vida jueva. Steven Isserlis, violoncel. Virtuòs de Moscou. Dir.: Vladimir Spivakov. (11m). BOLDEMAN: Lieder der Vergänglichkeit, op. 8. Hakan Hagegard, bariton. Orquestra Simfònica de la Ràdio Sueca. Dir.: Berislav Klobucar. (15m). XOSTAKOVITX: Quartet de corda n. 6, op. 101. Quartet Brodsky. (22m).

02.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 26 D'ABRIL DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

MERCADANTE: Concert per a flauta en Re M. James Galway. I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. (19m). RAFF: Sim-

fonia n. 5, op. 177, en Mi M "Leonora". Orquestra Simfònica de Ràdio Berlín. Dir.: Matthias Bamert. (52m). GIULIANI: Gran Quintet per a guitarra i corda, op. 65. Richard Savino. Quartet Artaria. (17m). VIVALDI: In turbata Mare Irato, RV 627. Emma Kirkby, soprano. Orquestra The Tafelmusik baroque. Dir.: Jean Lamon. (15m). HOFFMANN: Concert en Re M per a mandolina i orquestra. Elfriede Kunschak. Orquestra Pro-Musica de Viena. Dir.: Vinzenz Hladky. (20m). UCCELLINI: "Sonata Vigesima Settima". "Sonata Nona". The Arcadian Academy. Dir.: Nicholas McGegan. (8m). ROSSINI: Guillem Tell, obertura. Orquestra de la Royal Opera House, Covent Garden. Dir.: Carlo Rizzi. (12m). KRAUS: Simfonia en Do M. Orchestra of the Age of Enlightenment. Dir.: Antony Halstead. (12m).

13.00 GRANS INTEGRALS

ELS QUARTETS DE CORDA DE DVORAK. Quartet de corda n. 5, op. 9, (B.37). Quartet de corda de Praga. (33m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

19.00 GRANS INTÈRPRETS

MSTISLAV ROSTROPOVITX
BRAHMS: Concert per a violí, violoncel i orquestra op. 102. Boris Gutnikov. Orquestra Simfònica de l'URSS. Dir.: Boris Khaikin. (31m). XOSTAKOVITX: Concert per a violoncel i orquestra n. 1, op. 197. Orquestra Simfònica de l'URSS. Dir.: Evgeni Svetlanov. (25m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 CONCERTS QUE HAN FET HISTÒRIA

El març de 1927 Barcelona es va unir als actes de commemoració que es van celebrar arreu, amb motiu del centenari de la mort de Beethoven. BEETHOVEN: 33 Variacions sobre un vals d'Anton Diabelli, op. 120. "Variacions Diabelli". (52m). Sonata per a piano n. 14, Op. 27 n. 2. "Clar de Lluna" (dedicada a G. Guicciardi). (17m). Sis variacions sobre el duet "Nel cor più non mi sento" de l'òpera "La Molinara" de Paisiello, WoO 70. (6m). Fidelio. Obertura op. 72b. (7m). Quartet en Re M, op. 18 n. 3. (18m). Missa solemnis, op. 123 (Kyrie). (11m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 8 de juliol de 1995 a la Parroquia de Sant Pere de Berga. CICLE ELS ORGUES DE CATALUNYA.

SCHUMANN: Sis estudis per a orgue, op. 56. CIVIL: Variacions sobre una cançó nadalenca. PUEYO: Pensar. BRUACH: Variació coral sobre un tema de Messiaen. RHEINBERGER: Sonata per a orgue n. 7, op. 127. Montserrat Torrent, orgue. (59m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 27 D'ABRIL DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 MÚSICA PER A COBLA

BALL DE GITANES: Vals-jota, La Quadrilla. Cobla Principal de la Bisbal. Dir.: Francesc Cassú. (7m). GLOSSES POPULARS CATALANES: Caterina d'Alió. En Pere Galleri. Ramón Pla, tenora. Cobla Barcelona. (7m). VILADESAU: "Girona m'enamora", "La Vall d'Artes", "Aigua xelida", sardanes. Cobla La Principal d'Amsterdam. (13m). JOSEP SERRA: El capador, vals. La cigarrera, polka. Cobla Sant Jordi. Dir.: Jordi León. (7m). DANSES POPULARS: Ball de Majors, Ball de cercolets. Cobla Maravella. Dir.: Lluís Ferrer. (6m). GIL: "Tossal verd", "La poc-curulla", sardanes. Cobla Montgrins. (9m).

10.00 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

12.50 TRANSMISSIÓ DE LA SALVE, DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

13.15 EL DIA DE L'OIENT (CONTINUACIÓ)

20.00 L'ÀUDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 GRANS OBRES

GRETRY: La caravane du Caire, òpera-Ballet en tres actes. Jules Bastin. Gilles Ragon. Philippe Huttenlocher. Guy de Mey. Vincent Le Texier. Isabelle Poulenard. Greta de Reyghere. Cor de Cambra de Namur. Ricercar Academy. Dir.: Marc Minkowski. (119m).

00.30 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 28 D'ABRIL DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia.

Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 MÚSIQUES MÍSTIQUES

DESPRES: Missa Pange Lingua. Ensemble Clément Janequin. Ensemble Organum. Dir.: Marcel Pérès. (52m). BRUCKNER: Pange lingua, motet. Corydon singers. Dir.: Matthew Best. (5m). VECCHI: Pange lingua. Cor Bach de Salzburg. Innsbrucker Bläserkreis. Dir.: Howard Arman. (6m). JOSQUIN: Pange Lingua (Cant pla). The Tallis Scholars. Dir.: Peter Phillips. (4m). WREDE: Pange Lingua. Ensemble Daedalus. (7m). BRUNA: Pange Lingua Español de 5º tono por de sol re. Frédéric Muñoz. orgue. (6m). PALESTRINA: Pange Lingua. Cor del St. John's College de Cambridge. Dir.: George Guest. (9m). KODALY: Pange Lingua. Cor de Cambra de Pecs. Dir.: Aureil Tillai. (3m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 DIVERTIMENT

Un migdia musical on es combina la música amb la informació i la participació dels nostres oients. BLOC DE NOTES. EL TREN-CACLOSQUES. SAC DE DUBTES.

15.00 "A LA MANERA DE...."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

MOZART: Don Giovanni. Eberhard Wächter. Joan Sutherland. Luigi Alva. Gottlob Frick. Elisabeth Schwarzkopf. Giuseppe Taddei. Piero Cappuccilli. Graziella Sciutti. Cor i Orquestra Philharmonia. Dir.: Carlo Maria Giulini. (163m).

20.00 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Raimon Colomer i Joan Vives.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

DILLUNS, 29 D'ABRIL DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendas musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

FAURE: Requiem op. 48. Lucia Popp, soprano. Simon Estes, baix. Cor de la Ràdio de Leipzig. Capella Estatal de Dresden. Dir.: Colin Davis. (40m). HAYDN: Simfonia n. 3. The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (18m). LITOLFF: Scherzo del Concert Simfònic n. 4. Cristina Ortiz, piano. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Moshe Atzmon. (7m). G.B.SAM-MARTINI: Quintet n. 3. Ensemble 415. Dir.: Chiara Banchini. (16m). SCHACHT: Concertante en Si b m per a tres clarinets i orquestra. Dieter Klöcker. Oliver Linck. Waldemar Wandel. Orquestra Simfònica de Bamberg. Dir.: Hans Stadlmair. (28m). MENDELSSOHN: Obertura La bella Melusina, op. 32. Orquestra Simfònica de Montréal. Dir.: Charles Dutoit. (11m). DONIZETTI: Sonata en Re m (I). Larissa Kondratjewa i Reinhard Schmiedel, duet de pianos. (17m). SAINT-SAËNS: Cypres et Lauriers per a orgue i orquestra, op. 156. J.P. Kemmer. Orquestra de Ràdio Luxemburg. Dir.: Louis de Froment. (18m).

13.00 GRANS INTEGRALS

ELS QUARTETS DE CORDA DE DVORAK. Quartet de corda n. 6, op. 12 (B.40). Quartet de corda de Praga. (32m). Quartettsatz: Andante appassionato. Quartet de corda de Praga. (6m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 LA CANTATA DEL CAFÈ Programa de música coral. Selecció, guió i presentació: Alex Robles. LA VIENA DE FRANZ SCHUBERT. EL RITME DEL COR: Novetats discogràfiques, concerts i notícies que fan referència al món coral.

16.00 CAPSA DE MÚSICA

WAGENSEIL: Concert per a violoncel en Do m. Györgyi Korösi. Orquestra de Cambra Salieri. Dir.: Tamás Pál. (24m). KALLIWODA: Peça de saló per a oboè i piano, Op. 228. Paul Dombrecht. Jos van Immerseel. (10m). MERCADANTE: I Normanni a Parigi, obertura. Orquestra Simfònica Moldava. Dir.: Silvano Frontalini. (11m). BACH: Concert de Brandenburg n. 2. BWV 1047. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (12m). JANACEK: El Danubi, simfonia en quatre moviments. Karolina Dvorakova, soprano. Orquestra Filharmònica de Brno. Dir.: Frantisek Jilek. (16m). BOCCHERINI: Trio de corda op. 47 n. 2, G 108. Trio l'Europa Galante. (12m). STRAVINSKI: Concert per a piano i instruments de vent. Boris Berman. Orquestra de la Suisse Romande. Dir.: Neeme Järvi. (19m). SCHUMANN: Simfonia n.

2, op. 61. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Sergiu Celibidache. (41m). DORNEL: Sonata n. 4 "La Forceroy". François Fernandez, violi. Philippe Pierlot, baix de viola. Pierre Hantai, clavicèmbal. (12m). ELGAR: Ave maris stella, op. 2 n. 3. Cor del Trinity College de Cambridge. Dir.: Richard Marlow. (4m).

19.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviu els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Alex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SELECCIÓ DE NOVELTATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 TEMPORADA DE L'OBC

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 27 d'abril de 1996 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. WAGNER: Obertura Rienzi. MENDELSSOHN: Concert per a violi i orquestra op. 64. XOSTAKOVITX: Simfonia n. 6, op. 53. Alyssa Park, violi. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Vladimir Fedosseiev.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 30 D'ABRIL DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendas musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

FIBICH: Simfonia n. 3, op. 53. Orquestra Filharmònica de Brno. Dir.: Jiri Belohlávek. (37m). HAYDN: Sonata a tres, Hob. IV:F2. Jakob Lindberg, Ilaüt. Nils-Erik Sparf, violi. Lars Brolin, viola. Olof Larsson, violoncel. (15m). RAKHMANINOV: Tres cants russos per a cors i orquestra simfònica, op. 41. Cors russos Yurlov. Orquestra Simfònica de Moscou. Dir.: Evgueni Svetlanov. (14m). JOPLIN: Bethune Katia i

Marielle Labèque. (7m). VAN-HAL: Concert per a 2 fagots i orquestra. Annika Wallin i Arne Nilsson. The Umea Sinfonietta. Dir.: Jukka-Pekka Saraste. (23m). SAINT-SAËNS: El Carnaval dels Animals. The London Sinfonietta. Dir.: Charles Dutoit. (23m). STEFFANI: Begl'occhi, oh Dio, non più, duet. Rossana Bertini. Claudio Cavina. Arcadia. Dir.: Attilio Cremonesi. (10m). GERSHWIN: Un americà a París. Orquestra Simfònica de San Francisco. Dir.: Seiji Ozawa. (18m). MONTSALVATGE: Sonatina per a Yvette. Alicia de Larrocha, piano. (10m).

13.00 GRANS INTEGRALS

ELS QUARTETS DE CORDA DE DVORAK. Quartet de corda n. 7, op. 16 (B.45). Quartet de corda de Praga. (29m). Quartet de corda n. 8, op. 80 (B.57). Quartet de corda de Praga. (27m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 MOMENTS LÍRICS

CHUECA: Agua, azucarillos y aguardiente. Teresa Tourne. Maria Reyes Gabriel. Ana Higuera. Segundo García. Cor Cantors de Madrid. Orquestra de Concerts de Madrid. Dir.: Pablo Sorozábal. (24m). MOZART: L'Oca del Cairo, dramma giocoso, KV 422 (extractes). Dietrich Fischer-Dieskau. Edith Wiens. Peter Schreier. Douglas Johnson. Cor de la Ràdio de Berlín. Orquestra de Cambra Carl Philipp Emanuel Bach. Dir.: Peter Schreier. (44m). ÀRIES D'OPÈRES VIENESES, de Zeller, Lincke i Strauss II. Lucia Popp, soprano. Ambrosian Opera Chorus. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (14m). VERDI: "Madre, non dormi?". Escena II de l'Acte IV d'Il Trovatore. Joan Sutherland. Marilyn Horne. Luciano Pavarotti. Jake Gardner. Orquestra de l'Òpera de Nova York. Dir.: Richard Bonynge. (18m).

16.00 CAPSA DE MÚSICA

REBEL: Els elements. Les Musiciens du Louvre. Dir.: Marc Minkowski. (24m). SCHEIBE: Simfonia en Re M de la Cantata "Der Tempel des Ruhmes". Concerto Copenhagen. Dir.: Andrew Manze. (8m). CASTELNUOVO-TEDESCO: Concert per a dues guitarres, op. 201. Kazuhito Yamashita. Naoko Yamashita. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Leonard Slatkin. (19m). RIMSK-KORSAKOV: Quintet per a piano i instruments de vent. A. Nasedkine, piano. V. Vzerev, flauta. V. Sokolov, clarinet. S. Krassavin, fagot. A. Demin, trompa. (36m). ELGAR: Marxa dels emperadors mongols de "The Crown of India" op. 66. Orquestra Simfònica de la BBC. Dir.: Leonard Bernstein. (4m). MONTECLAIR: Segon Concert per a fagot, clavicèmbal i violon-

cel. Jesse Read. Karen Flint. Doug McNames. (18m). DVO-RAK: Sonatina op. 100. I. Perlman, violí. S. Sanders, piano. (19m). GRUP DELS SIS: Les Mariés de la Tour Eiffel. Philharmonia Orchestra. Dir.: Geoffrey Simon. (21m). HAYDN: Simfonia n. 27. Philharmonia Hungarica. Dir.: Antal Dorati. (11m).

19.00 GRAVACIONS HISTÒRIQUES

ENREGISTRAMENTS DE 1940/4.2. D'INDY: Simfonia n. 2, op. 57. Orquestra Simfònica de San Francisco. Dir.: Pierre Monteux. (43m). LEHAR: Eva, extractes. Maria Reining. Orquestra Simfònica de Viena. Dir.: Franz Lehár. (10m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

XARXA DE CLÀSSICA A CATALUNYA. CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 21 d'abril de 1996 a l'Abadia de Vilabertran. Obres de BACH, COUPERIN, LOCKE i HANDEL, entre altres. Affetti Musicali.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMECRES 1 DE MAIG DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

R. STRAUSS: Divertimento, op. 86. Orquestra Simfònica del Metropolitan de Tòquio. Dir.: Hiroshi Wakasugi. (34m). LISZT: Rapsòdia hongaresa n. 3. Orquestra de la Gewandhaus de Leipzig. Dir.: Kurt Masur. (8m). BOCCHERINI: Sextet de corda n. 5 en Re M, op. 23. Ensemble 415 (21m). XOSTAKOVITX: Suite de ballet n. 5 "Le Boulon" (el pern), Op. 27 a. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (29m). BERLIOZ: "Sara la baigneuse". Cor de l'Orquestra Nacional de Lió. Gaëlle Le Roi, soprano. Françoise Biscara, mezzosoprano. Noel Lee, piano. Dir.: Bernard Tetu. (7m). HANDEL: Concerto grosso op. 6, n. 3. Academy of

St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Iona Brown. (12m). RODRIGO: "Sonata pimpante". León Ara, violí. Eugène de Canck, piano. (16m). NIELSEN: Simfonia n. 6 "Simfonia Semplice". Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Ole Schmidt. (35m).

13.00 GRANS INTEGRALS

ELS QUARTETS DE CORDA DE DVORAK. Quartet de corda n. 9, op. 34 (B.75). Quartet de corda de Praga. (34m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 EL GRAN SEGLE

Programa de música antiga. Selecció, guió i presentació a càrrec de Joan Vives. HANDEL: Les Vespres de Carmelites (1707). EL PARNAS.

16.00 CAPSA DE MÚSICA

BRAHMS: Concert per a piano i orquestra n. 2, op. 83. Van Cliburn, piano. Orquestra Filharmònica de Moscou. Dir.: Kiril Kondrashin. (51m). MARTINI: Concert en Sol M per a flauta, corda i baix continu. Massimo Mercelli. Orquestra de Cambra Benedetto Marcello. (19m). SCRIBIN: El poema de l'èxtasi. Orquestra de Cleveland. Dir.: Lorin Maazel. (19m). FOOTE: Suite per a corda, op. 63. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Kenneth Klein. (18m). MOZART: Gallimathias musicum, KV 32. Orquestra de Cambra Franz Liszt. Dir.: János Rolla. (18m). POULENC: Albada, concert coreogràfic per a piano i 18 instruments. Jacques Février. Orquestra dels Concerts Lamoureux. Dir.: Serge Baudo. (21m). BACH: Concert italià, BWV 971. Kenneth Gilbert, clavicèmbal. (13m). WALDEUFEL: Bella bocca, polka. Orquestra Filharmònica Eslovaca. Dir.: Kurt Redel. (4m).

19.00 NOUS INTÈPRETS

ALBENIZ: Tres cançons. Ofèlia Sala, soprano. Carles Llama, piano. (8m). MESTRES QUADRENY: Vara para dos. Ester Vela i Eulàlia Vela, piano a quatre mans. (8m). POULENC: Lletania de la Verge Negra. Petits cantors de Praga. Jitka Nesverova, teclats. Dir.: Zdena Souchova i Vladislav Soucek. (8m). VARESE: Density 21.5. Joan Izquierdo, flauta de bec. (4m). DIVERSOS AUTORS: Madrigals anglesos. Enregistrament fet per Catalunya Música. Grup vocal Odarum. (22m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 25 de juliol de 1995 a l'Acadèmia de Música de Torroella de Montgrí. XV FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA. MARTINU: Trio per a flauta, violoncel i piano. FERNÁNDEZ MARIN: Ossa Menor. VALLS: Trio per a flauta, violoncel i piano. WEBER: Trio op. 63. Roser de Castro, rapsoda. Trio Manuel Valls. (64m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 2 DE MAIG DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

MLYNARSKI: Simfonia op. 14 "Polònia". Orquestra Filharmònica Nacional de Varsòvia. Dir.: Kazimierz Kord. (39m). RESPIGI: Tres preludis sobre temes gregorians, per a piano. Sonya Hanke. (17m). ROSSLER-ROSETTI: Concert per a flauta i orquestra en Sol M. János Szebenyi. Orquestra Filharmònica Győr. Dir.: János Sándor. (21m). GRIEG: Dues melodies elegíques, op. 34. Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: Neeme Järvi. (8m). D'INDY: Diptí mediterrània, op. 28. Orquestra Filharmònica de Monte-Carlo. Dir.: Georges Prêtre. (16m). KUSNER: Suite n. 4. L'Arpa Festante München. Dir.: Michi Gaigg. (16m). PROKOFIEV: Romeu i Julieta, suite n. 3, op. 101. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (18m). SALIERI: Concert per a violí, oboè, violoncel i orquestra en Re M. Thomas Furi, violí. Heinz Holliger, oboè. Thomas Demenga, violoncel. Camerata Bern. Dir.: Thomas Furi. (25m).

13.00 GRANS INTEGRALS

ELS QUARTETS DE CORDA DE DVORAK. Quartet de corda n. 10, op. 51, (B.92). Quartet de corda de Praga. (32m). Dos Valsos, op. 54 (B.105). Quartet de corda de Praga. (7m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 MÚSICS DE CATALUNYA

RAVEL: Valsos nobles i senti-

mentals. Adolf Pla, piano. (16m). CANT DE LA SIBILLA. (Sibilla catalana). Montserrat Figueras. La Capella Reial. Dir.: Jordi Savall. (23m). ARCAS: Colecció de Tangos. Carles Trepat, guitarra. (8m). MOREIRA: Melangia. Orquestra de Cambra Gonçal Comellas. Dir.: Gonçal Comellas. (8m). MASSENET: Tres àries (Manon i Werther). Jaume Aragall, tenor. Orquestra de la Ràdio de Múnic. Dir.: Lamberto Gardelli. (12m). TURINA: Danses fantàstiques, per a piano, Alicia de Larrocha. (16m). DE LA BARRE: Suite per a flauta travessera i continu n. 5 (primer llibre). Stephen Preston, flauta. Jordi Savall, viola de gamba. Blandine Verlet, clavicèmbal. Hopkinson Smith, tiorba. (14m).

16.00 CAPSA DE MÚSICA

DVORAK: Te Deum per a solistes, cor i orquestra, op. 103. Gabriela Benacková, Jaroslav Soucek. Cor i Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Václav Neumann. (21m). LOCATELLI: Concert per a violí, corda i continu op. 3 n. 3 "L'arte del violino". Rodolfo Bonucci. Orquestra de Cambra de Santa Cecilia. (22m). GOTTSCHALK: Gran Fantasia Triomfal (Variacions sobre l'Anthem Nacional Brasil). Cristina Ortiz, piano. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Moshe Atzmon. (8m). TANEIEV: Simfonia n. 4, op. 12 en do m. Gran Orquestra Simfònica de la RTV de l'URSS. Dir.: Guennadi Rojdestvenski. (40m). BRUCH: Quatre peces per a clarinet, viola i piano op. 83 (n. 5 a 8). Gérard Caussé, Paul Meyer. François-René Duchable. (20m). TELEMANN: Der Schulmeister (El mestre d'escola), cantata còmica. József Gregor, baix. Nois de la Schola Hungarica. Orquestra de Cambra Corelli. Dir.: Tamás Pál. (18m). PAISIELLO: Concert per a arpa en La M. Jasna Corrado Merlak. Orquestra de Cambra de la Comunitat Europea. Dir.: Dimitri Demetriades. (13m). HONEGGER: Napoleó, suite (versió original). Orquestra Simfònica de la Ràdio Txecoslovaca a Bratislava. Dir.: Adriano. (21m).

19.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Alex Robles. AUDICIÓ COMMENTADA: Suite Hary Janos de Kodaly.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE...."
Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 26 d'abril de 1995 a la Catedral de

Barcelona. CICLE L'ORGUE DE LA CATEDRAL. Obres de CERHOHORSKI, HANDEL, BUXTEHUDE, GRAUPNER, BACH, VEJVANOVSKI i DUPRÉ. Josef Prokop, orgue. Miroslav Lastovka, trompeta. (49m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 MÚSICA DEL SEGLE XX

NILSSON: Brief an Gösta Oswald. Doroty Dorow, soprano. Karl-Bernhard Sebon, flauta contralt. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Francis Travis. (33m). KOKKONEN: Quintet per a piano i quartet de corda, op. 5. Tapani Valsta. Quartet de Corda Acadèmia Sibelius. (23m). BOLDEMANN: Sinfonietta, op. 11. Orquestra Simfònica de la Ràdio Sueca. Dir.: Berislav Klobucar. (14m). LIGETI: Concert per a violoncel i orquestra (1966). Siegfried Palm. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Hesse. Dir.: Michael Gielen. (13m).

02.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 3 DE MAIG DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

GLAZUNOV: Concert per a piano i orquestra, n. 1 op. 92. Alexei Nasedkine. Gran Orquestra Simfònica de la RTV de Moscou. Dir.: Algis Juraitis. (31m). KOZELUCH: Simfonia en sol m, P.I.5. Orquestra de Cambra de Praga. Libor Hlaváček. (23m). SATIE: Mercure, ballet. Nova Orquestra de Londres. Dir.: Ronald Corp. (12m). BRICCIARDI: Quintet de vent op. 124. Quintetto Arnold. (16m). PURCELL: From those serene and rapturous joys, cançó de beninguda per a Charles II, Z 326. Gillian Fisher. Mary Seers. James Bowman. Nigel Short. Mark Padmore. Andrew Tusa. Michael George. Robert Evans. The King's Consort. Dir.: Robert King. (23m). LAURO: Quatre valsos veneçolans. Diego Blanco, guitarra. (7m). MOZART: Divertimento KV 136. Ensemble Instrumental de France. Dir.: Philip Bride. (14m). SMETANA: Libuse, obertura de l'òpera. Orquestra Simfònica de Praga. Dir.: Jiri Belohlavek. (9m). BEETHOVEN: 15 variacions i

fuga, op. 35. Sviatoslav Richter, piano. (25m).

13.00 GRANS INTEGRALS

ELS QUARTETS DE CORDA DE DVORAK. Quartet de corda en Fa M (B.120), fragment. Quartet de corda de Praga. (9m). Quartet de corda n. 11, op. 61, (B.121). Quartet de corda de Praga. (39m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

19.00 GRANS INTÈRPRETS

MSTISLAV ROSTROPOVITX DVORAK: Concert per a violoncel i orquestra op. 104. Orquestra Simfònica de l'URSS. Dir.: Boris Khaikin. (36m). BEETHOVEN: Sonata per a violoncel i piano n. 5, op. 102 n. 2. S. Richter. (19m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 CONCERTS QUE HAN FET HISTÒRIA

L'any 1930 es va commemorar a Barcelona el centenari del Romanticisme. Entre els actes que es van celebrar la música també hi va ser present. SCHUMANN: Escenes d'infants, op. 15. (19m). TARREGA: Sueño. (5m). SORS: Variacions sobre un tema de La flauta màgica de Mozart, op. 9. (9m). SCHUMANN: Carnaval, Op. 9. (32m). LISZT: Jocs d'aigua a la Villa d'Este. (9m). SCHUBERT: La bella molinera, deu primers lieder D. 795. (34m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 13 d'agost de 1993 a l'Església Parroquial de la Vila de Llivia. XII FESTIVAL DE MÚSICA. HAYDN: Simfonia n. 52. Concert per a violoncel i orquestra, Hob VIIb:1. MOZART: Simfonia n. 29, KV 201. Nathalaya Khoma, violoncel. Orquestra de Cambra Franz Liszt de Budapest. Dir.: Janos Rolla. (75m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 4 DE MAIG DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 MÚSICA PER A COBLA

GLOSSES POPULARS CATALANES: Els fadrins de Sant Boi, La Pastoreta. Ramón Pla, tenora. Cobla Barcelona. (6m). LLUNELL: Cant d'amistat. Cobla Juvenil de Bellpuig. Dir.: Josep M. Bernat. (5m). CASALS: "Festivola", "Sant Martí del Canigó", sardanes. La Principal de la Bisbal. (9m). PAULÍS: Pau en el món. Cobla Ciutat de Girona. (5m). HAVART: El dubte. Cobla Ciutat de Girona. (5m). BOU: "Angelina", "Pescadors, bons catalans", sardanes. La Principal de la Bisbal. (7m). BURRILL: Song for Cobla. Cobla Montgrins. Santi Arisa & Lakatans. (5m).

10.00 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 L'ÀUDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 GRANS OBRES

HAYDN: Stabat Mater per a solistes, cor i orquestra, Hob. XX bis. Patricia Rozario. Catherine Robbin. Anthony Rolfe Johnson. Cornelius Hauptmann. Cor i Orquestra The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (69m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 5 DE MAIG DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 MÚSIQUES MÍSTIQUES

SCHUBERT: Ave Maria, D 839. Plácido Domingo. Petits Cantors de Viena. Orquestra Simfònica de Viena. Dir.: Helmuth Froschauer. (5m). PEÑALOSA: Missa Ave Maria Peregrina. Cor de la Catedral de Westminster. Dir.: James O'Donnell. (35m). MENDELSSOHN: Ave Maria, op. 23 n. 2. Solistes vocals. La Chapelle Royale. Collegium Vocale. Ensemble Orchestral de Paris. Dir.: Philippe Herreweghe. (7m). VICTORIA: Ave Maria i Ave Maris Stella. Cor de la Catedral de Westminster. James O'Donnell, orgue. Dir.: David Hill. (9m). BACH-GOUNOD: Ave Maria Barbara Hendricks, soprano. Erik Lundkvist, orgue. Orquestra de Cambra d'Estocolm. Dir.: Eric Ericson. (3m). VILLA-LOBOS: Ave Maria a cinc veus. Ave Maria a sis veus. Corydon Singers i Orquestra. Dir.: Matthew Best. (6m). BRUCK-

NER: Ave Maria, motet. Conjunt Vocal Filharmonia Stuttgart. Dir.: Hans Zanotelli. (3m). PALESTRINA: Ave Maria. Akademia. Dir.: Françoise Lasserre. (3m). HOLST: Ave Maria, H 49. The Holst Singers. Dir.: Stephen Layton. (5m). RAKHMANINOV: Ave Maria. Gran Doxologia. Capella de Sant Petersburg. Dir.: Vladislav Txernuxenko. (10m). GOMBERT: Ave Maria. Grup Vocal Ars Nova. Dir.: Bo Holten. (6m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 DIVERTIMENT

Un migdia musical on es combina la música amb la informació i la participació dels nostres oients. BLOC DE NOTES. EL TREN-CACLOSQUES. SAC DE DUBTES.

15.00 "A LA MANERA DE...."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

ROSSINI: Torvaldo e Dorliska, melodrama en dos actes. Fiorella Pediconi. Ernesto Palacio. Stefano Antonucci. Mauro Buda. Nicoletta Ciliento. Cor de la Ràdio TV de la Suïssa Italiana. Gruppo Vocale Cantemus. Orquestra de la Suïssa Italiana. Dir.: Massimo de Bernart. (143m).

20.00 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Raimon Colomer i Joan Vives.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maré Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

Freqüències de Catalunya Música per comarques (FM). Baix Ebre, Montsià i Ribera d'Ebre: 102.5. Terra Alta: 97.3. Priorat: 92.2. Alt Camp, Baix Camp, Baix Penedès, Conca de Barberà i Tarragonès: 105.4. Baix Penedès: 105.9. Garrigues, Noguera, Pla d'Urgell, Segarra, Segrià i Urgell: 91.9. Garraf: 91.9. Alt Penedès, Anoia, Bages i Berguedà: 102.4. Baix Llobregat, Barcelonès, Vallès Occidental i Vallès Oriental: 101.5. Maresme: 96.4/101.5. Osona: 100.5. Solsonès: 89.7. Gironès i Pla de l'Estany: 96.7. La Selva: 96.7/88.7. Baix Empordà: 87.8/96.7. Alt Empordà i Rosselló: 90.8/87.6/93.7/96.7. Garrotxa: 97.1. Ripollès: 100.5/105.8. Cerdanya: 88.4. Alt Urgell: 88.6. Pallars Jussà i Pallars Sobirà: 88.6. Val d'Aran: 92.8/101.2.

CONCERTS

BARCELONA (BARCELONÈS)

2 ABRIL	19,30 h.	Sala Cultural Caja de Madrid	2111 Gòtic Brass. Muret, Bach, Rossini, Dvorák, Arbans, Lara, trad. nord-americana, Joplin, Waller, Norris, Handy, Händel.
11 ABRIL	20 h.	Saló de Cent	Jozef Toporcer, violí. Jndrich Bardon, violí. Miquel Serrahima, viola. Gheorghe Mutatu, violoncel. Guillem Llobell, contrabaix. Mozart, Romberg, Dvorák, Rossini, Puccini, Cervelló, Joplin. (Solistes de l'OBC al Saló de Cent).
	21 h.	Institut Francès	Camerata de France. Alain Marion i Salvador Gratacós, flautes. Dir.: Daniel Tosi.
	21,30 h.	Palau	Duquende-Chicuelo-Habichuela. (7è Festival de Guitarra de Barcelona).
13 ABRIL	19 h.	Palau	OBC. Swingle Singers. Dir.: Edmon Colomer. Beethoven, Berio.
14 ABRIL	11 h.	Palau	OBC. Swingle Singers. (Segona audició).
	18 h.	Palau	Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra. Gerard Claret, concertino director. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (patrocinat per Fundació Caixa de Catalunya). Solistes vocals Dir.: Jordi Casas. Schubert-Mahler, Bruckner. (Els diumenges al Palau).
15 ABRIL	19 h.	Palau	Hisako Hiseki, piano. Bach, Schumann, Mompou, Ifukube. (Concert de tarda al Palau).
16 ABRIL	21 h.	Palau	Mitteldeutscher Rundfunk. Kammer Philharmonie. Orfeó Català. Petra Maria Schnitzer, soprano. Markus Müller, tenor. Marcos Fink, baix. Dir.: Günter Theuring. <i>Les Estacions</i> , de Haydn (Palaucent).
17 ABRIL	20 h.	Catedral	Piet Kee, orgue. Buxtehude, Pachelbel, Bach. (L'orgue a la catedral de Barcelona. Euroconcert).
	21,30 h.	Palau	Raimundo Amador. (7è Festival de Guitarra de Barcelona).
18 ABRIL	20 h.	Saló de Cent	Gheorghe Motatu, violoncel. Vincent Ellegiers, violoncel. Mozart, Rossini, Barriere, Händel. (Solistes de l'OBC al Saló de Cent).
	21 h.	Palau	Les Cuivres Français. Thierry Caens, trompeta i direcció. Frescobaldi, Gervaise, Banchieri, Kuhnau, Deleure, Biber, Casals, Bernstein, Legrand, Gershwin. (Euroconcert).
19 ABRIL	21h.	Palau	OBC. Maria Lluïsa Muntada, soprano. Dir.: Ernest Martínez Izquierdo. Stravinsky, Debussy, Mompou.
20 ABRIL	19 h.	Palau	OBC. (Segona audició).
	22 h.	Palau	Orquestra de Cambra del Conservatori del Liceu. Cor APAEC. Dir.: Conxita Garcia. (150è aniversari Col·legi Sagrat Cor de Sarrià).
21 ABRIL	11 h.	Palau	OBC. (Tercera audició).

	17 h.	Palau	<i>Tristany i Isolda</i> (versió de concert), de Wagner. Dir.: David Robertson.
22 ABRIL	21 h.	Palau	Josep Carreras, tenor. Lorenzo Bavaj, piano. Bizet, Massenet, Verdi, Puccini. (Palaucenç).
23 ABRIL	21 h.	Teatre Victòria	Ballet Estatal del Teatre Mussorgski de Sant Petersburg. <i>Tirant lo Blanc</i> , de Leonora Milà.
25 ABRIL	20 h.	Palau	Orquestra i Cor del Gran Teatre del Liceu. Eva Marton, soprano. Jyrki Niskanen, tenor. Eike Wilm Schulte, baríton. Hans Tschammer, baix. Dir.: David Robertson <i>Tristany i Isolda</i> versió de concert), de Wagner. (Palaucenç).
	21 h.	Església de Pompeia	Trio Orfeo. Carles Bueo, flauta. Ignasi Vinent, violoncel. Montserrat Llagostera, clavicèmbal. Richter, Haydn, Telemann.
26 ABRIL	21 h.	Palau	OBC. Alyssa Park, violí. Dir.: Vladimir Fedosseiev. Wagner, Mendelssohn, Shostakòvitx.
27 ABRIL	18,30 h.	Ateneu Barcelonès	Albada Olaya, piano. Brahms, Schumann, Blancafort. (Associació Massià-Carbonell).
	19 h.	Palau	OBC. (Segona audició).
28 ABRIL	11 h.	Palau	OBC. (Tercera audició).
	11,30 h.	L'Aliança del Poblenou	Banda Municipal de Barcelona. Dir.: Josep Mut. Albinoni, Verdi/Mut, Gounod, Rossini, Respighi.
29 ABRIL	21 h.	Palau	Scottish Chamber Orchestra. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (patrocinat per Fundació Caixa de Catalunya). Solistes vocals. Dir.: Charles McKerras. Mozart (Palaucenç).
	21 h.	Conservatori Municipal	Edith Fischer, piano. <i>Sonates núm. 4, 22, 13, i 31</i> , de Beethoven.
30 ABRIL	20 h.	Palau	<i>Tristany i Isolda</i> (versió de concert), de Wagner. Dir.: David Robertson.
1 MAIG	19,30 h.	Conservatori Municipal	Grup de Saxòfons de Barcelona. Dir.: Miquel Bofill.
3 MAIG	21 h.	Palau	OBC. Ida Haendel, violí. Dir.: Franz-Paul Decker. Klengel, Cervelló, Casals, Britten, Strauss.
4 MAIG	19 h.	Palau	OBC. (Segona audició).
5 MAIG	11 h.	Palau	OBC. (Tercera audició).

AMPOSTA (MONTSIÀ)

4 ABRIL	22,30 h.	La Lira Ampostina	Banda de Música de La Lira Ampostina. Dir.: Octavi Ruiz Gisbert. Vivves, Turina, García-Gago, Mussorgski, van der Roost.
---------	----------	-------------------	--

ANDORRA

7 ABRIL	22 h.	Església St. Esteve d'Andorra la Vella	St. James Baroque Players.
---------	-------	--	----------------------------

CAPELLADES (ANOIA)

27 ABRIL	22 h.	Paper de Música	Sarah-Jane Bardley, viola. Jordi Masó, piano (guanyadors del VI Concurs per a la Promoció de Joves Intèrprets). Marais, Schumann, Brahms.
----------	-------	-----------------	---

LLEIDA (SEGRIÀ)

18 ABRIL	21 h.	Auditori	Mitteldeutscher Rundfunk. Kammer Philharmonie. Orfeo Català. Petra Maria Schnitzer, soprano. Markus Müller, tenor. Marcos Fink, baix. Dir.: Günter Theuring. <i>Les Estacions</i> , de Haydn.
----------	-------	----------	---

MATARÒ (MARESME)

13 ABRIL	22 h.	Teatre Monumental	Trio Gerhard. Albert Nieto, piano. Santiago Juan, violí. Asier Polo, violoncel. Concert commemoratiu del centenari del naixement de Robert Gerhard.
19 ABRIL	22 h.	Teatre Monumental	Les Cuivres Français. Di.: Thierry Caens. Frescobaldi, Gervaise, Banchieri, Delalande, Kuhnau, Bernstein, Gershwin, Casals.

SABADELL (VALLÈS OCCIDENTAL)

13 ABRIL	21 h.	La Faràndula	Stadler Trio. Eric Hoeprich, clarinet. Carles Riera, corno di bassetto. Alf Hörberg, corno di bassetto. Mozart, Martín i Soler.
19 ABRIL	21,30 h.	La Faràndula	Orquestra Simfònica del Vallès. Sergio Prieto, violí. Dir.: Víctor Sobolev. Rimsky-Korsakov, Txaikovski, Dorojin, Borodin.
21 ABRIL	11,30 h.	Antiga Escola d'Empresarials	Orquestra Simfònica del Vallès. Dir.: Víctor Sobolev. <i>Simfonia núm. 2 en Si m.</i> , de Borodin. (II Cicle de Concrets Simfònics Populars).

SANTA COLOMA GRAMENET (BARCELONÈS)

12 ABRIL	21,45 h.	Conservatori	Trio Gerhard. Albert Nieto, piano. Santiago Juan, violí. Asier Polo, violoncel. Homs, Gerhard, Brahms.
19 ABRIL	21,45 h.	Conservatori	Àngels Busquets, mezzo-soprano. Josep M. Gironell, piano. Toldrà, Mompou, García-Morante.
26 ABRIL	21,45 h.	Conservatori	Sergi Alpiste, violí. Emili Brugalla, piano. Debussy, Ravel, Franck.
3 MAIG	21,45 h.	Conservatori	Orquestra de Cambra de Mollerussa. Dir.: Carles Comalada.

TERRASSA (VALLÈS OCCIDENTAL)

13 ABRIL	21 h.	Centre Cultural Caixa de Terrassa	Esbart Dansaire de Rubí. Dir.: Eduard Ventura. (Fundació Caixa de Terrassa).
14 ABRIL	18 h.	Centre Cultural Caixa de Terrassa	Esbart Dansaire de Rubí. Dir.: Eduard Ventura. (Fundació Caixa de Terrassa).
	18,30 h.	Església de St. Pere	Stadler Trio. Eric Hoeprich, clarinet. Carles Riera, corno di bassetto. Alf Hörberg, corno di bassetto. Mozart, Martín i Soler.
18 ABRIL	21 h.	Centre Cultural Caixa de Terrassa	Orquestra Simfònica del Vallès. Sergio Prieto, violí. Dir.: Víctor Sobolev. Rimsky-Korsakov, Txaikovski, Borodin. (Fundació Caixa de Terrassa).
27 ABRIL	22 h.	Amics de les Arts i JJMM	Cor Montserrat. Dir.: Joan Casals. Brahms, Perarnau-Bibiloni.
28 ABRIL	18,30 h.	Amics de les Arts i JJMM	Cor Montserrat. Dir.: Joan Casals. Brahms, Perarnau-Bibiloni.
	18,30 h.	Centre Cultural Caixa de Terrassa	Sarah-Jane Bradley, viola, Jordi Masó, piano. Schumann, Brahms, Shostakòvitx.
3 MAIG	21,30 h.	Casa Museu Alegre de Sagrera	Marju Vatsel, fortepiano. Mozart. (Les sonates per a piano de Mozart).
4 MAIG	21 h.	Centre Cultural Caixa de Terrassa	Ballet i Orquestra del Teatre Nacional de Brno. Dir.: Zdenek Prokes. (Fundació Caixa de Terrassa).
5 MAIG	18 h.	Centre Cultural Caixa de Terrassa	Ballet i Orquestra del Teatre Nacional de Brno. Dir.: Zdenek Prokes. (Fundació Caixa de Terrassa).

Beethoven romàntic, essencial i pur

Euroconcert. 6 i 8 de febrer de 1996. Palau de la Música Catalana. Lluís Claret, violoncel. Josep Colom, piano. Integral de l'obra per a violoncel i piano de Beethoven.

per LL.T.

La temporada Euroconcert va oferir al públic barceloní un esdeveniment musical de primer ordre. Dos artistes de la categoria de Lluís Claret i Josep Colom van oferir dos concerts monogràficament dedicats a la integral del repertori per a violoncel i piano escrit per Beethoven, amb les cinc *Sonates* i els tres cicles de *Variacions*, reflex del pas del compositor encara envoltat per la lluminositat clàssica, cap al món que anuncia interioritat, austeritat i que resulta profundament reflexiu ja a la seva última etapa creadora. La música de cambra requereix compenetració entre els artistes, absoluta coordinació que afecti tant aspectes merament referents a tècnica interpretativa com els de l'expressió musical interna de les partitures.

Doncs bé, quan es produeix la confluència entre dos artistes amb ideals clarament definits envers la música de cambra, i més concretament en el sentit estètic del Beethoven que volen interpretar (línia romàntica, càrrega d'expressivitat), i a més, quan exposen les virtuts artístiques individuals de cadascun per submergir-se en el més sublim diàleg cambrís-

tic, apareix tota la màgia que ha d'envoltar obres de tanta riquesa musical. Elegància en la seva versió de la *Sonata en la major*, sincronització absoluta en la realització del joc de contrapunts de la segona *Sonata de l'opus 102*, lirisme expansiu, equilibri sonor meticulós; Colom i Claret van oferir unes versions caracteritzades per la sinceritat en l'expressió de les frases musicals, per la profunditat interioritzada que demana el món profundament romàntic de les obres escrites per a cambra.

Ambdós artistes podien obtenir sonoritats que brillessin amb una lluminositat radiant, i, com a contrast, transformar-les, sota una coherència absoluta, en essencialment subtils, per recrear els instants evocadors que caracteritzen tants i tants moments beethovenians. La confluència de dues individualitats perfectament sincronitzades en la realització de *legatos*, en la claredat dels articulats, en el sempre complex volum del so i, per sobre de tot, en la comunicació del missatge, van propiciar que el públic d'Euroconcert fruís d'un Beethoven temperamental, majestuós, refinadíssim, en dues jornades definides per l'essencialitat més pura que caracteritza el llenguatge paradigmàtic del compositor de Bonn.

Una digna Traviata

VIII Cicle Òpera a Catalunya. 25 de febrer de 1966. Teatre La Faràndula de Sabadell. Orquestra Simfònica del Vallès. Cor dels Amics de l'Òpera de Sabadell. Dir.: Salvador Brotons. Dirs. d'escena: Gerard Vázquez i Albert Cadirat. *La Traviata* de Verdi. Solistes principals: Ana Luisa Espinosa, Jordi Galofré i Ismael Pons.

per PAU NADAL

L'història, ben important, de les activitats dels Amics de l'Òpera de Sabadell començà l'any 1982 i d'aleshores ençà el títol més representat ha estat *La Traviata*, la popular i esplèndida òpera de Giuseppe Verdi. Concretament, aquesta obra ha estat escenificada al Teatre La Faràndula de la capital vallesana els anys 1983, amb Carla Basto, Eduard Giménez i Antonio Blancas; 1988, amb Carmen González, Joan Lloveras i Santos Ariño; i 1991, amb Marguerite Zygmanski, Francisco Casanova i Gi-Hong Jun. Ara ha tornat amb un repartiment que era tot ell una novetat, de la mateixa manera que les direccions musical i d'escena.

A Salvador Brotons, l'hem vist més vegades dirigir concerts simfònics que no pas òperes, però no podem oblidar la seva esplèndida *Cavalleria rusticana* de Sabadell, amb Fiorenza Cossotto com a protagonista. La seva *Traviata* potser no ha aconseguit el mateix nivell, però ha tingut força i dramatisme, un dramatisme en alguns moments potser una mica mancat de flexibilitat i refinament. En línies generals, s'ha de dir també que ha tingut la virtut de no exagerar el volum, com moltes vegades ha succeït des del fossat de La Faràndula.

L'Orquestra Simfònica del Vallès va estar a un bon nivell i el cor dels Amics de l'Òpera de Sabadell, que actua sempre amb un gran entusiasme, va oferir una de les

seves prestacions millors.

Tot i que segueix essent un xic difícil moure un cor no professional, Gerard Vázquez i Albert Cadirat, novells en aquest terreny, feren una bona direcció d'escena, de concepció clàssica i sense trair mai la música, tot i que el segon ballet del quadre tercer quedà una mica pobre. Simplificada, però de bon efecte, l'escenografia de Pere Francesch i molt bo el vestuari signat pel mateix Francesch, així com uns efectes luminotècnics molt encertats.

La jove soprano Ana Luisa Espinosa fou la protagonista. Té una veu de qualitat, una bona figura i un cant intel·ligent i expressiu. La seva Violetta, però, encara ha de madurar una mica per arribar a ser una gran Violetta, tot i que està en el bon camí per arribar a ser-ho. Quant a Jordi Galofré, que tan bon record deixà en el *Roméo et Juliette*, fou un Alfredo una mica desigual en la primera representació, que ja millorà molt en la tercera i que a Sant Cugat, en representació transmesa per Catalunya Música, arrodoní en una interpretació vibrant, amb facultats, bon fraseig i bon estil. Ismael Pons, per la seva part, va fer un gran Germont, amb una veu important i amb una gran autoritat.

A la resta del repartiment s'han de destacar la Flora de Mercè Obiol i el Gastone de Vicenç Esteve fill, al costat de noms com els de Rosa Nonell, Josep Carreras (l'altre Josep Carreras), Adrià del Castillo i Josep Pieres.

Però el clarinet es deia Woody Allen...

26 de febrer de 1996. Palau de la Música Catalana. Woody Allen and his New Orleans Jazz Band. Organització: Casinos de Catalunya

per ALBERT SUÑÉ

El que la gent va anar a veure i escoltar el 26 de febrer al Palau de la Música, dins de la gira europea que va dur a terme Woody Allen i la seva gent, no fou un músic de jazz, sinó un cineasta de reconegut prestigi arreu del món que, a més, toca el clarinet en un grup que creua l'estil New Orleans.

Lògicament, hi havia una curiositat innata per poder presenciar *in situ* com s'ho manegava un dels directors, actors i guionistes més admirats a Barcelona. No cal oblidar que la Ciutat Comtal és, a nivell europeu, la que estima més les pel·lícules d'Allen.

Per això el Palau va registrar un ple fins a la bandera. I el públic s'ho va passar molt bé amb la música que eixia de l'escenari. Les ovacions van ser continuades i dedicades, sense excepció, a cadascun dels músics de la banda. Naturalment, qui s'emportà el premi en aquest aspecte va ser el líder, Woody Allen.

Woody és, realment, el capítol del combo. Però no pas el director musical. D'aquesta tasca, se n'ocupa el banjo Eddy Davis, el més "professional" dels set músics. És a dir, el que realment sembla que té més hores de vol i més experiència en el tipus de música que ofereix el grup.

Si algú pretenia escoltar una banda de New Orleans amb tots els ets i uts i fruit de veritat amb la seva proposta, degué sortir amb la cua entre cames. Perquè aquesta banda, la formen un grup d'amics que es reuneixen periòdicament per tocar jazz i passar-s'ho el millor possible. No volen

anar més enllà. I aquest grup d'amics sap perfectament quines són les seves limitacions. De fet, semblen més aviat uns amateurs. I no ho diem només per la seva vestimenta, totalment informal, ni perquè actuen asseguts tota l'estona.

Per tant, Woody Allen & his New Orleans Jazz Band és un combo que encaixa magníficament amb el local novaiorquès on es troben cada dilluns des de fa anys. I que queda molt fora de lloc en una sala de concerts com el Palau. Però hi havia un al·licient absolut i definitiu que convertia aquesta premissa en paper mullat: el clarinetista es deia Woody Allen.

Un Woody Allen que porta totalment el pes de la funció. No descansa ni un moment. Durant les dues hores que va romandre a l'escenari, amb prou feines si es va treure el clarinet de la boca. Fins i tot va enviar els seus músics a descansar uns minuts mentre ell es quedava amb el banjo Eddy Davis. I es va aixecar de la seva cadira només tres vegades: dues per parlar pel micro —on es feu palès el seu sentit de l'humor— i una altra, en plena sessió de bisos, per tal d'acabar de la manera més arrodonada possible un dels temes en qüestió.

Tan elevat és el pes de Woody dins del grup, que és ell qui assumeix el paper que hauria de correspondre al trompeta. Pel que fa als grups de New Orleans i Dixieland, cal no oblidar que és precisament aquest instrument el que descabdella gairebé sempre la melodia. Trombó i clarinet fan els comentaris pertinents i el ritme aguanta la cosa. Molt bé. Però en el cas del grup de Woody, és

ell qui ho diu tot. El trombó, lògicament, fa el seu fet, però el trompeta resta en un segon terme perquè es veu obligat a actuar de manera que no tapi el clarinet d'Allen.

Musicalment parlant, això sobta, és clar. I arriba a avorrir en segons quins moments. A més, el trompeta, a estones, semblava un èmul de Chet Baker i no pas el vibrant instrument que ha d'arrossegar tots els altres amb el seu braó.

Braó que, d'altra banda, ningú no trobà a faltar en Woody. És innegable que el cineasta s'ho passa d'allò més bé a l'escenari malgrat la seva circumspècció. Molts temes van agafar una volada i una qualitat impensables gràcies, precisament, a les ganes d'Allen. Un Woody Allen que ens hauria agradat que arriqués més, perquè sempre va romandre ancorat en unes propostes i uns clixés que no li permetien anar gaire més enllà.

El so del clarinet d'Allen és més semblant al de Sidney Bechet, el seu gran ídol, que no pas al de Barney Bigard, per posar un exemple. És a dir, és un so sec i compacte. No gens líric. I, en el seu cas, el fraseig va ser curt, limitat. Quan, de cop, deixava anar un espinguet perfectament modulad, o bé davallava a les catacumbes del so més baix, un pensava que era una llàstima que, d'altra banda, no fugís de mare i cerqués esquemes més contundents i més agosarats. Però tot el que va oferir posseïa un

do especial: el de les ganes, la il·lusió, l'amor propi —Woody Allen no llegeix música i sempre ha dit que no pretén entabanar ningú— i el d'uns coneixements molt estimables quant a tècnica i dicció.

La banda actuà força estona en un mig temps en què es trobava perfectament instal·lada. Fou aquí quan demostrà realment les seves limitacions. Ja hem parlat de Woody Allen i Eddy Davis. Però els altres, excepte el trombó, Dan Barrett, es mostraren molt discrets. Eren el trompeta Simon Wettenhall, la pianista Cynthia Sayer, el contrabaix Greg Cohen i el bateria John Gill, que comandava un bombo gegantí i que no disposava de "charles", mentre els seus plats eren col·locats de forma totalment horitzontal. Ara bé, fins a quin punt aquests músics eren discrets de per si o es veien obligats a actuar discretament per no fer nosa a Woody Allen?

La música que va eixir de l'escenari fou la més conspicua de l'anomenat jazz tradicional. I interpretada segons els canons de la més vella tradició. Efectivament, les marxas, els *ragtimes*, els *blues* i altres temes de l'època anaren sorgint compactes, això sí, però un bon xic descafeïnats. Com a exemple, podem dir que no hi hagué ni un solo de bateria. Però no hi feia res. Tothom gaudia amb Allen i això era el que interessava. A la fi, les ovacions van ser de les que fan època. I, per tot el que hem dit, absolutament merescudes.

La figura de Manuel de Falla ha esdevingut referència indiscutible de la creació musical espanyola més valuosa i més estimada universalment.

El mig segle transcorregut d'ençà de la seva mort a l'auto-exili argentí que ell va escollir voluntàriament amb motiu dels fets de la guerra civil —amb el gairebé segur detonant puntual de l'assassinat del seu gran amic García Lorca— no ha servit per a altra cosa que per afermar l'estima de la seva obra. D'una obra més aviat curta però que abasta pràcticament tots els gèneres i que

acusa una personalitat extraordinàriament definida.

Nascut en el si dels poderosos influxos nacionalistes sota el mestratge excepcional del tortosí Felip Pedrell, la seva obra va sofrir un procés de destil·lació poètica que ve marcat també per la manera com es desenvolupà la seva dimensió

humana. Obra i persona mai no van anar dissociats en aquestes figura. Manuel de Falla va ser el creador d'una obra transcendent i alhora un home fidel als principis ètics i religiosos més transcendents.

Esperit sensible en el pla humà i religiós, d'una autenticitat ètica absoluta, va mantenir-se en el seu lloc també en

aquest aspecte per damunt i superant uns avatars tan complexos i tràgics com els que li van correspondre viure. La seva figura humana, com la musical, s'ha engrandit amb el pas dels anys a mesura que també s'han anat coneixent aspec-

tes amagats i alhora confirmadors de la seva imatge exemplar.

Coneixedor de Catalunya, país que l'estimà i al qual estimà en gran manera, també aquesta dimensió ofereix aspectes d'un atractiu especial. El llegat de la cantata *L'Atlàntida* resta com una fita d'una significació única.

Falla: 50 anys de perspectiva

Persistència d'un llegat molt personal

per JOSEP CASANOVAS

No es pot oblidar que, durant molts anys, va existir una inseparable trilogia –Falla, Bartók, Stravinsky– que va definir un precís univers sonor. Un univers sonor, una gran aventura denominada nacionalista que, durant molts anys, va acaparar l'atenció i l'interès dels aficionats i musicòlegs. Cap altre compositor, com aquests tres, no arribà a sintetitzar –durant uns anys concrets– l'essència de la música moderna i, sobretot, la seva evolució. Intentar, per tant, parlar encara de la persistència actual de l'obra de Falla, obliga a considerar, per una banda, la preservació dels missatges nacionalistes en els nostres dies i, per altra, observar l'evolució que aquests van anar experimentant en el curs d'aquest segle que s'està ja escolant.

Cal, però, considerar que el fet del nacionalisme musical es va estar magnificant des del començament del nostre segle quan, en realitat, es tractava d'un procés no solament iniciat ja molts anys endarrera, sinó fins i tot tan vell com la música mateixa. En efecte, sembla que es va atribuir amb excés un protagonisme al fet nacionalista musical a partir del Nou-cents i, sobretot, a la seva evolució en el curs dels primers quaranta primers anys del segle.

Per una banda, el fet nacionalista –o, almenys, popular– existeix des que hi ha música i des que els pobles han cantat i dansat i foren inventades les primeres *suites*. Mozart compon danses alemanyes i Haydn i Beethoven temes hongaresos, tal com després feren Brahms o Dvorák amb les danses de les seves pàtries i que inseriren en la seva més abstracta música de cambra. Bona part de Txaiovski no és menys russa –nacionalista, per tant– que el mateix Stravinsky. Mahler també ho serà en les seves immenses simfonies, amb els cèlebres elements folklòrics i mundans. Fins i tot Schönberg i Berg s'expressen, sovint també, amb poderoses ressonàncies vieneses amb què impregnen les seves partitures més avantguardistes.

Vull dir que és clar que hi ha un grup de compositors “sistemàticament” interessat, en un sentit de preferència, en el fet nacionalista, però que, aquest interès, l'hem arribat potser a dimensionar i a reverenciar com una revolució estètica, inèdita i messiànica. Si hi ha un exemple d'aquesta tendència més extrema, haurà estat el de Bartók; és a dir, el del compositor que –abans de res– va ser investigador del fet sonor ètnic. Tindrà –com Falla– l'avantatge de gaudir d'uns folklores de tipus summament atraients, arravatadors, però

tot això no persistirà en Bartók gaire més enllà de la fase de creació de les obres de caràcter sensiblement rapsòdic. Desenganyem-nos: la cèlebre tesi de Salazar, que fa anys que ha estat universalment citada i d'includible referència encara, s'ha vist com, progressivament, començava a trontollar des que va ser llançada a consideració en els anys quaranta. Molt més important que un possible procés d'alambinament, d'essencialitat, a partir de la rapsòdia viva vers una gran síntesi cristallitzada i quintaessenciada, serà l'altre vessant, el procés de fermentació tècnica que es desenvolupa en el compositor, cap a l'alliberament de la tonalitat, per exemple, o cap a l'encara més pregon subversió dels esquemes formals del classicisme romàntic.

És per tot això que, quan hem intentat de resseguir l'empremta de l'obra de Falla als cinquanta anys de la seva mort, ens hem resistit a fer-ho amb una òptica primordialment nacionalista, salazariana, tal com encara s'acostumen a avaluar produccions completes com les dels mateixos Bartók o Stravinsky. En Falla topem, d'antuvi, amb un gran desavantatge, a causa de la relativament petita producció substancial i, sobretot, a la curta durada del procés de la seva composició. No més enllà de deu o màxim quinze anys –entre 1910/12 i 1924/26– transcorren entre la creació de *La vida breve* i el *Concert*. Per raons òbvies, deixem de banda, en aquest sentit, *Atlàntida*. Si hi ha, efectivament, una tangible progressivitat en el curs d'aquests anys de Falla, tampoc no serà possible comparar-la amb els respectius processos de Bartók, amb sis *Quartets de corda*, concerts instrumentals, obra pianística i orquestral experimental, i de Stravinsky, amb períodes sencers de pretès neoclassicisme i fins i tot en el camp de les experiències serials. Es tracta, en efecte, d'un altre univers sonor i d'una altra personalitat de compositor.

En el cas concret de Falla, caldrà considerar un altre aspecte, que és el del transcurs dels darrers cinquanta anys de ple domini exclusiu del repertori oficial espanyol. Deixant de banda les partitures fugisseres de les avantguardes, no ha tingut altra competència que la de Rodrigo i, en part, de Turina. I, aquestes competències, fetes encara com a mida, per ressaltar el valor mític de la seva producció.

Els afeccionats i la societat s'han creat un esquema simplificat en gran manera sobre Falla, però efectiu i lúcid. *La vida breve*, *El amor brujo* i *El sombrero de tres picos*, amb les peces per a piano i les *Cançons*: el compositor nacionalista, genial

Decorat d'Oleguer Junyent per a un muntatge de *La vida breve* al Liceu (1923)

redemptor de la música popular espanyola i del flamenc, obres absolutament inserides en el repertori més permanent. *Les Noches*: bellíssima partitura que, a més de les andaluses, acusa influències impressionistes. El *Retablo*: producció original i deliciosa que pertany a l'altre tipus de repertori, limitat a execucions sempre esporàdiques. La *Fantasia bética*: partitura transcendental, estranyament negligida pels pianistes de circuit, començant pel mateix Rubinstein, que la va estrenar per arraconar-la tot seguit. Resta el *Concert*, aquella sublimació del fet nacionalista, per a uns, o del llegat històrico-hispànic, a la manera de les doctrines de Pedrell, per a altres. Una realitat tan prometedora que, lamentablement, aviat fa abandonar tota esperança.

La persistència d'aquesta mitja dotzena de partitures representa un llegat efectiu, indubtablement persistent per a la institució del repertori, però desgraciadament sense continuïtat possible, sobretot sense una capacitat de formar escola. La ja tan remota possibilitat en el temps de la continuïtat per mitjà de la personalitat de Gerhard restà ben aviat descartada (sortosament, hem de dir, definitivament avui). La manca de continuïtat mateixa resta encara més palesa per la història d'*Atlàntida*, tants anys abandonada sense que Falla trobés el camí de sortida d'un pretès món renaixentista i, el que és més greu encara, sense trobar un lloc exacte a ocupar per

un compositor, entrat ja el segle XX. És fins i tot curiós considerar que el que Falla intenta fer a darrera hora amb aquesta *Atlàntida* no és sinó girar l'esguard al Pedrell més conspicu. És evident que aquesta darrera partitura inconclusa és molt més que *Els Pirineus*, però els arcaïsmes sonors i estètics que voldria encarnar (per cert, producte d'un nacionalisme que els règims totalitaris acceptaren com a doctrina cultural pròpia) no hi tenien ja cabuda.

Falla, més que el compositor nacionalista espanyol, és el paladí de la renaixença hispànica i andalusa, que es desenvolupa de manera genial en l'espai d'una mitja generació però que, circumstàncies de salut i psicològiques a part, no podrà continuar com un compositor inserit en el seu temps. Tota la seva obra, de vàlua inqüestionable, es manifestava amb un tècnica que, al cap de poc d'entrar ja al segle XX, no podia admetre continuïtat ni, encara menys, formar escola. *L'Atlàntida* en representa la demostració més palmària. El fet del retorn a aquells orígens, a través de Verdàguer, a uns orígens que tots els músics feia anys que havien abandonat, significava donar un pas endarrera massa pronunciat.

Ens permeten pensar que Falla n'era perfectament conscient, del seu íntim atzucac, del seu anacronisme, i degué sofrir-ne intensament. El seu missatge, genial, restà aviat acomplert i esgotat i aviat ingressà en l'àmbit del vell repertori.

Falla i Catalunya, una relació d'afecte sentit

Con toda la sinceridad que me caracteriza, con toda la emoción de los que ahora me escuchan, manifiesto y reconozco, al propio tiempo, que de Cataluña siempre he recibido enseñanzas, estímulos y pruebas de cariño que agradezco con toda la verdad de mi corazón.
M. de Falla¹

per JORGE DE PERSIA

¡Qué le vamos a hacer! Se quedaron sin realizar tantos bellos proyectos como hacíamos para la representación. ¡Cuántas cosas tremendas han pasado desde que empecé la *Atlántida*! Ya me quedé sólo con la música. Millet, que había de dirigirla, también se fue.

Això escrivia Falla al seu amic Francesc Cambó el 30 de novembre de 1945. La mort de Josep Maria Sert, amic i company dels sommis d'*Atlántida* el va impressionar profundament. *¡Nos quedamos sin José María Sert! Ya supondrá usted el dolor con el que estoy escribiendo*, li diu.

Cambó i Falla es trobaven moltes tardes per conversar. Ambdós eren aleshores molt lluny d'Espanya i de Catalunya, i també molt a prop, per aquelles circumstàncies (i per altres). El músic treballava a fons en la seva sempre inacabada *Atlántida* i vivia en una casa amb jardí de xiprers a la petita vila muntanyenca d'Alta Gracia, zona d'aire privilegiat. Al Sierras Hotel, a poca distància, a uns 500 metres passava temporades el polític català exiliat a l'Argentina. Barcelona era un tema freqüent d'admiració i de record, i també ho era l'evocació d'amics comuns, com Maria Barrientos, que també era per aquelles terres: *Quin munt de records m'han dut les cantúries de la Mariola!*, exclamava Cambó.

Aleshores Catalunya estava molt representada a l'exili d'Argentina. Entre els músics, Conxita Badia i Jaume Pahissa, especialment, eren els amics més propers de Don Manuel, que els coneixia des dels seus primers viatges a Barcelona. D'allí va partir amb destinació al Nou Món l'any 1939, i en aquell mateix port va acomiadar i homenatjar el seu benivolgut Enric Granados; a Barcelona va estrenar la més avantguardista de les seves obres l'any 1926. Per aquelles dates comentava al crític Llongueras l'impuls que havia rebut, de manera molt principal, de Barcelona, per al seu treball des d'anys enrera; afirmació no gens exagerada a jutjar pel que avui dia sabem de Manuel de Falla... La

seva relació amb la cultura catalana fou alguna cosa més que una qüestió únicament formal.

Molts noms i anècdotes es poden explicar en aquesta història comuna. Així, els de Santiago Rusiñol, la seva tertúlia a «La Punyalada», i l'admiració pels seus *Jardins*; Miquel Llobet i Emili Pujol, impulsors del renaixement de la guitarra; Millet, que havia de fer se càrrec, amb l'Orfeo Català de l'estrena d'*Atlántida*; Apel·les Mestres, compositor, escriptor, "jardiner"; Casals, amic des dels primers anys del segle a París i executant de campana en *El retablo de Maese Pedro* que Falla va dirigir al Palau en la sessió de l'estrena mundial del *Concerto*; Joan Gisbert, gran col·laborador i amic, com ho va ser (i també marmessor) de Felip Pedrell; el catalanisme de Francesc Cambó, Moragas, Granados, Conxita Badia, Frank Marshall, Josep Maria Sert i molts d'altres fins als joves Frederic Mompou, que ja es manifestava com una gran figura de la música catalana, i Xavier Montsalvage que —a la distància transoceànica— envia a l'admirat Falla les seves primeres cançons cap al final de l'any 1945. Tot això estableix una relació molt estreta entre Falla i Catalunya.

Però, si bé aquestes situacions són útils per relatar la història que ara intentem sintetitzar, sens dubte sorgeix la pregunta sobre el perquè d'aquesta relació tan significativa. Per què aquest interès per Catalunya, per la seva cultura?; per què aquest reconeixement a Barcelona i de Barcelona?

És evident que aventurar una resposta no és fàcil. Segurament n'hi ha moltes, i alguna molt propera, perquè el seu cognom matern —Matheués, per exemple, català. Però no hi ha dubte que aquest tema exigeix alguna cosa més que un simple exercici descriptiu; planteja una reflexió sobre una societat que va fer possible aquesta comprensió i aquest apropament i constitueix una qüestió important en la vida i l'obra de Falla i la planteja també sobre un projecte artístic per al segle XX amb el seu entorn social i cultural.

Falla sempre va tenir una gran relació amb Catalunya, assenyala el compositor català exiliat a l'Argentina Jaume Pahissa, autor d'una de les bio-

D'esquerra a dreta: Juan José Castro, Conxita Badia, Manuel de Falla, Jaume Pahissa, Bautista i Albert Castellano (foto: A.M.F.)

grafies més interessants de Manuel de Falla. Pahissa —fill del conegut pintor i il·lustrador— subratlla el fet que, quan era nen, don Manuel rebia amb il·lusió a la seva casa de Cadis llibres i revistes editats a la dècada dels vuitanta a Barcelona, com els de la *Biblioteca Arte y Letras* amb il·lustradors famosos, cobertes magnífiques. Entre aquests títols hi havia un dels primers textos que Falla transformà en música i que avui desconeixem: *Mireia*, poema provençal de Frederic Mistral, que s'executà en un saló gadità i l'Ateneu de Madrid l'any 1900. En algun d'aquests volums va admirar les il·lustracions d'Apel·les Mestres, que després seria amic seu.

Un cop instal·lat a Madrid, l'amistat amb un gran músic que hi triomfava amb la sarsuela el va impulsar per aquest camí. Era Amadeu Vives, amb qui arriba a col·laborar musicalment.

Intentant fer-se un lloc a la sarsuela, coneix algun fragment de *Els Pirineus* i l'estudi *Por nuestra música*, que Felip Pedrell havia escrit anys abans, i això el decideix a desenvolupar una de les seves experiències més importants: aconseguir treballar a Madrid entre el 1902 i 1904 amb el mestre català, que l'ajuda a descobrir el futur. Tot i que les propostes de Pedrell no eren acollides amb entusiasme ni en la seva pròpia terra (altres temes, llenguatges i preocupacions dominaven aleshores els ambients musicals), Falla va saber llegir en els

seus ensenyaments i escrits teòrics i musicals allò que serien les essències d'una proposta important en què treballava amb entusiasme, i amb la qual obté un primer resultat immediat: l'any 1904 compon *La vida breve*, obra premiada per l'Academia de Bellas Artes de San Fernando l'any següent.

El pas següent, davant la incomprensió de Madrid, on no aconseguia estrenar la seva obra, fou París, on resideix entre 1907 i 1914, any en què torna a causa de la guerra. A Madrid la situació és diferent. Arribava avalat pel gran èxit de l'estrena parisenca de *La vida breve*. En contacte amb amics com Miguel Salvador i Adolfo Salazar es posa en marxa la Sociedad Nacional de Música i aviat reprèn la relació amb els Martínez Sierra, que iniciarà el camí definitiu.

Allí va estrenar *El amor brujo*, en la primavera de 1915, en el Teatre Lara, avui recuperat. Poc després Falla es traslladà a Barcelona amb la companyia de Martínez Sierra, disposat a treballar-hi durant una breu temporada.

Va ser, sens dubte, la resposta de la societat barcelonina la cosa que més el va impressionar; l'interès d'una gent que valorava el seus treballs, que els rebia amb entusiasme i aprovació, que els comprenien.

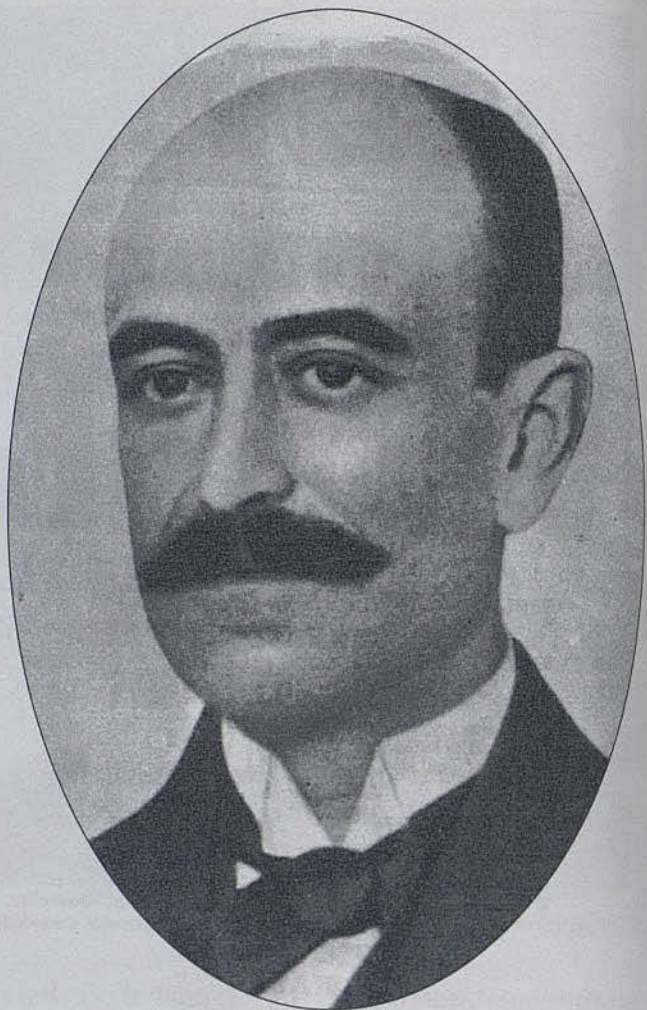
Pahisa recorda l'estrena a Barcelona de la primera versió de *El amor brujo*, i que va ser molt ben acollit i valorada pels intel·ligents i escoltada amb

respecte i gust pel públic. Va ser en un teatre desaparegut fa temps, anomenat Sala Imperio, sense que el nom tingués res a veure amb la Pastora, assenyala. Era la primera vegada que Falla visitava la ciutat que havia admirat per l'Exposició Universal de 1888 en els seus anys d'infantesa gaditana, i que el 1926 i 1927 li tributà un homenatge merescut.

Hi passà alguns mesos durant la temporada que la companyia de Martínez Sierra va fer al Teatre Novedades. Falla vivia en un pis del carrer de Rosselló, a casa de Gregorio i María Lejárraga, on treballava incansablement —noctàmbul empedreït, li deia María—. L'amic comú Santiago Rusiñol (amb qui va compartir l'animada tertúlia de "La Punyalada" del passeig de Gràcia) el va invitar a passar algun temps a Sitges, on va treballar amb un malmès piano del Cau Ferrat en l'acabament de les *Noches en los jardines de España* que, dedicada a Ricard Viñes, s'estrenaria a Madrid l'any següent. En més d'una ocasió reflecteix en les seves cartes les impressions d'aquell viatge, l'interès del públic barceloní, la meravella dels paisatges, etc.: *estoy estupefacto*, diu al seu amic Leopoldo Matos, el juliol de 1915, *de ver cómo me conocen aquí sin haber venido yo hasta ahora*.

El port de Barcelona haurà de ser un punt de referència de records especials: hi acudí l'any 1915 amb diversos amics, entre els quals Rafael Moragas i Conxita Badia —alumna d'Enric Granados i que en aquells anys començava una carrera important com a cantant— a acomiadar amb una forta abraçada el mestre i amic amb qui havia compartit molts moments de la vida parisenca, que anava a Nova York. Fou el darrer perquè, de tornada de la seva reeixida gira per Amèrica del nord i el Regne Unit, Granados va morir el març de 1916 quan un submarí alemany va enfonsar el vaixell *Sussex*, en què viatjava amb la seva esposa. Eren els temps de la gran guerra europea.

Quan, gairebé un quart de segle després, anava ell mateix a embarcar en el transatlàntic *Neptunia*, als molls d'aquell mateix port, acompanyat de la seva germana María del Carmen (amb qui havia passat els anys de la guerra a Granada), molt pocs d'aquells amics dels anys 15 quedaven en aquella delmada Barcelona. Era l'octubre de 1939, i amb els papers d'*Atlàntida* sota el braç —i segurament una gran incertesa— anava a travessar per primera vegada el temut oceà Atlàntic de camí cap a Buenos Aires. El seu gran amic Joan Gisbert, corbater del carrer del Bruc i gran col·laborador, va ser allí per acomiadar-se'n. Gisbert va ser una persona molt important en la vida de Manuel de Falla, a qui va conèixer per recomanació del seu també amic Felip Pedrell, dedicant-li molts esforços i una

Manuel de Falla

gran amistat. Ell va viure la gènesi del projecte *Atlàntida* i va escriure un interessant relat sobre el tema².

Ja instal·lat a Granada, a començaments de la dècada dels anys vint Falla estableix una relació molt estreta amb el jove Robert Gerhard, deixeble també de Pedrell i promotor de les avantguardes musicals.

El febrer de 1925, la ciutat de Barcelona va ser testimoni de l'estrena de *Psyché* i el 1926 el *Concierto para clave y cinco instrumentos* s'escoltà per primera vegada al Palau de la Música a càrrec de Wanda Landowska i membres de l'Orquestra Casals, amb Falla a la direcció. Casals va dirigir altres obres del programa.

Enmig de diversos homenatges que nombroses institucions de Barcelona li van tributar pel seu cinquantè aniversari, i de l'atenció que atorgaven els mitjans musicals a la seva obra, Don Manuel va voler recordar el 1927 el seu amic Albéniz i a mossèn Jacint Verdaguer visitant amb alguns amics les seves tombes al cementiri nou. També van anar al port a commemorar l'aniversari de la mort de Granados. Aquesta vegada el van acompanyar alguns amics que ja havien compartit el comiat del músic l'any 1915. El seguici es dirigí a la punta de

Wanda Landowska

l'escullera, on hi havia instal·lada l'Aeronáutica Naval i allí Falla va llençar al mar una ampolla que contenia, entre altres coses, un missatge signat per tots, en què recordaven Granados en aquest aniversari. *A més a més, dins de l'ampolla, escriu Moragas, hi havia un autògraf de Manuel de Falla amb uns compassos de la seva famosa obra El retablo i una quartilla en què el músic gadità va escriure això: "Mi mayor deseo hubiera sido que mi inolvidable amigo Enrique Granados oyera El retablo de Maese Pedro. Dios no lo quiso. Vayan mis notas y una oración con ellas a su tumba, que es el mar, grande y eterna como grande es su gloria de artista. Manuel de Falla. Barcelona, 24 de marzo de 1927". Amb tota emoció va ser llençada l'ampolla, ben tancada, al mar.*

L'apropament definitiu a Catalunya i la seva cultura es produirà amb la tasca pacient i perllongada durant vint anys en la inacabada *Atlàntida*. Entusiasmada amb el text de Jacint Verdaguer, i d'acord amb el pintor Josep Maria Sert, Falla va començar els seus treballs en l'*Atlàntida*. Va estudiar sistemàticament la llengua catalana, i es va interessar especialment, segons que es pot veure en les gramàtiques de Pompeu Fabra que va utilitzar, per qüestions fonètiques i de prosòdia: "Estoy

aprendiendo el catalán, pues en catalán de Verdaguer va a ser mi oratorio. Allí veremos lo que sale y Dios me ayude", deia Falla a uns amics. Una nit, sopant a casa de Frank Marshall, amb assistència d'un íntim amic seu, el comerciant Joan Gisbert, vam sentir a Falla: "Yo dedico Atlántida a Cataluña, y cuando la partitura quede terminada será el Orfeo Català, con Luís Millet y sus cantores, quien lo dará a conocer en el monasterio de Santa Maria de Ripoll", segons Pahissa.

També va parlar amb Sert d'altres escenaris catalans: es tractava de no utilitzar un teatre sinó un entorn monumental com, per exemple, el Monestir de Poblet, que Sert havia de decorar amb frescos immensos, i la magnífica "pedrera" de Tarragona (per a la primera part) i fins i tot el mateix Ajuntament de Barcelona.

¡Cuántas ganas tengo de hacerte oír nuevos episodios, entre ellos el Incendio de los Pirineos y el Canto a Barcelona!, escriu a Leopoldo Matos a finals de l'any 1929.

Sert anava gairebé cada any a Granada –i si no ho feia, es trobaven a París o Barcelona– per seguir la marxa dels treballs d'*Atlàntida*, i les seves darreres idees per al muntatge giraven entorn de l'ús de mitjans força nous per a l'escena convencional. Aquests projectes –com ja sabem– mai no van arribar a realitzar-se. Un intercanvi epistolar amb manifestació de desigs va acabar aquesta relació; després el viatge a l'Argentina i finalment la tristesa de Don Manuel en saber la mort del seu amic.

Ben segur que molts d'aquests episodis estarien presents en l'ànim d'aquelles dues personalitats, tan diferents, com van ser les de Cambó i Falla quan es trobaven en l'amable tertúlia hivernal dels salons del Sierras Hotel d'Alta Gracia o al petit xalet en què vivia el músic. Diuen que era curiosa la simpatia recíproca i creixent que els enllaçava. Malgrat la distància –que, com ja hem dit, els separava d'Espanya i els hi unia– ambdós, l'un andalús i l'altre català, des del seu mirador no van deixar d'estar absolutament pendents i preocupats per la situació del seu país.

Parlar de la relació de Falla amb Catalunya és, doncs, un tema amb multitud d'aspectes, no gens aliè al transcurs d'una història –també social– que, tot passant fonamentalment per aquesta terra a través de Pedrell, Albéniz i Granados, havia d'arribar a la seva culminació amb la música del compositor gadità. A més, punt d'arribada i de partença per a la nova generació que havia de donar forma a l'avantguarda de la primera meitat del segle.

Notes:

1. Franco, E.: *Falla y sus mundos*. Madrid. Círculo de Lectores, S.A. p. 39.
2. Vegeu *Revista Poesía*, 36-37, p. 256.

Falla-Lorca, una amistat productiva

per ANTONINA RODRIGO

(Premi del Concurs Internacional de Periodisme Manuel de Falla Centenari 1876-1976)

Quan Manuel de Falla i Federico García Lorca es coneixen a Granada el 1919, el músic ja és un home de 43 anys. La seva obra i el seu nom corren ja pel món de la música, com a figura estel·lar dels nous corrents: *La vida breve*, *Piezas*, *Nocturnos*, *Siete canciones*, *El amor brujo*, *El corregidor y la molinera*, després convertit en *El sombrero de tres picos*, i el 22 de juny del 1919, estrenat com a ballet *-Le Tricorne-* amb un èxit apoteòsic al Teatre Alhambra de Londres. Les firmes dels col·laboradors pertanyien a les tendències artístiques més novíssimes: Picasso va fer-hi 32 esplèndids dibuixos; Sergei Diaghilev, pintor deixeble de Rimsky-Korsakov, director dels teatres imperials de Rússia; Ernest Ansermet, com a director musical i Leonide Massine, com a ballarí i coreògraf.

Federico García Lorca és un jove de 21 anys, que ha publicat el seu primer llibre en prosa, *Impresiones y paisajes* (1918), i que es prepara per donar el salt a Madrid, però a Granada han reconegut ja el seu talent, la seva brillantor personal, la seva cultura, la seva poderosa intuïció creativa, fecundat per la gràcia i per un magnetisme que, tots els que el coneixeran el definiran com un ser prodigiós. A Manuel de Falla, l'hi presenten la tardor de 1919: "...com una de les coses notables de Granada, com un nen precoç de la poesia".¹

Manuel de Falla va començar a enamorar-se de Granada, a París. El músic va conèixer a casa d'Isaac Albéniz el guitarrista granadí Ángel Barrios al final de 1907. Albéniz estava ja malalt de mort i Barrios li oferia vetllades musicals amarares de melangia d'una Granada estimada, a la qual ja mai no retornaria. Falla, espectador apassionat d'aquelles trobades, va arribar a pressentir tant la ciutat somniada, que sense conèixer-la, li dedicà el primer nocturn, "El Generalife", de la seva obra *En los jardines de España*. Ángel Barrios i el seu pare, Don Antonio Barrios el "Polinario", acabarien essent els ambaixadors del mestre Falla a Granada. Ells seran els encarregats de buscar-li allotjament, dins del recinte de l'Alhambra, quan Don Manuel arriba el 1919 a la ciutat, en viatge previ a la seva instal·lació definitiva el mes de juny de 1920.

Una tarda, passejant per l'Alhambra Fernando

Vílchez, Federico García Lorca i Manuel Ángeles Ortiz, van decidir anar a saludar el músic, en el carmen de Santa Engracia, al carrer Real de l'Alhambra. Federico va ser l'encarregat de fer les presentacions: "Aquest és Fernando Vílchez; jo, Federico García Lorca, poeta, i aquest, Manuel Ángeles Ortiz, que pinta com jo escric. Des d'aleshores vam ser assidus del músic. L'acompanyàvem a tot arreu".² Van ser dies de llargues passejades pel Generalife. De lentes caminades per itineraris íntims albaicencs. Fent parada al mirador de San Nicolás per admirar els sorprenents crepuscles, davant l'Alhambra i la ciutat, d'on arribaven onades de remors, com simfonies inconcretes. Gómez de la Serna ha evocat "...esos callejeos azules que hice en compañía de él [Falla] y de García Lorca", amb gustos d'aiguardents perfumats amb herbes de les serres i el descens a la ciutat pels pendents empedrats i la trucada de Federico en tornar d'un convent per demanar "angelidades azucaradas",³ elaborades per les monges amb receptes antigues.

Falla i Lorca iniciaren una amistat perdurable. La música va ser el nexa d'unió del geni madur i del jove, amb les seves depurades visions del culte i del popular, com a lloc de trobada estètica. Quan el mestre va sentir interpretar a qui havien presentat com a poeta, però que encara era per als seus amics "el músico",⁴ expressà amb aquella respectuosa solemnitat amb què parlava Falla, el seu criteri clar i determinant: "Pero hombre, señor Lorca, ¿de dónde ha sacado usted esta gracia interpretativa, esa exactitud, esa comprensión del preludio de Debussy, con esos endiablados arpeggios?".

Un dels seus paral·lelismes van ser les seves primeres passions; en Falla, la literatura; en Lorca, la música. Cadascú, quan va arribar el moment, reconegué amb fervor i sense renúncia l'estimada per sempre, però de fet van quedar com a amants secretes. L'amistat es féu gran aviat. El talent, l'entusiasme i la simpatia de Federico conqueriren el músic, d'estampa hieràtica de vell *cantaor* de flamenc en trànsit, com recentment l'havia dibuixat Picasso.

Des dels seus primers dies granadins, Falla comença a compondre *El retablo de Maese Pedro*, encàrrec de la princesa de Polignac.⁵ El músic va quallant en l'esperit de la ciutat, de gran ambient musical. Entra en relació amb gent de saviesa *jonda*, a la tertúlia del "Polinario", la taverna propietat de Don Antonio Barrios, al carrer Real de la Alhambra, assentada damunt d'uns banys àrabs del

D'esquerra a dreta: Francisco García Lorca, Antonio Luna, María del Carmen Falla, Federico García Lorca, Wanda Landowska, Manuel de Falla i José Segura

segle XIV. El "Polinario" no era un taverner vulgar: pintor costumista, *tocaor* de guitarra i *cantaor* d'estilo *jondo*. La rebotiga a l'hivern i l'hort a l'estiu eren lloc de reunió d'artistes, literats i viatgers il·lustres que visitaven l'Alhambra. A les parets del seu estudi pinacoteca, s'hi havia aturat la personalitat i l'amistat de: Rusiñol, Zuloaga, Pichot, López Mezquita, Sargent... Manuel de Falla va ser assidu d'aquesta tertúlia, on admirava el *cante* i el ball de gents sàvies i pintoresques. Un altre lloc de trobada per a Manuel de Falla va ser el "Rinconcillo", la tertúlia dels joves intel·lectuals i artistes de l'avantguarda granadina dels anys vint: Federico i Paco García Lorca, Manuel Ángeles Ortiz, Hermenegildo Lanz, Antonio Gallego Burín, Mora Guarnido,⁶ que van ser els seus col·laboradors en el Concurso de Cante Jondo. L'estiu de 1921 Manuel de Falla els plantejà la necessitat de reivindicar el *cante jondo*, en vies d'oblit. La convocatòria, avalada pel prestigi internacional del músic, aixecà expectació i controvèrsia. L'escrupolositat de Falla exclouïa els estils de *cantes* que el reconeixia com a impurs i exigia que els *cantaors* no fossin professionals. La importància que Don Manuel donava al primitiu cant andalús, el menava a afirmar que la música nova no seria el que era "...ni la orquesta moderna «sonaria» del modo que «suenan» de no haber existido la indicada

influencia". Falla assigna als seus joves amics del "Rinconcillo" les tasques preparatòries. A Lorca i a Manuel Ángeles Ortiz la de localitzar gent que conegués els *cantes* en tota la seva puresa, per tavernes, *cortijos* i pobles; va ser aleshores que els dos van aprendre a cantar flamenc. I Lorca inaugura el programa d'actes amb una conferència al Centro Artístico, la nit del 19 de febrer de 1922: "Importancia histórica y artística del primitivo canto andaluz llamado «cante jondo»".⁷ Per assistir al concurs acudiren a Granada intel·lectuals, artistes i crítics de dins i fora d'Espanya les nits del 13 i 14 de juny, a la plaça dels Aljibes de l'Alhambra.

El concurs de *cante jondo* constituí una fita artística, però Falla va quedar profundament dolgut d'algunes gestions "més que desagradables", confessarà al crític musical John B. Trend.⁸ El 30 de novembre de 1922 escriu a Antonio Ortega Molina, president del Centro Artístico, entitat organitzadora del concurs, els seus escrúpols morals en saber que "...la cantidad producida por el concurso de «cante jondo» no es destinada a «fines puramente benéficos»".⁹

Manuel de Falla i María del Carmen, l'encarregada de l'ordre i l'assossec entorn del seu germà, indispensable per a la creació i l'esperit del músic, s'havien traslladat a un carmen de l'Antequeruela

Alta. Aquests són els amics joves que segueixen el músic: Federico, Ángeles Ortiz, Lanz, Miguel Cerón... els quals, a través dels boscos alhambrens transporten els llibres i els mobles del mestre a la nova casa, que serà la llar definitiva a Granada de Don Manuel, i a la qual arribaran els visitants il·lustres de tot el món.

Però al marge de fastos i de gestos que podia reflectir la premsa, va existir l'amistat familiar i creativa del músic i del poeta, que aviat es va estendre a les seves famílies. Isabel García Lorca ha evocat que: "Los mejores recuerdos de los Falla van unidos a las celebraciones de casa, a la Nochebuena, por ejemplo. Siempre venían a cenar, después se cantaban villancicos. Don Manuel i Federico, al alimón, al piano i el acompañamiento estruendoso de tapaderas de cacerolas, zambombas, carrañacas y el tenedor restregando la botella de Anís del Mono. Yo creo que no cantábamos mal, que nos salía bastante bien..."

"Después de estos cantos divertidos nos íbamos a la Misa del Gallo, a las Tomasas en el Albaicín. El Albaicín parecía más blanco que nunca y la capilla de las monjas era un primor y una delicia.

"El recogimiento de Falla en misa era tan emocionante y verdadero como antes, poco antes, había sido su sincera y limpia y joven alegría. Todo en él con la misma intensidad. A cada momento lo suyo".¹⁰

El gust pel teatre de titelles els venia a Falla i a Lorca des dels records més llunyans de la seva infantesa. El músic nodrí la seva infantesa amb els titelles granadins de "La tia Norica" i el poeta amb els de "Cristobicas". Als dos els entusiasmen els titelles, viva expressió popular, amb la seva càrrega palpitant de fantasia, gràcia i innocència. Per a la celebració del dia de Reis de 1923, a Federico se li va ocórrer preparar una festa per a la seva germana petita Isabelita i els seus amics. Es tractava d'una representació dedicada exclusivament als nens. Falla i Lorca van estar d'acord a ressuscitar el genuí teatre andalusí de Cachiporra. La sala de la casa granadina de Federico, a l'Acera del Casino, va servir d'escenari. Als dos petits fulls del prospecte anunciador, editat per a l'ocasió, Lorca anunciava la funció: "Oigan, señores, el programa de esta fiesta para los niños, que yo pregono desde la ventanita del guiñol, ante la frente del mundo".

A la primera part escenificaven l'entremès cervatí *Los dos habladores*, amb música de *La història del soldat* de Stravinsky. Després el vell conte andalusí en tres estampes i un cromó, *La niña que riega la albahaca y el príncipe preguntón*, diàleg adaptat al Teatro Cachiporra Andaluz, per Federico García Lorca. Les il·lustracions musicals eren de Debussy, Albéniz, Ravel i Pedrell. Els caparrons dels personatges de les dues obres van ser tallats per l'aiguafortista Hermenegildo Lanz i

els decorats, pintats per García Lorca. A la segona part del programa anunciava: "ATENCIÓN. ¡Ahora viene lo grande!". Es tractava del *Misterio de los Reyes Magos*, del segle XIII (Teatre Planista) i cantigues medievals. La cantiga LXC (del Códice de Alfonso el Sabio), era transcrita i harmonitzada per Pedrell. La *Cançó de Nadal* (antic villancet dels Tres Reyes de Oriente), harmonitzada pel p. Lluís Romeu, va ser instrumentada per a clavicèmbal, violí, clarinet i llaüt per Manuel de Falla. Els decorats i les figures pintades eren obra d'Hermenegildo Lanz. Tota la música del programa va ser interpretada per una petita orquestra dirigida per Falla en la qual ell va tocar el piano i el clavicèmbal; José Gómez, el violí; Alfredo Baldres, clarinet, i José Molina, el llaüt. Les nenes Isabelita García Lorca i Laurita de los Ríos Giner, cantaven el *Invitatorio*, primer i el *Villancico de los tres Reyes de Oriente*. Per a Manuel de Falla aquesta va ser una experiència enriquidora, un assaig general, a l'hora de muntar *El retablo de Maese Pedro*.

L'entusiasme de García Lorca pel teatre de guiñol no es va extingir mai i en el mestre Falla hi va trobar la mateixa passió. Al llarg de la seva obra trobem referències a aquest gènere que, ambdós, havien cultivat des de la seva infantesa andalusa. Els projectes no es van fer esperar, amb la col·laboració dels amics del "Rinconcillo", entre d'altres Manuel Ángeles Ortiz i José Mora Guarnido. L'agost de 1922 Lorca escriu a Falla des d'Asquerosa, el poble on passa l'estiu: "Estoy entusiasmado con el proyecto de viaje a la Alpujarra. Ya sabe usted la ilusión tan grande que tengo de hacer unos «Cristobicas» llenos de emoción andaluza y exquisito sentimiento popular.

"Creo que debemos hacer esto muy en serio; los títeres de Cachorra se prestan a crear canciones originalísimas.

"Hay que hacer la tragedia (nunca bien alabada) del caballero de la flauta y el mosquito de trompetilla, el idilio salvaje de Don Cristóbal y la *seña* Rosita, la muerte de Pepe-Hillo en la plaza de Madrid y algunas otras farsas de nuestra invención. Luego habrá que llevar romances de crímenes y algún milagro de la Virgen del Carmen donde hablan los peces y las olas del mar. Si vamos a la Alpujarra habrá que llevar también algún asunto morisco que podría ser el de Aben-Humeya. Nosotros con que pongamos un poquito de amor en este asunto podremos hacer «arte» limpio y sin pecados y no *alte*.

"¿Cuándo vienen ustedes por aquí un día? En el pueblo no hace muchos días hubo un tío con unos cristobicas que se «metían» con todo el público de una manera verdaderamente aristofanesca.

Manolito [Ángeles Ortiz] y usted pueden hacer cosas preciosas y [José] Mora [Guarnido] que

conoce muy bien el bajo romance popular, puede ser utilísimo...".¹¹

Les infanteses de Falla i de Lorca s'havien nodrit, en el seu mateix entorn familiar, de ric doll de la música popular i mai no van perdre'n el gust. En una carta al crític Roland-Manuel, li confessa:

"Durante toda mi primera infancia (yo debería tener dos o tres años), los cantos y las historias de Ana la Morilla me introdujeron en un mundo maravilloso. Y después, cuando pude leer, los libros de cuentos, con sus bellos dibujos, aumentaron el hechizo". En un àpat d'homenatge que van oferir a Lorca a Barcelona amb motiu de l'estrena de *Doña Rosita la soltera o el lenguaje de las flores*, el 23 desembre de 1923, declarava: "¿Qué sería de los niños ricos si no fuera por las sirvientas, que los ponen en contacto con la verdad y la emoción del pueblo?". Generosament, reconeixia Lorca el deute que tenia contret amb les minyones de la seva infantesa, "Dolores la Colorina", "Anilla la Juanera", que li van ensenyar oralment els romanços, les llegendes i cançons que desvetllaren la seva ànima de poeta.¹²

Falla, com Lorca, recollia del carrer l'expressió popular més viva, que després introduïren a les seves obres. Va contar Leonide Massine, que en un viatge a Granada, acompanyat per Diaghilev, un dia van programar la visita a l'Alhambra, amb Falla i Félix Fernández com a guies. Era costum llogar ases a la plaça Nueva, per pujar els pendants costeruts del tossal de l'Alhambra. Pel camí es van trobar amb un cec que tocava la guitarra. El següent es va aturar per escoltar-lo. Quan va acabar, Falla li va demanar que tornés a interpretar la "melancònica melodia", la qual ja havia repetit. Don Manuel escoltava immòbil, amb els ulls clucs. Quan el cec va acabar, la taral·lejà per fixar les notes i, tot seguit, la va transcriure en una llibreta que solia portar en una de les butxaques (i, una vegada, fins i tot no va dubtar de prendre nota en els punys emmidonats de la seva camisa, d'un pregó de carrer que un dia apareixia a les seves obres).¹³

Les relacions de Manuel de Falla i Federico García Lorca es caracteritzaren per la mútua admiració, l'"amistat" i la "lleialtat". Aquests dos darrers adjectius els destaca Falla en una carta a Federico, el 9 de febrer de 1929. Lorca havia escrit *Oda al Santísimo Sacramento del altar* en homenatge al músic. Amb el gran respecte del mestre pels temes eucarístics, en ponderà com a irrespectuoses les imatges, en les quals Federico anomenava "manòmetre" i "panderito de harina" a l'hòstia. Don Manuel es va sentir ferit des del més profund del seu cor i li va fer saber que, de ser tractat el tema

per ell, "...lo haría con el espíritu «puesto» de rodillas". Aquest incident va fer que Federico espaiés les visites a l'Antequera, per un sentiment abstracte de culpa.

L'agost de 1937 el mestre Falla demostra amb un excepcional valor, la seva "amistat" i "lleialtat" a Federico. Tan aviat s'assabenta de la seva detenció,

va al Govern Civil a interessar-se per la seva llibertat i la seva vida.¹⁴ Falla és maltractat, però allò que flagel·larà per sempre el seu esperit místic, potser l'únic místic del segle XX, és la fatídica nova: Lorca ha estat afusellat de matinada. La seva valentia, en

aquella Granada silenciosa, acovardida pel terror dels afusellaments, donà a Falla una dimensió comparable al seu geni musical.

Notes:

1. Jaume Pahissa. "Vida y obra de Manuel de Falla". Ricardi Americana, Buenos Aires: 1947. pàg. 126.
2. Declaracions de Manuel Ángeles Ortiz a Antonina Rodrigo, París, 21-8-1979.
3. Ramón Gómez de la Serna. *Retratos de España*. "Manuel de Falla". Prólogo de Francisco Ayala. Ediciones B, Barcelona: 1988, pàg. 261.
4. A Federico García Lorca l'anomenaven els seus amics granadins "el Músico". Com a pianista el va conèixer Fernando de los Ríos i quedà admirat de les seves interpretacions al Centro Artístico. Declaracions de Marino Antequera a Antonina Rodrigo.
5. *El retablo de Maese Pedro* es va estrenar a París el 25 de juny de 1923. Amb Falla van col·laborar els artistes plàstics: Manuel Ángeles Ortiz, Hermenegildo Lanz i Hernando Viñes.
6. Del grup del "Rinconcillo" van formar part: Paco Soriano Lapresa, Melchor Fernández Almagro, Ismael González de la Serna, Miguel Pizarro Zambrano, Manuel i José Fernández Montesinos, Francisco Campo de los Reyes, Joaquín i Juan Izquierdo Groselles, Juan Cristóbal, Constantino Ruiz Carnero, Ramon Pérez Roda, José Navarro Pardo.
7. Eduardo Molina Fajardo. *Manuel de Falla y el "Cante jondo"*. Universitat de Granada Càtedra Manuel de Falla, Granada: 1962. Publica sencera la conferència que en diverses edicions de les obres completes d'Aguilar no apareixia. pàg. 177-208.
8. Carta inèdita publicada per Juan de Loxa, a la segona edició del hermanamiento *Federico del Sagrado Corazón de Jesús García Lorca - Manuel María de los Dolores Falla Matheu*. Ediciones de la Casa-Museo Federico García Lorca, Fuentevaqueros (Granada): 1982, pàg. 36-37.
9. Isabel García Lorca "Poesía. Revista Ilustrada de Información Poética", Ministerio de Cultura, Madrid, 1991. números 36-37, pàg. 195.
10. Federico García Lorca. *O.C.* Vol. II pàg. 791-792. Ed. Aguilar, Madrid, 1986. Recopilació cronològica, bibliografia i notes d'Arturo de Hoyos.
11. Luis Góngora. "Apostillas a una cena de artistas". *O.C.* Vol. III, pàg., 669-670, *op. cit.*
12. Antonina Rodrigo. *Memoria de Granada. Manuel Ángeles Ortiz - Federico García Lorca*. Diputación Provincial, Granada, 1993. pàg. 20.
13. Vegeu els estudis de Ian Gibson, Manuel Orozco i Eduardo Molina Fajardo, sobre el tema.

Port de Barcelona

Autoritat Portuària de Barcelona

Passeja-hi!

Passeja pel Port Vell. Descobriràs un nou espai obert a la gent on podràs fer tot tipus d'activitats. I totes al costat del mar. Al Passeig del Port Vell i a la Rambla de Mar gaudiràs del sol i d'una vista de Barcelona impossible de trobar a cap altre lloc. Al Palau de Mar trobaràs unes magnífiques terrasses on seure i deixar-te seduir per la suau brisa del mar. Al cinema IMAX et convertiràs en espectador i alhora protagonista de les pel·lícules. A les vuit sales dels Cinemes Maremagnum veuràs les millors estrenes. A l'Aquàrium, el més gran d'Europa, podràs moure't entre taurons i multitud d'espècies marines. I a Maremagnum trobaràs botigues de tot tipus, restaurants, bars i tot un món de diversió al teu abast.

Passeja pel Port Vell. Pots fer-hi de tot.

Port de Barcelona. El teu Port.

Puertos del Estado

FEDORA BARBIERI

En la pell de més de cent personatges

Ha fet història dins el món de l'òpera. El seu nom ha estat lligat als més grans cantants, orquestres i directors de la segona meitat d'aquest segle. La mezzo-soprano italiana Fedora Barbieri va ser una de les figures que va formar part del jurat del segon Concurs Internacional de Cant Jaume Aragall celebrat a Torroella de Montgrí. Hem de reconèixer que tenir davant una personalitat com Fedora Barbieri, amb una aurèola musical que l'ha portada a actuar als més grans temples de la lírica, i a cantar al costat de tots els grans —Callas, Di Stefano, Tucker...— impressiona notòriament, i més encara quan amb tota convicció i amb el seu timbre bell i poderós ens deixa "desarmats" amb una sola frase: "Després de cinquanta anys de carrera, tinc la veu igual".

per LLUÍS TRULLÉN

Com a membre de nombrosos jurats en concursos internacionals de cant, com a mestre, com a artista, ¿com veu l'actual preparació dels joves cantants?

—Quan ensenyo canto amb els alumnes i puc dir com es fa. Però hi ha mestres que diuen fes-ho així i prou, no saben com explicar-ho. A vegades hi ha mestres que no saben res de res. El cert és que els cantants que, a tall d'exemple, van guanyar a l'última edició del Concurs Internacional de Cant Jaume Aragall, sí que saben el que es fan. Per exemple, hi havia una coreana, com la resta de guardonats, que sí que sap cantar. La coreana guanyadora va cantar l'ària de la bogeria d'una manera meravellosa, fabulosa, tant pel que fa a la tècnica com pel que fa al

sentiment; els aguts, els canvis de dinàmica; passar d'un forte a un piano és difícilíssim, però... ho tenia tot.

—Pel que podem entreveure, vostè, que va ser membre del jurat de la passada edició del Concurs, va quedar satisfeta del nivell assolit pels cantants.

—El nivell del Concurs Jaume Aragall ha estat molt bo, un fet que hem d'estendre a tota l'organització. Jo admiro molt Jaume Aragall, perquè ell és un tenor que canta amb veu i amb sentiment.

—Ha pronunciat el terme "sentiment". S'han perdut graus dins l'expressivitat en l'expressió del cant?

—És un problema que passa a tot el món, a totes les tessitures, de tenors, de barítons. Em deia Toscanini: "Recorda, Fedora, recorda-ho sempre: parlar cantant". És un problema que fins i tot afecta Itàlia; hi ha molts cops que sents un

cantant i no s'entén res. El mestre de vegades diu "tanca" (Fedora Barbieri ho exemplifica amb un so tenebrós, gairebé gutural). Hi ha gent que estudia la carrera durant quinze anys... Valdria més que fessin una altra cosa.

—Què cal per cantar, per expressar; en definitiva, per "parlar cantant"?

—Primer de tot la veu ha d'estar en el cor. No pot fallar la veu, el fiato. Després hi ha el cap i, sempre, lògicament, el cor. Jo he cantat cent deu òperes i molts cops encara em pregunten quines diferències hi ha entre una Amneris i una Azucena. Quan cantava Aïda jo estava dins el personatge d'Amneris. Quan cantava Il trovatore, era Azucena, i quan cantava Fals-taff em convertia en Mrs. Quickly. Podia cantar un dilluns un Matrimonio segreto i un dimarts Il trovatore.

—Quin és el següent pas després de guanyar un concurs, per plantejar-se una carrera? Resulta clau definir un repertori?

—L'estudi mai no s'acaba. Sempre s'ha d'estudiar; jo sempre he estudiat. Si sentia una nota que no m'agradava, anava a Trieste a preguntar al meu mestre com ho havia de fer. Per al cantant resulta terrible definir el repertori. El repertori és la vida o la mort. Per exemple, el meu és amplíssim; tinc en repertori 110 òperes: del barroc de Monteverdi a Dallapiccola, Malipiero, Henze..., però vaig provar de cantar Lohengrin i vaig decidir no fer-lo.

—Ha esmentat Monteverdi. Quins problemes es troben en la interpretació d'òperes i d'obres vocals en general del període barroc?

—El que està clar és que no pots cantar de la mateixa manera *Il trovatore* que *L'Orfeo*. La veu ha de ser com una ona que puja i baixa. *L'Orfeo* de Monteverdi està ple de recitatius. Resulta molt difícil per les pauses, pel fiato, per l'expressió. A més, Monteverdi no va escriure res de dinàmiques de forte o de pianos. Quan s'afronta una Passió segons sant Mateu, abans de cantar has de saber el que realment hi ha darrera el paper. Has de mirar el que hi ha escrit. Hi ha cops que sembla que no llegeixin. Sembla, per exemple, que en una òpera, en un duet, el baríton no sàpiga la part del tenor i viceversa. És un problema gravíssim. Hi ha molts cantants que no saben el que diuen; no llegeixen el que està escrit.

—Què en pensa, de les produccions operístiques que es duen a terme en aquests darrers anys?

—Jo penso que si una persona va al teatre per primer cop, i abans d'anar-hi llegeix en el llibret, "veuràs una casa i al costat un paisatge verd" i de cop s'aixeca el teló i es troba amb un cub i una cortina negra, tot fosc... Si veu una *Forza del destino* amb vestits moderns... en fi. Recordo una reggia de *Rigoletto* del rus Lubimov. Està boig, absolutament boig. Després va anar al *Maggio* amb *Rigoletto*; els cantants anaven uniformats a

Fedora Barbieri a Torroella de Montgri. Josep Lloret, al fons

la manera de Mussolini, de Hitler. El públic va començar a escridassar i enmig d'un escàndol descomunal cridaven "vogliamo regista!, vogliamo regista!".

Els registes sembla que obviïn els cantants. Mama mia (suspira Fedora Barbieri, fent el típic gest italià amb la mà), va ser tremend... Sembla que se sobreposin per davant del compositor.

—I què en pensa, de la música contemporània?

—La música contemporània no està feta per cantar (en aquest moment Fedora Barbieri comença a mostrar-ho fent una successió de salts intervàlics). Quan un acaba d'escoltar-ho, no se'n recorda de res. Jo vaig cantar Chailly. Si ara em dius canta'n alguna cosa, no me'n recordo. Però si em dius, canta *Aïda*, *Trovatore*... sempre guanya la melodia.

La música moderna molts cops neix i mor al moment. He cantat Henze, i no me'n recordo de res. I lògicament, el públic tampoc no ho recorda. Com poden oblidar-se les melodies de Puccini, Verdi, Wagner?

Fedora Barbieri, nascuda a Trieste i que va debutar l'any 1940 a Florència amb *Il matrimonio segreto*, és una persona summa-ment expressiva, apassionada quan parla de música, quan evoca tots els seus records. Dins la conversa no dubta d'exemplificar alguns detalls cantant per fer més explícit el seu missatge.

—Hi ha un moment en què un cantant ha d'enfrontar-se a un teatre. I després arriba el moment d'actuar en els grans recintes operístics: un Liceu, una Scala, un Colón de Buenos Aires. (Recordem que Fedora Barbieri va ser contractada al Colón de Buenos Aires l'any 1947, amb uns èxits absoluts.)

Abans de contestar, Barbieri es queda un instant pensativa i comenta: *El Liceu era un teatre que m'agradava molt. Quina llàstima!* I tot seguit em planteja una sèrie de qüestions sobre el lloc on ara es fa òpera a Barcelona.

—Cantar al *Teatro alla Scala* i al *Liceu* resultava el mateix. Per sobre de tot, per cantar a qualsevol escenari, un ha d'estar ben preparat. Recordo que el Colón de Buenos Aires m'impressionava moltíssim, era el teatre més gran del món. Ara m'han dit que no està gaire bé. I l'*Arena de Verona*... Fer una *Aïda* a l'*Arena de Verona* resulta impressionant.

—Per cantar una òpera cal un equip, i vostè va compartir escenari amb els noms més grans de la lírica...

—Vaig tenir una gran fortuna, ja que sempre vaig cantar al costat dels més grans artistes del món, i això des d'un primer moment.

—Fedora Barbieri va triomfar per tot Itàlia, i ciutats com Londres, Viena, París, Nova York també van poder gaudir de la seva veu. Va formar part de la companyia del Metropolitan els primers anys de la dècada dels cinquanta i a partir de 1955 aconsegueix infinitat d'èxits a Verona. És la dècada de les seves memorables gravacions, catalogades com antològiques. Quins són els seus millors records discogràfics?

—Per a mi *Il trovatore* amb Björling, i després la *Messa* de Requiem amb Toscanini¹ (Fedora

Barbieri, que havia respost sense cap tipus de vacil·lació a la pregunta, afegeix després d'una breu pausa). *Pensa que he vist passar tots els més grans directors: Serafin, Gavazzeni, Bernstein —em ve al record una Medea—, Karajan, Furtwängler* (uns noms que pronuncia amb entusiasme, amb veneració).

—Com era Karajan?

Karajan era un gran director, semblava que parlés amb la mà. Era tremendament comunicatiu.

—I Furtwängler?

Furtwängler era una persona que mantenia moltíssim la tensió. Tenia una direcció molt dura. Però com transmetia!

—I Tulio Serafin?

Tulio Serafin, oh!, Tulio Serafin!... Em va escoltar per primer cop a Florència. Tinc una fotografia dedicada per ell que diu: "L'artista que tots els directors d'orquestra volen". Recordo una Linda di Chamounix que havíem d'enregistrar en la qual va dir: "Si hi ha la Fedora Barbieri, la gravo, si no hi és, no la gravaré".²

—I el record dels tenors?

He cantat al costat de tots els

Fedora Barbieri escolta atentament els parlaments d'obertura del Concurs de Cant Jaume Aragall

grans tenors: Corelli, Tucker, Björling, Gigli, Del Monaco... tots els grans... Luigi Alva, amb qui he cantat molts Falstaff.

Di Stefano era un treballador incansable. Però tenia alguns problemes amb qüestions de vida privada. La veu de Di Stefano era radiant... i la veu de Del Monaco..., Del Monaco fent Otello! Amb ell vaig fer Aïda, Trovatore.

—Vostè va cantar amb Victòria dels Àngels. Com ho recorda?

—Victòria dels Àngels és meravellosa. Amb ella tinc la gravació de Suor Angelica. Victòria és una dona deliciosa. És una dona amb la qual he cantat poquíssim, però el record resulta inoblidable.³

—Entre moltes cantants amb les quals ha compartit escenari i estudi de gravacions, ocupa un lloc predilecte Maria Callas, amb qui va fer gravacions com *Aïda* el 1955, amb Tucker, Gobbi, i Serafin, *Un ballo in maschera*, amb Di Stefano, Gobbi i Votto. *Trovatore* el 56 amb Di Stefano, Panerai, Zacaria i Karajan, entre d'altres. ¿Com era Maria Callas als assajos, als estudis de gravació, encarnant el personatge de Medea?

—Quan Callas assajava, estava fabulosa. No dubtava a anar davant del director i demanar de repetir de nou un fragment. Amb la gravació de Gioconda, Trovatore, Ballo in maschera, estava increïble. Recordo quan vam fer Medea per primer cop; era al Maggio, després va ser a Roma, després a la Scala. Veure la Callas encarnar Medea suposava una sensació única, Competir amb la

C I C L E D E C O N C E R T S
E L S D I U M E N G E S
A L P A L A U

IV TEMPORADA 1996
Diumenges a les 18 h

14 d'abril

Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra.
Gerard Claret, concertino i director.

Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana.
(patrocinat per Fundació Caixa de Catalunya).
Rosa Mateu, soprano. **Mireia Pintó**, contralt.
Paco Vas, tenor. **Àngel Odena**, baríton.
Dir.: **Jordi Casas**

La mort i la donzella, D. 810, de Schubert/Mahler.
Rèquiem en re menor, de Bruckner.

Preus de 500 a 1.700 ptes.

Palau de la Música Catalana

Medea de Callas és un fet impossible.

—Entre els més del centenar de personatges operístics que ha encarnat, n'hi ha un que mereix una atenció especial. Quantes vegades ha fet Mrs. Quickly?

—Unes tres-centes vegades. Però sempre l'has d'estudiar. Tinc molts records d'aquest personatge, ja que l'òpera Falstaff l'he cantada al costat de tots els grans barítons: Taddei, Gobbi...⁴

—Quin és el moment que travessa l'òpera en l'actualitat?

—Ara l'òpera no travessa un dels seus millors moments. Ara falten bé tenors, bé sopranos. És molt difícil que tornin a sortir veus com les que hi havia abans. Ara no existeix una veu de soprano dramàtica per cantar Gioconda. Tampoc no

hi ha una veu bella de baríton.

—Quin és el consell que donaria als joves cantants?

—S'hauria de cantar més amb el cor. Hi ha gent que estudia deu anys i t'adones que no saben res. Els cantants joves haurien d'escoltar més música. No han d'escoltar discs. Jo mai no escoltava discs. Mai, mai. Cadascú ha d'estudiar els seus llibres. Comparar amb versions és un problema. És un error gravíssim. Maria Callas cantava amb la seva veu, amb la seva intel·ligència. La seva intel·ligència resultava fabulosa. La intel·ligència és una paraula clau per saber cantar. Semblava que nosaltres cantàvem de manera fàcil, però darrera hi havia molt treball. Hi ha gent que té una veu petita i canta summament bé, i

viceversa, gent que té una veu gran i no sap cantar. M'agradaria poder escoltar en directe veus com les d'abans.

NOTES:

1. Recordeu que en aquesta gravació de *Il trovatore* figuren Milanov, Warren, Moscona, sota direcció de Cellini (RCA 1952) i que la del *Requiem* tenia un repartiment vocal d'excepció, encapçalat per Barbieri, Di Stefano i Siepi (RCA 1951).

2. Fedora Barbieri es refereix a la gravació al costat de Valletti, Stella, Taddei, Corsi i l'Orquestra i Cor del Teatro San Carlo di Napoli (Philips 1959).

3. Suor Angelica amb Barbieri (La Princesa), Victòria dels Àngels (Suor Angelica) i direcció de Tulio Serafin (EMI, 1957).

4. Un dels *Falstaff* discogràficament més excepcional és el de Barbieri al costat de Schwarzkopf (Alice), Gobbi (Falstaff), Panerai (Ford), Moffo (Nannetta), Alva (Fenton), i direcció musical de Karajan (EMI).

V TEMPORADA DE CONCERTS 1995-96

Palau de la Música Catalana

22 ABRIL '96
dilluns, 21 h

JOSEP CARRERAS, tenor.
LORENZO BAVAJ, piano.
Bizet, Massenet, Verdi, Zandonai, Leoncavallo, Puccini.

25 ABRIL '96
dijous, 20 h

ORQUESTRA I COR DEL GRAN TEATRE DEL LICEU.
EVA MARTON, soprano. EVA RANDOVÁ, mezzo-soprano.
JYRKI NISKANEN, tenor. E.W. SCHULTE, baríton.
HANS TSCHAMMER, baix.
Dir.: DAVID ROBERTSON.
Tristany i Isolda (versió de concert), de Wagner.

29 ABRIL '96
dilluns, 21 h

SCOTTISH CHAMBER ORCHESTRA.
COR DE CAMBRA DEL PMC
(patrocinat per Fundació Caixa de Catalunya).
GWENDOLYN BRADLEY, soprano.
LOLA CASARIEGO, contralt.
FRANCESC GARRIGOSA, tenor.
ENRIQUE BAQUERIZO, baríton.
Dir.: CHARLES McKERRAS.
Sinfonia núm. 40, K. 550 i Waissenhaus-Messe, de Mozart.

Pròxims concerts: BERLINER BACH AKADEMIE, ORFEÓ CATALÀ. Solistes vocals. Dir.: HERIBERT BREUER. (26 de maig '96, 21 h). *Elies*, de Mendelssohn.

THE SENSATIONAL NIGHTINGALES. Espirituals i gospel. (15 de maig '96, 21 h).

Panoràmica Gerhard amb l'Orquestra del Lliure

per TAVERNA-BECH

El vessant català de la Generació del 27, el van formar una sèrie de músics d'acusada personalitat: Frederic Mompou, Eduard Toldrà, Robert Gerhard, Manuel Blancafort i Ricard Lamote de Grignon. Tots ells, en certa manera i independentment de com cadascun entenia la música, van crear un món sonor de fesomia inqüestionablement catalana, la qual s'inseria en l'estil de vida i en les inquietuds artístiques de la societat d'aquell temps.

Així, globalment, en la música de Gerhard poden assenyalar-se com a trets personals, els aspectes següents. Primer, atorgar també a la melodia la funció d'agent generador de la trama harmònica que li dona suport. Segon, la utilització de la combinatòria en les relacions intervàliques que suggereixen les ordenacions dodecatònica i serial, ordenació que mai no serà entesa com a suport temàtic, la qual cosa li permet actuar amb gran llibertat a l'hora d'estructurar el curs de la música. Tercer, interès marcat pels efectes tímbrics, tot explorant les possibilitats instrumentals i orquestrals, a més de la incorporació de mitjans sonors provinents del camp de l'electroacústica. Quart, considerar la forma musical d'una manera dinàmica i no com un motlle estàtic on encabir les idees. Cinquè i darrer punt, transferir també la funció temàtica a altres elements del discurs musical. Gerhard anirà incorporant tots aquests conceptes en el transcurs dels anys, després d'haver-los contrastat i sospesat en les seves qualitats expressives i en el que li poden aportar de nou als seus propòsits creatius. En aquest aspecte és ben alligador comprovar com malgrat haver estudiat amb Schönberg, el sistema serial no serà adoptat fins molts anys després i encara ho fa a la seva manera i amb uns plantejaments ben diferents dels de Schönberg.

Els dos programes que oferirà l'Orquestra de Cambra Teatre Lliure són força il·lustratius de la seva trajectòria. Els 7 *Haiku* per a veu i conjunt instrumental, amb textos en francès de Josep M. Junoy, estan datats el 1922, després d'un període d'intensa reflexió i d'haver analitzat amb deten-

ció la música de Bach i dels polifonistes espanyols. Hi destaca l'estructura molt sintetitzada, el brillant desenvolupament tímbric que hi aplica, així com també la fluctuació ondulant de la línia melòdica. Tant el *Concert per a vuit* com *Libra* i *Leo* pertanyen al període de plenitud de Gerhard. Així, el *Concert* està escrit el 1962 i consta d'un sol moviment format per set seccions. La música manifesta molta vitalitat i la instrumentació és de colors rutilants. Com és característic en Gerhard, el desenvolupament de la música és objecte d'una variació constant; amb tot, el fluir del discurs mai no s'aparta d'una línia expressiva traçada amb coherència.

Libra posseeix una gran bellesa pels seus suggeriments poètics, dels quals destaca el corprenedor final que es desenvolupa amb un subtil *ostinato* en què cada instrument segueix lliurement el seu camí. *Leo* és la darrera obra que Gerhard va deixar enllestida abans de la seva mort. En certa manera, deixa entreveure-hi una mena de parentiu amb l'obra anterior, malgrat les sensibles diferències que hi ha entre ambdues. També el seu final té un clima especial. Malgrat estar escrit amb una idea ben distinta, ja que si en *Libra* la conclusió s'origina en la pròpia matèria de l'obra, en *Leo* el final apareix com si vingués des de

fora, com si quelcom vingués a interrompre la música.

El segon programa ofereix una perspectiva del vessant nacionalista de la música de Gerhard, la qual té una certa preponderància en els primers temps del seu exili a Anglaterra. Resulta interessant constatar com el tractament que el compositor aplica al gènere folklòric, sense deixar de posseir un to veritablement popular, no cau, per una banda, en els fàcils efectes del gest pintoresc, ni tampoc, per l'altra, es queda en l'erudició de tipus científic, sinó que sap escollir una via on és possible evocar l'esperit ancestral del cant popular. *Alegrias* i *Pandora* són dues partitures coreogràfiques compostes, respectivament, els anys 1942 i 1943-1944. La música fa pensar en Bartók, especialment *Pandora*, que també palesa un cert aire espanyolitzant. El *Cançon de Pedrell* és una mostra magistral de la mena d'harmonia i del joc polifònic que s'ha d'aplicar en les melodies d'origen popular.

Orquestra de Cambra Teatre Lliure. Josep Benet, tenor. Dir.: Josep Pons i per determinar. *Concert per a vuit*, 7 *Haiku* i *Libra* (primer programa); *Alegrias* (suite), *Cançon de Pedrell* i *Pandora* (suite) (segon programa), de Robert Gerhard. Centre Cultural Fundació "la Caixa", abril de 1996.

Una obra emblemàtica de Berio

per F.T.-B.

Berio va compondre la *Simfonia* entre els anys 1968 i 1969. La intenció del compositor resulta ben clara: crear un testimoni sonor dels esdeveniments i l'estil de vida d'aquells anys. I també constitueix un homenatge a Mahler.

Igualment, pel seu contingut la *Simfonia* constitueix una mena de repàs de la història de la música que, partint de Bach, arriba als nostres dies. Amb tot, l'aiguabarreig d'idees i plantejaments creatius de l'obra, aquesta mai no resulta àrida o bé caòtica, ja que la seva música transmet una sensació certament colpidora de quin era el moment i la vida dels anys seixanta.

Ara tornarem a escoltar aquesta pàgina pels mateixos cantants, The Swingle Singers, que la van estrenar fa ja quasi trenta anys i que, el 1977, dirigits per Ros Marbà i amb l'Orquestra Ciutat de Barcelona, la van donar a conèixer al públic habitual dels concerts al Palau.

Formalment, la *Simfonia* de Berio, en el sentit etimològic del mot, és a dir, quan "simfonia" equival a "conjunt de veus que sonen simultàniament", els cinc moviments que la integren tenen una gran complexitat; amb tot, l'elaboració i el desenvolupament de la partitura manifesta unitat i coherència de llenguatge. Un aspecte morfològic que cal destacar

és l'elaboració basada en un tractament tan sols fonètic de la sonoritat de les paraules. El resultat és un material musical que no té res a veure amb la intel·ligibilitat del contingut literari, el qual, tanmateix, sí que ha influït en l'esperit i la intencionalitat expressiva de la simfonia.

L'homenatge a Mahler es concreta en el tercer moviment de l'obra de Berio, on apareix una citació textual de la seva II *Simfonia*, envoltada de referències a autors com Bach, Beethoven, Brahms, Berlioz, Wagner, Strauss, Berg, Hindemith, Ravel, Stravinsky i Stokchhausen. Aquest cosmos sonor dona suport a citacions literàries d'alguns passatges de *L'Innomable* de Samuel Becket, de Joyce, frases i maneres d'expressar-se dels estudiants de Harvard, proclames contestatàries del Maig del 68, exercicis de solfeig i converses informals entre amics. Certament, en aquesta part es posen de manifest un seguit de situacions i climes que bé poden simbolitzar aquella època del consum indiscriminat, per no dir incontrolat, que es donà en els finals de la dècada dels seixanta.

Els altres quatre moviments (I, II, IV i V) estan desenvolupats i treballats segons els conceptes ja exposats quant a tractament de les paraules. Encara que, per a cadascuna d'aquestes parts hi ha una font d'inspiració particular. Així, la simbologia dels mites de l'aigua de la cultura brasilera, segons que s'exposa en el

llibre *Le Cru et le Cuit* de Levi-Strauss, articula la primera part. L'aura del nom de Luther King i l'esperit de la no-violència donen forma a la segona, mentre que el quart i cinquè moviments actuen a la manera d'una macrorreexposició corol·lari dels materials usats en l'obra.

La música té un to desolador que reforça la intel·ligibilitat del text, aspecte que sembla posar de manifest el problema de la comunicació i l'angoixa que ens suscita. Cadascú de nosaltres és un món, cadascú dels altres és algú que atempta contra la nostra existència, en una societat indefinida, àvida de modes i d'ídols de fang que, com l'aigua, s'emmotlla a la forma del recipient. La música de Berio, amb encadenaments sonors cada cop més punyents, sembla expressar aquell sentiment que a vegades ens envaeix en veure com les guerres no paren, com la proliferació de perills que atempten contra l'existència de la nostra terra continuen actius amb la connivència dels qui diuen que vetllen per la bona marxa del món. No és aquest el nostre pa de cada dia?

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Octet vocal, The Swingle Singers. Direcció: Edmon Colomer. Beethoven, Berio. Palau de la Música Catalana, 13 i 14 d'abril de 1996

catalunya música / revista musical catalana

CATALUNYA MÚSICA / REVISTA MUSICAL CATALANA

C/ Sant Fancesc de Paula, 2 - 08003 Barcelona

Butlleta de domiciliació bancària

Senyors, els agrairé que amb càrrec al meu compte/llibreta atenguin els rebuts que els presentarà CONSORCI DEL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA, pel pagament de la meua subscripció a "CATALUNYA MÚSICA/REVISTA MUSICAL CATALANA".

Nº Entitat Nº Agència Dígit control Nº Compte

Titular Banc/Caixa Agència

Adreça agència Població Signatura

Cal omplir les dades correctament

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms Professió

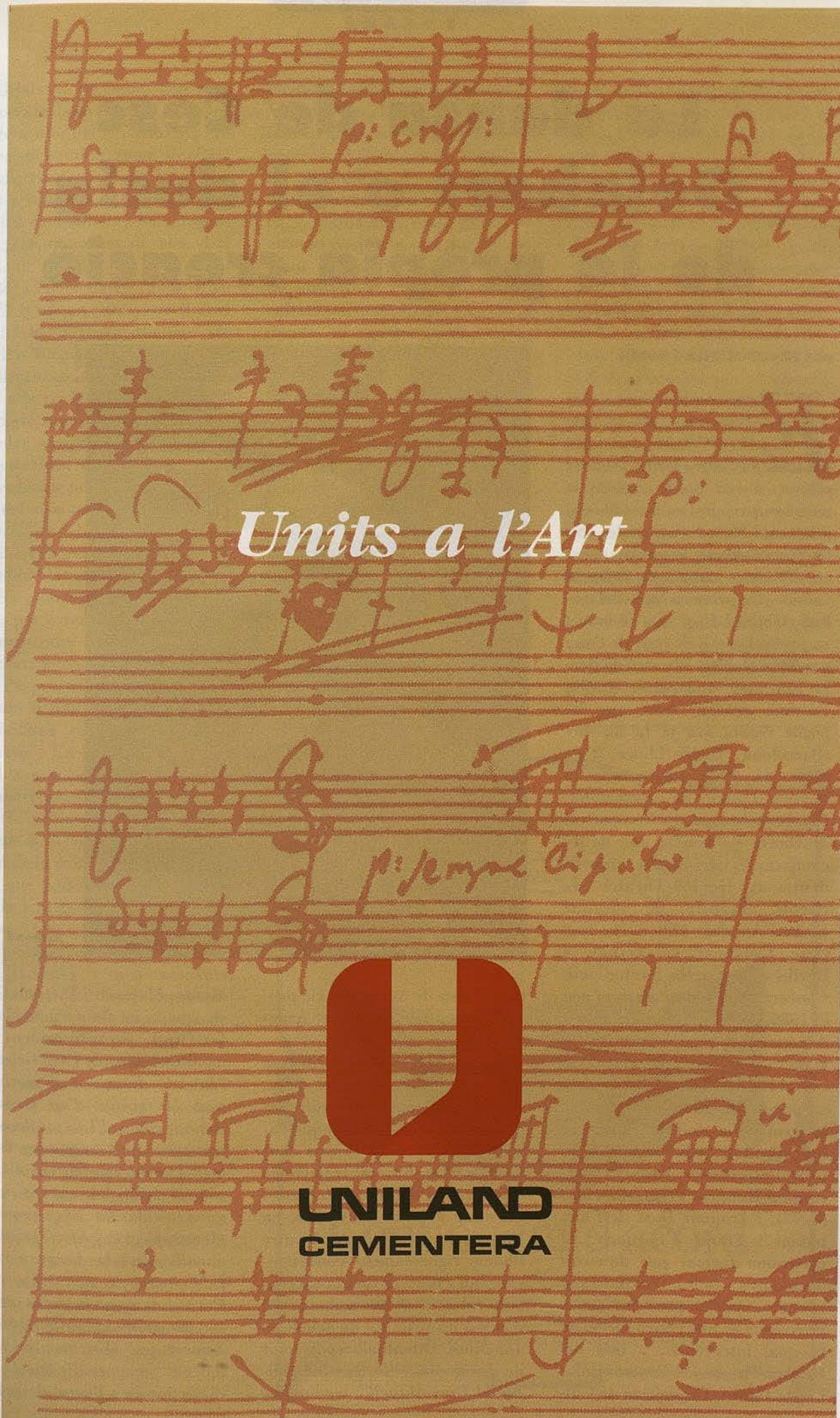
Carrer Telèfon

Població Dte. Província

Desitjo subscriure'm a partir del número ☐ Faré efectiu l'import mitjançant ☐

amb la quota anual de 4.200 ptes. ☐ taló bancari adjunt.

semestral de 2.350 ☐ domiciliació bancària. Per a subscripcions a l'estranger, consulteu el preu.

The background of the entire page is a handwritten musical score on aged, yellowish-brown paper. The score is written in dark ink and features several staves with various musical notations, including notes, rests, and clefs. Some of the handwritten text includes "p: cry:" and "p: perque cipato".

Units a l'Art

UNILAND
CEMENTERA

La dansa de Cesc Gelabert o el desig de la pròpia creació

per JOAQUIM VILÀ i FOLCH

Escriu aquestes notes més d'un mes abans que Cesc Gelabert presenti al Teatre Lliure de Barcelona el seu doble espectacle amb les coreografies *Set (Thirst)* i *Armand Dust 2* anunciades. No he pogut, doncs, veure-les encara. Ni conec tampoc la primera versió —o la primera fase— del treball *Armand Dust* que Gelabert va presentar el 8 de juny de l'any passat al Hebbel-Theater de Berlín junt amb *Variació de Muriel*, l'última creació seva que he pogut veure, ara ja fa un any (Barcelona, Teatre Lliure, 2 de març de 1995). Associada al Teatre Lliure de Barcelona, Gelabert-Azzopardi Companyia de Dansa és, també, una de les companyies de dansa co-residents al Hebbel-Theater de Berlín, al costat de Susanne Linke i Amanda Miller. Des que Cesc Gelabert va actuar a Berlín amb Carles Santos amb *Concert per a piano, dansa i veu* el 1985, la companyia Gelabert-Azzopardi ha presentat d'una manera regular els seus espectacles al Hebbel-Theater, el qual no solament s'ha limitat a convidar la companyia sinó que fins i tot ha coproduït amb ella una bona colla d'espectacles: *Vaslav* (1989), *Kaalon Kaalon* (1992), *Augenlid* (1993), l'*Armand Dust* de l'any passat i *Thirst* d'enguany. El programa format per aquestes dues obres —amb l'*Armand Dust* revisat—, que es presenta ara a Barcelona és una coproducció en la qual intervenen, a més del Hebbel-Theater, el Centro Andaluz de Danza, Consejería de Cul-

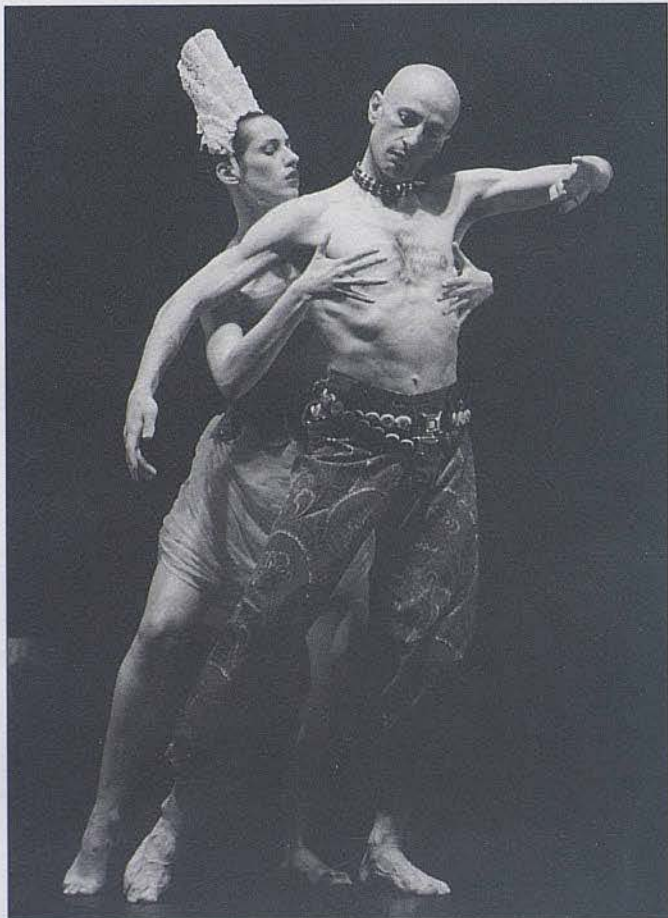

FOTO: U. NESSE

Armand Dust

tura, Junta de Andalucía i la pròpia companyia Gelabert-Azzopardi.

Set (Thirst) se'n descriu com una coreografia sobre el desig, "un buit interior que impulsa les figures a absorbir l'espai que ens envolta". No se'm fa pas gens estrany. De fet, la trajectòria coreogràfica de Cesc Gelabert és un desig continu de trobar, en clau de dansa, l'equilibri entre l'home rigorosament contemporani, nu i lliure, i tota la càrrega cultural i vital acumulada per segles d'història. En un article de Johannes Odenthal, codirector de la revista "*Ballet International-Tanz Aktuell*", traduït per

Montse Majench i Dietrich Grosse, que m'ha fet arribar Montse G. Otzet, es transcriuen unes manifestacions de Cesc Gelabert: "Intento descriure el moviment amb la imatge d'un carro de combat romà. Els eixos del carro constitueixen l'estructura de l'obra. Llavors tens els cavalls, que són els disigs; els estreps signifiquen la voluntat i el que controla els estreps és l'esperit. O sigui, els cavalls són els disigs, l'anhel. Ells posen en marxa la cosa. Però el desig no es deixa controlar directament, és impossible". Aquest joc abstracte de voler definir coreogràficament una dialèctica és a l'arrel de la feina

de Gelabert. Hi és des dels seus primers treballs *Formes i L'home del braç d'or* del 1972 fins ara. El carro de combat romà de Cesc Gelabert no solament ha donat moltes voltes al circ sinó que ha sortit a camp obert i ha corregut per gran quantitat de vies. Del romànic català de *Desfigurats* (1986) a l'homenatge a Joan Miró de *El Jardiner* (1993); de Rafael Subirachs a Lewin-Richter, de Verdi o Wagner a Carles Santos; del llenguatge universal dels símbols a la simbologia concreta de Frederic Amat; de la gestualitat popular –populista, fins i tot– a la gestualitat elaborada per un delicadíssim procés de creació. I des del *solo* a l'obra coral. És, potser, en els *solos* on Cesc Gelabert extrema aquest desig i primfilla la reflexió sobre si mateix –sobre l'home contemporani, per extensió– en un anhel d'autenticitat. Odenthal, a l'article citat, compara aquesta recerca a l'expressió de si mateix en el discurs d'Isadora Duncan “*que no ballava res més sinó a si mateixa*”. En aquest procés per arribar a la pròpia autenticitat, Gelabert es lliga –inconscientment?– a una de les línies tradicionals de la coreografia catalana –tant de la culta com de la popular– que podem trobar amb un arrelament més definit: el duncanisme.

Aquesta recerca personal té uns aspectes i uns vessants intransferibles, una expressió coreogràfica que és impossible de ser reproduïda per un altre ballari. Fins i tot, en les obres corals en què intervé, Gelabert conserva la seva especificitat. Aquí radica, em sembla, un dels valors més singulars de l'aportació de Cesc Gelabert: ell, personalment, com a ballari, com a coreògraf capaç d'expressar un discurs interior que bull amb tot un gruix cultural i artístic, la seva manera exclusiva de ballar i de saber traduir amb el gest i el moviment tota una càrrega cultural cerebral i abstracta que s'ha fet íntimament seva. No vull de cap manera, dient això,

menysvalorar el seu treball coral. Vull dir, simplement, que el treball en grup, en companyia, és la recerca de Gelabert als límits i a les possibilitats de cada ballari: és una altra possibilitat de discurs, és una altra cosa. El que és evident és que, a més del creixement individual, personal i intransferible, i malgrat les dificultats estructurals del món de la dansa al nostre país, Cesc Gelabert ha aconseguit imposar la seva singularitat, i ha sabut mantenir –entre els embats de les modes i les frivolitats passatgeres– l'essència d'un estil que ha anat elaborat a poc a poc i que assoleix ja un punt de maduració d'una gran consistència. Encara que Gelabert –com la Duncan– es balli a si mateix, la seva aportació a la coreografia catalana ja és fonamental i només cal que creixi en espiral. Estic dient, és clar, que Cesc Gelabert ha arribat a un punt en què qualsevol cosa que faci –sempre que sigui elabo-

rada amb sinceritat– ja té un interès per ella mateixa. I això és reconèixer-li la vàlua del creador consolidat.

Ignoro en aquest moment quins seran els resultats de *Set* i de la segona fase de treball creatiu amb *Armand Dust*, però, siguin quins siguin, l'espectador atent, obert amb netedat a totes les propostes, haurà de considerar-los en tres dimensions diferents: a) el treball coreogràfic global, el resultat per ell mateix, el valor de les peces com a ens coreogràfics, b) la proposta coreogràfica concreta dins el món creatiu de Cesc Gelabert, i c) el treball de Cesc Gelabert com a ballari. Ben segur que seran tres experiències diferents, amb tres respostes igualment diferents. Penso, però, que situades en el seu context tenen, cadascuna, la seva garantia. Tanmateix, el món de la creació, per molt segurs que siguin els valors, té les seves sorpreses.

fundación TABACALERA

FUNDACIÓ ORFEO CATALÀ PALAU DE LA MÚSICA

Continuem d'acord.

L'acord de col·laboració que en el seu dia van signar la Fundación Tabacalera i la Fundació Orfeo Català - Palau de la Música, ha estat renovat per a la temporada 1995-1996.

SCHERZANDO

The musical score is written for a piano and features several staves. The tempo is marked 'SCHERZANDO'. The score includes various musical notations such as notes, rests, and dynamic markings. Key markings include 'Ped.' (pedal), 'dolce' (sweet), and 'cresc.' (crescendo). The score is divided into sections by repeat signs and first/second endings. A cartoon illustration of a man with a large nose and a mustache, wearing a suit and tie, is shown playing a piano. The piano is depicted with musical notes and a 'cresc' marking, suggesting a crescendo in the music.

catallunya música
138 revista musical catalana

MASSOT I MUNTANER, Josep: Història de l'Obra del Cançoner i complement a l'inventari de l'arxiu

MATERIALS, volum V. Obra del Cançoner Popular de Catalunya. Edicions de l'Abadia de Montserrat, Barcelona, MCMXCV.

Recentment ha aparegut un nou volum de *Materials* de l'Obra del Cançoner Popular de Catalunya. El pare Josep Massot i Muntaner, amb l'extraordinària pulcritud que caracteritza totes les seves realitzacions, ens presenta de manera crítica el *Dietari de l'Obra del Cançoner* redactat per mossèn Joan Puntí (des del 28 d'octubre de 1921 al 18 d'agost de 1936), i pel mestre Francesc Pujol (des del 19 d'agost de l'any 1936 al 31 de març de 1939). Per bé que l'original del *Dietari* no es troba entre els materials cedits a Montserrat, la conservació d'una còpia localitzada per Pere Artís, efectuada arran del plet mantingut entre el mecenes Rafael Patxot i l'Orfeó Català, n'ha permès la transcripció. Les vicissituds i els alts i baixos de l'Obra es veuen reflectits en la redacció del *Dietari*.

Segueixen les *Actes del Consell Consultiu de l'Obra del Cançoner Popular de Catalunya*, que són uns escrits interessants quant a l'addició de detalls del *Dietari* i que és bo de llegir pausadament per trobar-hi el veritable esperit de recerca que animava l'Obra. Ve tot seguit una notícia del *Material arribat a Montserrat l'estiu de 1994 i l'Inventari de cèdules-fonts de l'Obra del Cançoner*.

Les noranta-una caixes arribades a Montserrat

l'estiu de 1994, que s'afegeixen a les descrites als dos fascicles de l'inventari editats anteriorment per Josep Massot i ja anunciades en la publicació del segon d'aquells fascicles, contenen, entre d'altres, les vint-i-cinc mil cèdules de sengles cançons que ja havien estat fetes al seu dia a l'oficina tècnica de l'Obra del Cançoner —no les cinquanta mil com primerament es creia—, el llibre de registre d'aquestes cèdules i la carpeta del fons de Suïssa que havia servit per establir el model documental de les cèdules.

La darrera part del volum que ara comento, dedicada a l'*Inventari de cèdules-fonts*, ve encapçalada, d'una banda, per una part de l'explicació que mossèn Joan Puntí i Colell va redactar per a la *Crònica de l'Obra* dels anys 1921-1922 (*Materials*, vol. II, 1928), i de l'altra per l'escrit del

mateix mossèn Puntí (aparegut a *Materials*, vol. III, 1929), sobre la notícia del començament d'un llibre de registre i del ja dit *Inventari de cèdules-fonts*. La primera fa palesa la necessitat d'una documentació estructural: *El fons considerable de materials —diu— [...] la recerca directa que les missions en feien [...] féu determinar la direcció de l'Obra a preparar la còpia dels dits materials en instruments uniformes que facilitessin l'estudi i fossin aptes també com a documents d'arxiu. [...] fou determinat que tant la peça més considerable com la variant més mínima, tinguessin una cèdula expressa...* Igualment, un qüestionari tècnic completa la cèdula amb indicació, entre altres, de la procedència, la funcionalitat, etc. de cadascun dels documents. La segona acció proposada, anunciada a *Materials*,

vol. III, 1929, demanava l'observança de la documentació que aporten les edicions dels distints reculls cançonístics apareguts fins aleshores, dels reculls distingits en les Festes de la Música Catalana, en els concursos de la mateixa Obra del Cançoner Popular de Catalunya i de les col·leccions cedides a l'Obra del Cançoner per a aquest fi i propòsit.

Ben aviat, i gràcies a la microfilmació, la major part d'aquelles cèdules i el llibre de registre podran ésser consultats tant a la Biblioteca de Catalunya com al Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional Catalana.

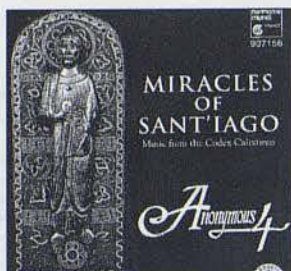
Així, el volum ara aparegut dona unes notícies imprescindibles i molt ben documentades a tots aquells qui vulguin profunditzar en cadascuna de les temàtiques que ens exposa. ● Josep Crivillé i Bargalló

hp HEWLETT PACKARD

FUNDACIÓ ORFEÓ CATALÀ PALAU DE LA MÚSICA

Continuem d'acord.

L'acord de col·laboració que en el seu dia van signar Hewlett Packard i la Fundació Orfeó Català - Palau de la Música, ha estat renovat per a la temporada 1995-1996.

Miracles of Sant'Iago (Music from the Codex Calixtinus)

Anonymous 4
Harmonia Mundi USA ·
HMU 907156

Novament parlem d'Anonymous 4, aquell cèlebre quartet femení *a capella* de qui ja hem parlat en diverses ocasions des d'aquestes mateixes pàgines, i que ja des de la seva aparició va causar un gran impacte. Potser no hi era aliè el fet que aquesta aparició va coincidir també amb el *boom* de la música *New Age* i de l'exitosa operació dels monjos de Silos i el seu enregistrament de cant gregorià.

Més enllà d'aquesta subtil insinuació d'opurtunisme, el cert és que la unió de les quatre noies angleses que formen aquest conjunt és d'una sorprenent homogeneïtat, ja no només tímbrica, sinó en tots els aspectes essencials que es desprenen del que hom considera una bona interpretació cambrística. Aspectes com el ritme-conjunció o l'afinació. Una qualitat i un bon fer que es mantenen intactes des del primer enregistrament fins al que ara ens ocupa, que si no errem és el cinquè, sense haver perdut ni una unça de nivell.

En aquesta ocasió, Anonymous 4 ha escollit part del repertori, tant monòdic com polifònic, inclòs en el *Còdex Calixtinus*, recull medieval que, des de finals del segle XII, es conserva a la catedral de Santiago de Compostel·la, però que sembla haver estat escrit a Cluny o als entorns a mitjan d'aquell mateix

segle. En tot cas, no cal recordar que el *Còdex Calixtinus* (també anomenat *Jacobus o Liber Sancti Jacobi*) és una de les mostres musicals més genuïnes sorgides arran de les rutes medievals de pelegrinatge del camí de Santiago (*Sant-Iago*) de Compostel·la (*Campus Stellae*) i que en els últims anys està gaudint d'una important revitalització, promoguda especialment per les diferents versions discogràfiques, que també hem referenciat puntualment des d'aquestes línies.

La proposta d'Anonymous 4 és sòbria. Però la bellesa i perfecció d'aquesta sobrietat ens fan volar la imaginació cap a un temps nebulós i misteriós, però alhora ple de fascinació com era l'època medieval. Com en les anteriors propostes d'aquest grup, l'audició del disc ens fa perdre una mica la noció del temps.

Per tant, en resum podem dir que si ja coneixeu o fins i tot sou seguidors d'aquest grup, certament no us decebrà. Però no heu d'oblidar la ja esmentada sobrietat i una certa linealitat general que les intèrprets, d'una manera premeditada, no han volgut trencar. ● Joan V. Bellalta

SCHUMANN: *Kreisleriana*, op. 16. GRANADOS: *El amor y la muerte*. RAVEL: *Valsos nobles i sentimentals*

Adolf Pla, piano. La Mà de Guido. LMG 2010P. DDD

Adolf Pla pot considerar-se com un pianista que, a més de posseir la tècnica exigible als grans intèrprets, aporta una sensibilitat musical que en el fons és el més rellevant per acurar obres de la magnitud com les que ens presenta en aquesta gravació.

És cert que tant la *Kreisleriana*, els complexos *Val-*

sos nobles i sentimentals o *L'amor i la mort* obliguen el pianista que afronti aquestes partitures a tenir els aspectes tècnics del tot resolts; però també ho és que obres d'una càrrega poètica romàntica com la partitura de Schumann, evocadores com la de Granados o onírica com la de Ravel, necessiten quelcom més que tècnica. Adolf Pla ens ho ofereix amb unes lectures refinadament sensibles dels distints apartats de la *Kreisleriana* (meravellós en els passatges caracteritzats per la lentitud), i alhora capaç d'endinsar-se, sense perdre de vista el sentit mu-

sical, en les poderoses turbulències romàntiques d'aquesta peça cabdal de la literatura pianística.

El seu Granados és una constant evocació, amb una facilitat per descriure caràcters que només tenen aquells que han realitzat un estudi que va més enllà de les notes impreses en el paper pautat.

Legato exquisit, col·locació idònia del pedal per la sonoritat, un articulat summament precís i una dicció diàfana primordial per poder submergir-se en *El amor y la muerte*.

Per últim, uns *Valsos nobles i sentimentals* que obtenen una interpretació ajustada al títol de l'obra. Pla és un pianista que, a més de posseir una tècnica que li permet tocar amb plena majestuositat, té el sentiment musical necessari i imprescindible. ● Lluís Trullén

Vistes al mar

Orquestra de Cambra
Gonçal Comellas. Gonçal Comellas, director. Toldrà:
Vistes al mar. Lamote de Grignon: *Monocromies*.
Lent expressiu. Morera:
Quartet op. II, Dansa,
Melangia. La Mà de Guido.
LMG 2011J. DDD

Suposa un immens plaer poder escoltar aquest disc compacte dedicat a uns autors prou estimats pel nostre públic, per bé que les discogràfiques sembla que aposten menys del que fóra desitjable pel seu ampli i representatiu llegat musical.

En el cas que ens ocupa s'ha produït una felicitat coincidència entre el traç líric i profundament melòdic de partitures tan delicades com *Vistes al mar* o *Monocromies*, una orquestra que transmet el refinament expressiu necessari i una discogràfica, que ha realit-

zat l'enregistrament sense manipulació artificial de la qualitat sonora original.

Una felicitat coincidència a tres bandes, que ha repercutit en una gravació portadora d'un altíssim nivell musical, amb una orquestra que se submergeix en el romanticisme i la poètica de Joan Maragall, reflectida en les *Vistes al mar* sota una direcció serena i equilibrada en el *tempo* per part de Comellas. Aquest conjunt de cordes assoleix en els instants més delicats els moments àlgids de les seves interpretacions —*Melangia*. *Lent expressiu*—, però mai no deixa de transmetre amb unes sonoritats pulcres els moments brillants que apareixen en els girs melòdics tan representatius de la nostra tradició musical, com en el cas del primer i tercer moviment de les *Vistes al mar*.

És un enregistrament

per poder gaudir de la nostra música i dels nostres intèrprets. ● LL.T.

Música espanyola per a guitarra

Obres de Llobet, Tàrraga, Arcas, Aguado i Antonio José. Carles Trepà, guitarra. La Mà de Guido LMG 2011J

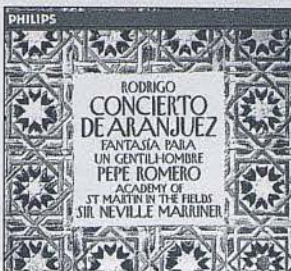
Fandangos, música de saló, boleros i bellíssimes cançons populars catalanes integren aquest disc compacte que Carles Trepà, amb una meravellosa guitarra Torres de 1892, ha enregistrat per al segell La Mà de Guido.

La música d'autors romàntics i nacionalistes (Llobet, Tàrraga, Arcas, Aguado i Antonio José) han estat el punt de mira de Trepà, per oferir-nos un disc compacte marcat per l'eclecticisme quant a personalitats musicals, i caracteritzat per un rigor interpretatiu del tot remarcable.

Trepà és un guitarrista que ofereix unes sonoritats acurades, fins a l'últim detall (com pot evidenciar-se amb la seva versió d'una obra tan rica en harmonies com és *El mestre* de Llobet) i a més atorga una constant riquesa de colors, un fet evidenciable en el seu pas pel *Fandango* d'Aguado. Trepà es mostra idènticament inspirat en la música més de saló de les obres seleccionades de Tàrraga, en què malgrat ser notòriament breus, posseeixen un altíssim nivell evocador que el seu intèrpret sap retratar amb un altíssim nivell descriptiu. ● LL.T.

Concierto de Aranjuez

Pepe Romero, guitarra. Academy of Saint Martin in-the-Fields. Direcció: Sir Neville Marriner. Philips

L'espectacular ressò aconseguit per la presentació barcelonina —o quasi presentació— del guitarrista malagueny Pepe Romero en el cicle Palau 100 esdevé oportunitat feliç per comentar aquest enregistrament, que l'uneix amb l'obra cabdal que va interpretar aquí aleshores —*Concierto de Aranjuez*— i que a més conté un altre seguit de composicions concertants per a guitarra i dues més per a guitarra sola, totes elles del mateix Joaquín Rodrigo.

D'antuvi cal parlar d'aquest disc com d'un autèntic regal per als afeccionats al concertisme guitarrístic i, per extensió, per a tots els amants de la música en general. Perquè aquest CD és en conjunt un autèntic compendi de refinament musical en seguint l'estètica pròpia de l'esmentat compositor. Ultra el *Concierto*... hom inclou la *Fantasia para un gentilhombre*, la *Cançoneta per a orquestra de corda i guitarra* i, finalment, *Invocación y danza* i *Tres pequeñas piezas*, ambdues per a guitarra sola.

Parlar d'una composició com el *Concierto de Aranjuez* resulta a aquestes alçades ben sobrer. Més o menys ja s'ha dit tot. Una altra cosa és, en aquest cas, la dimensió interpretativa. Recordar la memorable versió de Pepe Romero al Palau ens mena al perill de caure en

reiteracions i, fins i tot, tòpics. Pepe Romero no és un guitarrista exactament ortodox. És un artista universal que pertany, però, a una escola molt concreta, l'andalusa, apresada en el mateix clan familiar, que li confereix uns trets fins a cert punt diferencials de l'escola catalana. Escola en la qual hom pot incloure el mateix Segovia, el deixeble més important de Miquel Llobet. I els trets diferencials als quals pretenem fer esment remetent al tractament rítmic, més acusat, o a un no òbviament dels trets més secs del color i del ritme; i encara a un tractament del material melòdic menys melismàtic, per tant, menys sobreelaborat. La guitarra de Pepe Romero sona diàfana, amb una netedat absoluta, on allò de "la nota que segueix l'altra", de què ens parlava fa temps David Russell en una entrevista a aquestes mateixes pàgines, no es pretén dissimular de forma massa acusada. Hom potencia així els trets més lluminosos, més contrastats també, però al mateix temps margina una certa subtilitat i sobreelaboració melodística a la qual estem habituats. Parlar en aquest sentit d'una propensió "flamenquitzant" pot arribar d'apuntar al tòpic, però assumint aquest perill, hom ho apunta amb tot allò que té de virtual, i fins i tot de segur.

Pepe Romero, en tot cas, agombola aquesta dimensió amb una musicalitat depurada, entès aquest concepte com la capacitat de crear bellesa autèntica, de convocar un clima de gaudi de la millor llei i, a més, fer-ho amb una absoluta naturalitat, amb total absència d'efectismes i d'artificiositat. Comptar amb l'acompanyament d'una orquestra com l'Academy of Saint Martin in-the-Fields constitueix un altre privilegi d'aquestes versions i, en definitiva, del disc. Una

orquestra que, a més, compta amb la figura transcendent d'Agustín Leon Ara —gendre de Rodrigo— com a primer violí, fet que reforça l'autenticitat del tractament de les obres que inclou aquest disc i que acaben de convertir-lo en un autèntic regal per als afeccionats a la música. ● J.C.C.

Alter músiques natives

Diversos autors. G3KRTU1-2/Dep. Cultura Generalitat de Catalunya

Sota una màscara hi ha una altra màscara. Sota la cultura, altres cultures. Sota la música dominant, hi ha músiques que no dominen ni es deixen dominar. Catalunya és rica en músiques soterrades (*underground*), músiques singulars, experimentals, innovadores... "Alter músiques natives" (Altres músiques d'aquí) és una excepcional mostra de la música més o menys alternativa que ha generat Catalunya els darrers trenta anys. Des de *Peça per a serra mecànica* (1964), de Mestres Quadreny, fins a *Hope* (1995), de Superelvis, trobem un recull variat i representatiu d'estètiques públiques i privades que inclouen noms clau, com Música Dispersa, Sisa, Carles Santos, Secta Sònica, Pau Riba, Macromassa, Klamme, Pascal Comelade, Polonio, Brncic, Om, Orquestra Mirasol o noms més recents, com ara Gringos, La Fura dels Baus, Raò o Alien Mar.

A més del CD, s'ha editat un interessantíssim llibre-catàleg, sota la supervisió de Julià Guillaumon, Víctor Nubla i Pau Riba, que nar-

ra i il·lustra la història, o millor, les històries de la música-altra del nostre país.

La iniciativa ha estat de KRTU (Cultura, Recerca, Tecnologia, Universals) sorgida arran de l'exposició "Alter músiques natives" que va tenir lloc al festival Sonar i al Mercat de Música Viva de Vic de l'any passat. El doble CD és el catàleg sonor de tres dècades de vitalitat musical submergida, poc divulgada i sovint oblidada. Música electroacústica, "progre", experimental, irreverent o enregistraments històrics que ens transporten al Canet Rock del 75 i el 76. Tot plegat, un bocí d'agitació musical, de rampells sonors i estratègies de la variació (la música és una variable i la variabilitat és la seva melodia). A la fi, una antologia de la pluralitat sonora. "Pluralitat": tot-hom en parla, però pocs li donen la paraula ● David Picó S.

Àlbum de Colien. Música española y portuguesa del siglo xx

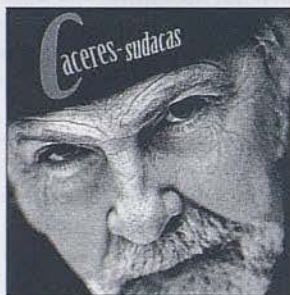
Diversos autors.
Ananda Sukarlan, piano.
Ediciones C.C. Honegger CD

Aquest CD és el resultat de la iniciativa personal de Cecilia Colien Honegger. Ella va encarregar a diversos compositors catalans, espanyols i portuguesos, trenta-vuit peces breus per a piano, d'una dificultat assequible fins a quart curs.

Els compositors són de generacions i tendències estètiques ben diferents. Hi trobarem obres originals de Mestres Quadreny, Montsalvatge, Padrós, Homs, Martínez Izquierdo, Soler, Sardà, Rodríguez Picó, Brncic, Marco i Guinjoan, entre d'altres. Si exceptuem un parell o tres d'obres, la resta, de grau elemental, mitjà o superior, compleixen els objectius pedagògics proposats.

Musicalment, el CD, titulat *Àlbum de Colien*, dibuixa els variats paisatges de la realitat musical contemporània, perfectament interpretats per la mà destra i inspirada del jove pianista Ananda Sukarlan.

A més de l'enregistrament discogràfic, s'han publicat les partitures en un llibre amb una presentació i unes il·lustracions exquisides. Aquesta excel·lent iniciativa farà que la música del nostre temps entri als conservatoris i acompanyi a l'encara imprescindible *Mikrokosmos* de Béla Bartók. I l'afecionat gaudirà d'un àlbum de "píndoles" —la majoria d'obres no superen els dos minuts— de la música més fresca i representativa dels nostres dies. ● D.P.S.

CÁCERES: Sudacas

Mélie CD 66969-2

"Fue en los 70 que llegaron, en avión, barco o a nado, y en España se quedaron. Argentinos, uruguayos y chilenos exiliados. Y sudacas los llamaron...". Així canta Juan Carlos Cáceres, pintor i compositor argentí.

Aquest músic versàtil i veterà, nascut a Buenos Aires i resident a París des del 1968, va iniciar-se en el món de la música estudiant piano clàssic i trombó. Amb el temps va introduir-se en l'àmbit del jazz, inspirat per l'esperit bohemí de Saint-Germain-des-Près. Però el seu vessant més conegut és, sobretot, la formació de nombrosos grups instrumentals de tango i milonga, com Tangofon, Gotan o Malon. Dues influències han marcat el seu

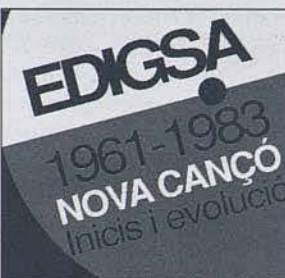
inconfusible amor pel tango: l'originalitat singular de Piazzola i el lirisme de Gato Barbieri.

La seva vocació de cantautor és recent. L'any 1994 va editar el CD *Solo*, una mostra del personal univers de Cáceres, a mig camí entre el tango, els ritmes afrocubans i el jazz. Ara ha editat el segon disc com a compositor cantant, titulat *Sudacas*, que arriba a cosa nostra gràcies a la distribució de la discogràfica Auvivis.

La veu profunda i tendra de Cáceres és l'ànima d'unes cançons amb textos de denúncia nihilista, visions nostàlgiques i històries de personatges perdedors. Una rica instrumentació i una producció acurada arrodoneixen un CD inèdit, del qual destaquem la punyent "Sudacas", la trista història d'"Isabel", el tango existencialista "Luchando" o la balada "En París llueve más". ● D.P.S.

EDIGSA 1961-1983 Nova Cançó

PDI 80. 3859

Tot va començar l'any 1959. L'article de Lluís Serrahima "Encalen cançons d'ara" va esperonar un grup de joves intel·lectuals a fer cançons en català, amb més voluntat que no talent. Aquest va ser el gèrm de la Nova Cançó.

Poc es podien imaginar aquells pioners —Miquel Porter, Remei Margarit i Josep M. Espinàs— que tres dècades més tard s'editaria una antologia —amb èxit!— d'aquella aventura.

La iniciativa ha estat de la discogràfica PDI que, a

partir del fons del catàleg d'EDIGSA —discogràfica fonamental per al sorgiment i la consolidació de la cançó en català—, ha editat aquest doble CD acompanyat d'un llibret amb els textos i les fotografies de l'època. El títol genèric de *Nova Cançó*, *inici i evolució* engloba un recull ampli d'estils, alguns dels quals van més enllà del fenomen estricte de la Nova Cançó: folk (Xesco Boix), pop-rock (Pau Riba, Ila-Batiste, Sisa), estàndard (Salomé), rumba (Gato Pérez), etc.

El criteri de selecció ha estat molt encertat: no buscar els temes més populars, sinó els més desconeguts. El recull inclou cançons com la versió de Magda del "Se'n va anar", inèdita fins ara; "Cap al futbol", de Defi Abella, d'una vigència inqüestionable; "Fill de vídua", un retrat punyent i sarcàstic de la burgesia catalana, escrita per Pere Quart, musicat per La Trinca i cantat per Miquel Cors; i altres joies, com "Canta Perpinyà", de Jordi Barre, "Jo no puc viure sense tu", interpretat per Lluís Olivares o la versió de "La casa del sol naixent" dels Dracs. No hi són tots, és clar. Falten alguns dels pioners de la discogràfica Concèntric, altres com Xavier Ribalta, Marina Rosell, Maria del Mar Bonet, Coses, Laffitte o Francisco Heredero —l'Elvis català—, però sobretot hi manquen dos noms: Joan Manuel Serrat, membre dels Setze Jutges, i Raimon, que tot i no ser-ne membre, ha estat l'exponent més representatiu de la Nova Cançó.

Com que l'èxit aconseguit obligarà PDI a editar un segon volum, imaginem que ho aprofitaran per superar les mancances del primer. Però malgrat això, l'antologia és una brillant mostra de la vitalitat musical d'un temps, d'un país. Una antologia que escau al nostre temps, temps de revivals. ● D.P.S.

Orquestra simfònica de Barcelona i nacional de Catalunya

Temporada 1995-96

OCTUBRE

Diss. 21 Diu. 22
Schlomo Mintz, *viola i director*
Gil Sharon, *violí*
Mozart: La flauta màgica. Obertura.
Mozart: Simfonia concertant per a violí i
viola, K. 365
Brahms: Simfonia núm. 4, op. 98

NOVEMBRE

Div. 3 Diss. 4 Diu. 5
Lawrence Foster, *director*
Mark Kaplan, *violí*
Enescu: Rapsòdia romanesa núm. 2, op. 11
Bartók: Concert per a violí i orquestra
núm. 1, op. pòstum
Enescu: Rapsòdia romanesa núm. 1, op. 11
Bartók: Concert per a violí i orq. núm. 2

Div. 10 Diss. 11 Diu. 12
James Loughran, *director*
Albert Guinovart, *piano*
Bernaola: Villanesca
Chopin: Concert per a piano i orquestra
núm. 2, op. 21
Dvorák: Simfonia núm. 7, op. 70

Div. 17 Diss. 18 Diu. 19
Salvador Brotons, *director*
Bruno Leonardo Gelber, *piano*
Montsalvatges: Sortilegis
Schumann: Concert per a piano i orquestra,
op. 54
Debussy: Printemps
Txaikovski: Romeo i Julieta. Obertura -
Fantasia

Diss. 25 Diu. 26
Jan-Latham Koenig, *director*
Miquel Bofill, *saxòfon*
Poulenc: Les Biches. Suite
Benjamin: Concert per a saxòfon i orquestra
Txaikovski: Simfonia núm. 4, op. 64

DESEMBRE

Div. 1 Diss. 2 Diu. 3
Antoni Ros Marbà, *director*
Josep M. Colom, *piano*
Beethoven: Concert per a piano i orquestra
núm. 4, op. 58
Beethoven: Simfonia núm. 3, op. 55

Div. 15 Diss. 16 Diu. 17
Edmon Colomer, *director*
Falla: Homenajes
Pedrell: El cant de la muntanya (estrena)
Stravinsky: La Consagració de la Primavera

GENER

Div. 12 Diss. 13 Diu. 14
Franz-Paul Decker, *director*
Gary Karr, *contrabaix*
Txaikovski: Caprici italià, op. 45
Schiffrin: Concert per a contrabaix i orquestra
Paganini: Fantasia «Moisés»
Respighi: Pins de Roma

Diss. 20 Diu. 21
Franz-Paul Decker, *director*
Jordi Vilaprinyó, *piano*
Schubert: Rosamunda. Obertura
Taverna: Auguris, per a piano i orq. (estrena)
Bruckner: Simfonia núm. 4

Div. 26 Diss. 27 Diu. 28
Franz-Paul Decker, *director*
Albert Attenelle, *piano*
Coral Càrmina (Cor col·laborador de l'OBC)
Centenari Robert Gerhard
Gerhard: Soirées de Barcelona
Gerhard: Concert per a piano i cordes
Gerhard: Sis cançons populars catalanes
Gerhard: Sardana núm. 1
Gerhard: L'alta naixença del Rei En Jaume

FEBRER

Div. 9 Diss. 10 Diu. 11
Eliahu Inbal, *director*
Strauss: Macbeth, op. 23
Strauss: Simfonia Alpina, op. 64

Div. 16 Diss. 17 Diu. 18
Eliahu Inbal, *director*
Christian Zacharias, *piano*
Mozart: Concert per a piano i orquestra núm.
20, K. 466
Mahler: Simfonia núm. 1

Diss. 24 Diu. 25
Antoni Ros Marbà, *director*
Stephen Kovacevich, *piano*
Brahms: Concert per a piano i orq. núm. 2
Brahms: Simfonia núm. 2, op. 73

MARÇ

Div. 1 Diss. 2 Diu. 3
Vladimir Valek, *director*
Lluís Claret, *violoncel*
Dvorák: Otelo. Obertura op. 93
Dvorák: Concert per a violoncel i orquestra,
op. 104
Dvorák: Simfonia núm. 9, op. 95, «Nou Món»

Div. 8 Diss. 9 Diu. 10
Ronald Zollman, *director*
Rafael Orozco, *piano*
Charles: Variacions per a orquestra (estrena)
Beethoven: Concert per a piano i orquestra
núm. 1, op. 15
Franck: Simfonia en re menor

Div. 15 Diss. 16 Diu. 17
Libor Pesek, *director*
Barry Douglas, *piano*
Brahms: Obertura Acadèmica, op. 80
Beethoven: Concert per a piano i orquestra,
núm. 2, op. 19
Dvorák: Simfonia núm. 6, op. 60

Diss. 23 Diu. 24
Franz-Paul Decker, *director*
Sviatoslav Lips, *piano*
(Premi Maria Canals 1994)
Rachmaninov: Concert per a piano i
orquestra núm. 3, op. 30
Shostakòvitx: Simfonia núm. 11, op. 103,
«L'any 1905»

Div. 29 Diss. 30 Diu. 31
Franz-Paul Decker, *director*
Catherine Cho, *violí*
Brahms: Serenata núm. 1, op. 11
Goldmark: Concert per a violí i orq., op. 28
Liszt: Mephisto Waltz

ABRIL

Diss. 13 Diu. 14
Edmon Colomer, *director*
Swingle Singers
Beethoven: Simfonia núm. 7, op. 92
Berio: Simfonia

Div. 19 Diss. 20 Diu. 21
Ernest Martínez Izquierdo, *director*
Maria Lluïsa Muntada, *soprano*
Stravinsky: Pulcinella. Suite
Debussy: Iberia
Mompou: Cinc melodies de Paul Valéry
Stravinsky: L'ocell de foc

Div. 26 Diss. 27 Diss. 28
Vladimir Fedosseiev, *director*
Alyssa Park, *violí*
Wagner: Rienzi. Obertura
Mendelssohn: Concert per a violí i orquestra,
op. 64
Shostakòvitx: Simfonia núm. 6, op. 53

MAIG

Div. 3 Diss. 4 Diu. 5
Franz-Paul Decker, *director*
Ida Haendel, *violí*
Klengel: Hymnus per a 12 violoncel·ls
Cervelló: Cant a Pau Casals
Casals: Sardana per a orq. de violoncel·ls
Britten: Concert per a violí i orq., op. 15
Strauss: Així parlà Zarathustra, op. 30

Div. 10 Diss. 11 Diu. 12
Franz-Paul Decker, *director*
Joaquín Achúcarro, *piano*
Schumann: Obertura, Scherzo i Finale, op.
52
Beethoven: Concert per a piano i orquestra
núm. 3, op. 37
Wagner: L'Or del Rhin: Entrada dels déus al
Walhalla
Wagner: Sigfried: Remors del bosc
Wagner: El capvespre dels déus: Viatge de
Sigfried pel Rhin. Marxa fúnebre

Div. 17 Diss. 18 Diu. 19
Lawrence Foster, *director*
Rudolf Buchbinder, *piano*
Beethoven: Concert per a piano i orquestra
núm. 5, op. 73
Ravel: Rapsòdia Espanyola
Ravel: Pavana para una infanta difunta
Ravel: Alborada del gracioso
Ravel: Bolero

 Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

 Ajuntament de Barcelona
Àrea de Cultura

Venda de localitats: de dilluns a divendres, de 10 a 21 h., i dissabtes,
de 15 a 21 h., a les taquilles del Palau de la Música Catalana. C/. Sant
Francesc de Paula, 2

Venda de localitats per telèfon: trucant a les taquilles del Palau de la
Música Catalana. Tel. 268 10 00
Tel. Informació: 317 10 96

Singular I P L U R A L

La Pedrera ha estat, des de sempre,

un edifici singular. Únic. Però

des de fa uns anys és un dels

més plurals del món.

Perquè és Patrimoni de la

Humanitat. De tothom.

I a Caixa de Catalunya, que estem treballant

per a la seva restauració, això ens omple de

satisfacció. Perquè serà un èxit

de tots. Per a tothom.

La Pedrera (1906-1912), obra d'Antoni Gaudí.
Declarada bé del Patrimoni Mundial per la UNESCO (1984).
Propietat de Caixa de Catalunya.

CAIXA DE CATALUNYA

